

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΣΕΛΙΔΕΣ

52

Η Τέχνη //

01 1102
522.

ΑΣ

ΓΑΛΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ο ΜΙΚΡΟΣ, ΠΟΥ ΤΟΝ ΠΗΡΕ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ...

Ι, μονάχα αυτά τὰ λεφτά μου έφερες; ρώτησε τόν Τοτό, κείνο τό Σαββατόβραδο, ό μεθυσμένος πατέρας του.

Ό Τοτός θά ήθελε νά εξηγήσει στόν μπαμπά του ότι τόσα μονάχα χρήματα τού έδωσε τό άφεντικό του και ότι δέν έφταιγε αυτός αν τὰ λεπτά ήσαν λίγα. Όστόσο, δέν άνοιξε τό στόμα του, άφ' ένός γιατί τού κόπηκε ή μιλιάρη από τήν τρομάρα και άφ' έτέρου γιατί ήξερε πώς θά πήγαινε χαμένη κάθε προσπάθειά του, νά συγκινήσει τόν έξωργισμένο-άπό τό κρασί και τή φτώχεια-πατέρα του...

—Νά, παληόπαιδο, νά μάθης άλλη φορά νά μου φέρνης όλα τὰ λεφτά που παίρνεις και νά μη τὰ τρώς καραμέλλες!...

Και ό πατέρας του, λέγοντας αυτά τὰ λόγια, έβλεπε στό μικρό γυιό του ένα μπάτσo, που άντήχησε σαν σπράκα κοινοποικιοκτού μέσα στή σοφίτα. Ό Τοτός ήταν έξοικειωμένος από καιρό μ' αυτά τὰ τρυφερά πατρικά χόδια. Φαίνεται, όμως, ότι έκείνο τό βράδυ, ό πατέρας του, θά έπρεπε περισσότερο κρασί από τό κανονικό — ήταν, έλέπετε, άνεργος πέντε μήνες τώρα και περνούσε τίς περισσότερες ώρες τής μέρας στήν ταβέρνα... —γιατί τό χέρι του ήταν πιο βαρύ από κάθε άλλη φορά... Ό Τοτός ζαλιστήκε, έκανε μερικά θήματα πίσω, έπεσε άνασκελά, χτύπησε τό κεφάλι του στή γωνιά ένός επίπλου — κι' έμεινε στον τόπο, νεκρός!...

Τό κατάλαβε και μόνος του πώς πέθανε, βλέποντας τήν όδυνηρή κατάπληξη που ζωγραφίστηκε στό κατακόκκινο πρόσωπο τού πατέρα του και ακούγοντας τὰ σπαραχτικά ξεφωνητά τής μητέρας του. Όστόσο, ό Τοτός δέν φοβήθηκε. Άπεναντίας: ήταν χαρούμενος, επειδή θά μπορούσε τώρα νά κοιμάται όσο θέλει, επειδή δέν θά ήταν ύποχρεωμένος νά δουλεύει στό μαγαζί δέκα τέσσερες ώρες τή μέρα και, πρό παντός, επειδή δέν θά έτρωγε πειά έξύλο ούτε από τόν άφεντικό του, ούτε και από τόν πατέρα του...

—Και τώρα, δρόμο γιά τόν ούρανό! έπρε με τό νού του ό Τοτός.

Στό μεταξύ, ή μητέρα του τόν είχε πάρει στήν άγκαλιά της και τόν χείδευε, εξακολουθώντας νά κλαίει και νά φωνάζει, ένω ό πατέρας του, ό οποίος είχε έμεθύσει εξαφινικά, κύτταζε σαν άποθλακωμένος τό βαρύ χέρι του, τό χέρι αυτό που στάθηκε ή άφορμή τού θανάτου τού παιδιού του.

Η στενοχώρια τών γονιών του, συγκίνησε τόν Τοτό, που είχε καλή καρδιά κατα βάθος. Κι' έτοιμαζότανε νά πη στόν πατέρα του και στή μητέρα του ότι δέν έπρεπε νά λυπούνται και νά κακοκαρίζουνται και ότι μπορούσαν ν' αγοράσουν κανένα άλλο αγοράκι. Δέν άργησε όμως νά καταλάβει ότι τού ήταν αδύνατο και νά μιλήσει και νά κουνήσει πειά.

—Τί ανόητος που είμαι νά μη τό σκεφτώ πιο μπροστά! έπρε με τό νού του. Πώς μπορώ νά μιλήσω, άφου είμαι νεκρός!

Γή στιγμή εκείνη, ένας άγγελος παρουσιάστηκε μπρός στόν Τοτό. Φαίνεται ότι τόν άγγελον αυτόν δέν θά τόν πρόσταξαν ό πατέρας και ή μητέρα του, γιατί ή παρουσία του δέν τους εξαφινισε διόλου.

—Είπε περιττόν νά προσπαθήσης νά μιλήσης με τούς ζητιά-νους! τού έπρε ό άγγελος. "Ελα μαζί μου!

—Πού θά με πάς; τόν ρώτησε ό Τοτός.

—Σ' έναν καλύτερο κόσμο!

—Έχει μαγαζιά έκεί άπάνω; ψιθύρισε, τρομαγμένος, ό Τοτός.

—Όχι, όχι, ήσυχασε! Δέν έχει ούτε μαγαζιά, ούτε και άφεντικά. Και ό πατέρας όλων μας, έκεί άπάνω, δέν πίνει κρασί, δέν δέρνει τὰ μικρά παιδιά!

—Άφου είπε έτσι, πάμε! έπρε, καθισχυσάμενος, ό μικρός.

Ό άγγελος, πήρε τότε τόν Τοτό στήν άγκαλιά του και τέταξε έξω από τό παράθυρο τής σοφίτας.

—Υστερ' από λίγο θρισκόντουσαν στόν ούρανό — και άφινε τόν Τοτό μπρός στά πόδια τής Παναγίας.

—Θεέ μου! φώναξε ή Παναγία, παίρνοντας στήν άγκαλιά της τό μικρό. Τί κακοί που είνε οί άνθρωποι!... Φταίω εγώ που τούς χαρίζω παιδάκια, γιά νά τὰ κακομεταχειρίζονται έτσι!

Και ή Παναγία φώναξε τό Χριστό, ό όποιος στεκότανε σ' ένα έξώστη, βυθισμένος σέ όνειροπολήσεις.

—Κύττα τό δυστυχισμένο τό μικρό, τί τού έκαναν! έπρε τόν υιό της.

—Ό Χριστός πλησίασε...

—Ό Τοτός τόν κύτταξε με όρθάνοιχτα μάτια.

Τί άρσίοι που ήσαν ό Χριστούλης με τό καθαρό φέρεμά του με τὰ κατάξανθα μαλλιά του, με τὰ γλυκά γαλιανά μάτια του. Στά χέρια του φαίνοντουσαν ακόμα τὰ σημάδια από τὰ παπιά. Και στό στήθος του, στή θέσι τής καρδιάς, ήταν άνοιγμένη μία πληγή...

Και ή πληγή αυτή έσταξε ακόμα αίμα!...

—Πάλι μάτωσε ή καρδιά σου! τού έπρε ή μητέρα του, σαν στενάζοντας.

—Ναι, κάθε φορά που ρίχνω ένα βλέμμα στόν κόσμο, κάθε φορά που θέλω νά βασανίζω ναι τὰ μικρά παιδιά, νοιάζομαι τήν πληγή τής καρδιάς μου νά ξαναανοίγει! ψιθύρισε ό Χριστός, βαρειά και μελαγχολική φωνή.

Ό Τοτός δέν κατάλαβε τή σημασία τών λόγων αυτών, τὰ έκανε, όμως, μεγάλη εντύπωση ό τόνος τής φωνής τού Χριστού. Ποτέ στή ζωή του δέν είχε άκούσει τέτοια φωνή, τόσο υφαντή και γλυκειά.

Σέ λίγο, ό Χριστός πήρε τόν Τοτό στήν άγκαλιά του. Τί γλυκειά ζέση που έκανε έκεί! Τό τόσο, ό μικρός δέν ήταν ελχριστισμένος. Και τού έλεπε...

—Μείνε εδώ! τού έπρε ό Χριστός. Δέν πιστεύω νά μη σ' άρέσει ή άγκαλιά μου.

Μά ό Τοτός δέν άποκρίθηκε... Είχε μάλλον κατεβάσει τὰ μούτρα του.

Ό Χριστός κατάλαβε — όλα τὰ καταλάβαινε αυτός — ότι κάτι συνέβαινε στήν καρδιά τού Τοτό.

—Τί έχεις; τόν ρώτησε με μεγάλη εύγένεια.

—Κάτω... κάτω... άρχισε νά λέει ό Τοτός.

—Τί συμβαίνει κάτω, μικρέ μου;

—Κάτω... στή σοφίτα μας... άφησε τή ματιά λυπημένη!... Η μαμά κλαίει και φωνάζει!... Κι' ό μπαμπάς είνε πολύ στενοχωρημένος...

Τά μάτια τής Παναγίας δάκρυσαν, όταν άκουσε αυτά τὰ λόγια από τό στόμα τού μικρού.

—Μά ξεχνάς ότι ή μαμά σου σ' έβερνε σ' αυτή τή ρώτησε ό Χριστός, θέλοντας νά δοκιμάσει τόν Τοτό.

—Ναι!... Η αλήθεια είνε πως μ' έβερνε... τής έμνηνα και γώ τό ψάρι στά χείλη! άποκρίθηκε ό μικρός.

Και μισοκλείνοντας τό μάτι του στό Χριστό — κουβέντιαζαν, βλέπετε, σαν άνδρες! — πρόσθεσε:

—Δέν τίς ξέρεις τώρα τίς γυναίκες! Γνωρίζουν από τό πρωί ως τό βράδυ! Δέν πρέπει, όμως, νά τούς δίνουμε σημασία!... Είνε όλες τους πολύ νεύ-κές!...

—Καλά, ό πατέρας σου δέν σ' έβερνε; έπέμεινε ό Χριστός.

—Άρχισε νά με δέρνει μονάχα από τότε που έμεινε χωρίς δουλειά... Από τότε που άρχισε νά πίνει, γιά νά ξεχάσει τὰ δάσανά του... Κατά βάθος, όμως, είνε καλός άνθρωπος...

Ό Χριστός γύρισε και κύτταξε τή μητέρα του... Και τήν κά τής μάτια ήσαν δακρυσμένα!

—Και τί θέλεις τώρα από μένα, μικρό μου; ρώτησε τόν Τοτό.

—Νά μ' άφήσης νά ξαναγυρίσω κάτω, στή σοφίτα μας!... φησα τόν μπαμπά και τή μαμά μόνους...

Ό Χριστός έμεινε συλλογισμένος. Και ύστερα, έπρε:

—Έστω, θά σ' άφήσω νά ξαναγυρίσης στή ζωή... Πιο μπροστά όμως, θά σου δείξω κάτι.

Και μετέφερε τόν Τοτό σέ μία άπέραντη αίθουσα, γεμάτη με τό κόσμο τών παιχνιδιών. Με ζαχαρωτά, με φορεμάτα, με όλα τὰ αγαθά που μπορεί νά λαχταρήσει, ή και νά δημιουργήσει με τή φαντασία του, ένα μικρό παιδί!...

Ό Τοτός τὰ κύτταξε και δέν πίστευε στά μάτια του...

Μά ό Χριστός τόν ξαναπήρε από τό χέρι, τόν άδήγησε πάλι στόν έξώστη και τού έδειξε τή γή. Ό Τοτός άκουσε τότε νά ρχεται από τόν κόσμο ό αντίλαλος από ένα χαρακτηριστικό σου!

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΑΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤ' ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΕΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ειδήσεις, πληροφορίες, κεντσομπολιό)

Κυκλοφόρησε τελευταία ή φήμη ότι ό περίφημος Γάλλος ήθοποιός τού κινηματογράφου Άνρι Γκαρό χάρισε από τήν τελευταία —τελευταία ως τώρα, έννοείται — γυναίκα του, μία από τίς άδελφές Ρόου. Και είς άλλα με ύγειαν!

Στή Γαλλία γυρίστηκε τελευταία ένα φιλμ, με θέμα βγαλμένο από τόν γνωστό μυθιστόρημα τού Ζακί ντε Μοντεπέν «Η Άρταπόλις».

Κατά τό γήρσιμα τού φιλμ αυτού συνέβη ένα νοστιμώτατο έπεισόδιο στήν ήθοποιά Ντανιέλ Μαντάιγ, που ύποδιεται τό ρόλο τού αρχιτεχνιστή Σολιδό. Σύμφωνα με τό σενάριο, ό Σολιδό συλλαμβάνεται «ή τήν Άστρονομία, ύστερ' από μία άπεγνωσμένη πάλη εναντίον τών χαροποιών, και άδηγείται στή φυλακή με χειροπέδες. Έτσι κι' έπρε. Μά όταν έτελειωσε τό γήρσιμα τής σκηνής αυτής, χάθηκε τό αλυσίδ, με τό όποιο είχαν κλεισθή ή χειροπέδες, και μολονότι οί ήθοποιά άναστάσαν όλόκληρο τό στυντιο, δέν κατάφεωσαν νά τόν ξαναπάρουν. Έτσι ό Μαντάιγ γύρισε στό σπίτι του με τίς χειροπέδες, έκαί δέ προσέλασε ένα σιδηρογυρτό, γιά νά τού τής σπάσει.

Γιά τό γήρσιμα τού «Κρανκεμπίλ», τής ταινίας που βγήκε από τό κινηματογράφο τού Άνατόλ Φράνς, ό σκηνοθέτης χρησιμοποίησε πολλά χαίμνια τού δρόμου, γιά τή σκηνή τού πετροπολείου. Μά ό ήθος τών νεοφωτιστών αυτών... ήθοποιών τού πετροπολείου ήταν τόσος, ώστε σέ λίγο ό πετροπολείος μετεβλήθη σέ άληθινή μάχη. Είδαν κι' έπαισαν ό σκηνοθέτης και οί ήθοποιοί, με τή βοήθεια και τής Άστρονομίας, νά χωρίσουν τούς ήρωας τού πετροπολείου...

Ψάφνεται γιά τόν Ζάν Μυρά ότι πρόκειται νά παντρευτεί τήν Άνναμπελλά. Είνε αλήθεια; Ποιος ξέρει! Ή: τώρα ό Ζάν Μυρά έννοούσε νά μένει... γεροντοπαλιό, γιατί, μη πρds κακοφανισμών τών Άτθίδων άναστητών του, έχει πατήσει τά 43 χρονάκια...

Γιά τόν Κάρο Γκραντ έλέγχθη πώς επρόκειτο νά παντρευθεί, που τόν έκανε νάρχισο μηχανικά νά τρέξει με τό χέρι του ένα από τὰ πιο... τρυφερά σημεία τού μικρού τού σώματος...

—Και τώρα, μπορείς νά διαλέξεις! τού έπρε ό Χριστός. Τί από τὰ δύο προτιμάς; τήν άπέραντη αίθουσα με τὰ γλυκά και με τὰ παιχνιδία, ή τήν σοφίτα με τούς μπατσούς;

—Ό Τοτός άρχισε νά τρέμει μέσα στό κοντό, μεταλλικό πανταλονάκι του... Γύρισε τό κεφάλι του πρds τό μέρος τής αίθουσας με τὰ παιχνιδία... Κι' έτοιμαζότανε νά τρέξει πρds τὰ καλά, όταν ξαφνικά, μέσα από τήν κακόχη και πολυθρόνη συμφωνία που άκούγεται από τή γή, ξεχώρισε τό σπαραχτικό κλάμμα μιάς μητέρας!...

Μία πονεμένη μητέρα φώναζε τό παιδί της!...

—Ό Τοτός άναγνώρισε τή φωνή αυτή...

—Η μαμά κλαίει! έπρε, αναστενάζοντας, στό Χριστό. Δέν κάνει νά τήν αφήσω μόνη! Πρέπει νά ξαναγυρίσω στή γή!...

Ό Χριστός έσφιξε τό μικρό στήν άγκαλιά του και τόν φίλησε, και στά δύο τὰ μάγουλα.

—Πήγαινε, μικρέ μου! τού έπρε με φωνή που έτρεμε από συγκίνηση... Έχεις δίκιο, παιδί μου!... Πήγαινε!... Έτσι, μία μέρα, θά ξαναγυρίσω και γώ στή γή!...

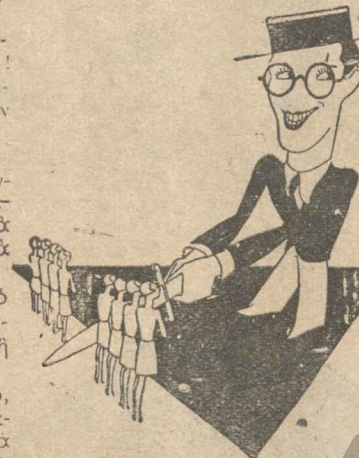
Μά ό Τοτός είχε ήδη τραβηχτεί από τήν άγκαλιά τού Χριστού και κατρακυλούσε στήν έβυσσο, με τό κεφάλι πρds τὰ καλά!...

—Καλήν άντάμωσι! φώναξε στό Χριστό και στήν Παναγία, που τόν άποχαίρετούσανε κουνώντας τό χέρι τους...

—Όταν ό Τοτός ξαναβρέθηκε στή σοφίτα, είδε τόν πατέρα του και τή μητέρα του άγκαλιασμένους, νά κλαίνε και νά φιλιώνται τρυφερά... Τό θέαμα αυτό ήταν τόσο άσυνήθιστο γιά τόν Τοτό, ώστε δέν μπορούσε νά πιστέψει στή μάτια του... Σιγά-σιγά, όμως, άρχισε νά καταλαβαίνει και ό ίδιος ότι κάθε φίλι που έδιναν μεταξύ τους οί γονείς του, τόν έανάφερνε στή ζωή... Τί παράξενα που ήσαν όλα αυτά!...

Κι' ύστερ' από έννηα μήνες, ό Τοτός έγινε καλά άπ' τήν πληγή του και σηκώθηκε στά πόδια του, γιά ν' άρχισο και πάλι νά τρώει έξύλο από τή μητέρα του, από τόν πατέρα του και από τό άφεντικό του!...

ΜΠΟΥΣΣΑΚ ΣΑΙΝ-ΜΑΡΚ

Ό Χάρολντ Λούδ (Άμερικανική γελοιογραφία)

τί παίζουμε μεταξύ τους. Κι' αυτοί κι' εμείς επάγγελμα έχουμε νά έξοο γιάζουμε τόν κόσμο με τὰ παιχνίδια μας. Συναμεινάς μας, λοιπόν, τήν τετάρτη κα... πρds! Άλλοι δέν χωρούν... Γνωρίζονστε καλά!...

Η λογοκρισία έπεμβαίνει πλέον ενεργώτα είς τί διάφορα φιλμ.

Στήν Άμερική ή λογοκρισία κούει ιδίως τὰ μέρη τὰ κάτω άσθενά. Στά Εβραϊκά κράτη, ως πρds αυτό, είνε ανεκτή, αλλά κούει πάντα τὰ μέρη, τὰ όποια, από πολιτικής ή δημοκρατικής άπόφας, κουνάται ως επικίνδυνα. Στή Γερμανία και τήν Γαλλία ή λογοκρισία άπαγορεύει κάθε κομμουνιστική άπόπειρα προπαγάνδας διά τού κινηματογράφου.

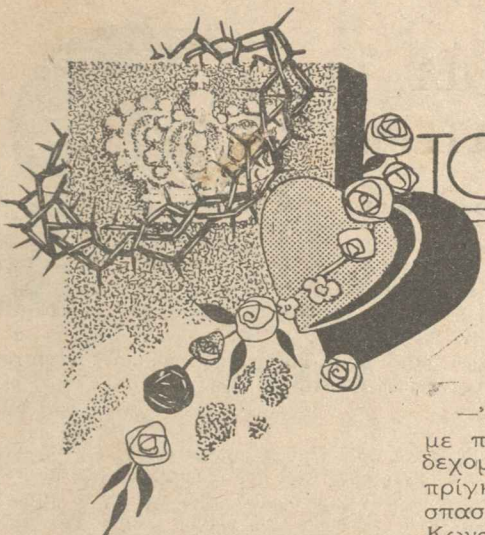
Τό περίφημο έρωτικό ζευγάρι τού κινηματογράφου, που στήν πραγματικότητα δέν συνδέεται με κανέναν έρωτικό δεσμό, ό Σαρλ Φορρέλ και ή Ζανίτ Γκαζνύρ, είχαν χάρισει τελευταία κι' έπαψαν έρωτικούς ρόλους με άλλους ηθοποιούς.

Άλλά τό κοινό έννοει νά τούς βλέπει μαζί και ή κινηματογραφική έταιρεία Φόρ έαναγκάστηκε τελευταία νά τούς προσάλη και τους δυο πάλιν.

Ό Μορίς Σεβαλιέ έτοιμάζει νά γυρίσo νέα ταινία με τήν «Εβδήμη Χήρα». Στιρίζε δέ μεγάλες έλπίδες σ' αυτή.

—Η «Εβδήμη Χήρα», λέγει, είνε τό φιλμ που περισσότερο από κάθε άλλο μου δίνει ευκαιρία νά δείξω όλα τὰ προσώπα που έχω. Θά τραγουδήσω, θά χορεύω, θά παίζω σκηνές δραματικές, θά δάσω ότι καλύτερο έχω.

Νά ιδούμε!...

ΕΝΑΣ ΕΡΩΣ ΜΕ ΑΚΑΝΘΙΝΟ ΣΤΕΜΜΑ

ΤΟ ΜΥΘΙ/ΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑ/ ΜΟΥ

[Αδελφική βιογραφία της Α. Β. Υ. της πριγκίπισσας Ασπασίας, χήρας του άλημονήτου βασιλέως 'Αλεξάνδρου]

[Copyright «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» — Άπαγορεύεται ή ανάδημοσίευση]

ΙΑ'

—'Αλλά και αν εύρεθού-
με πρό του μοιραίου, έν-
δεχομένου του γάμου του
πρίγκηπος με την δίδα 'Α-
σπασίαν Μάνου, συνέχισε ο
Κωνσταντίνος, δεν θα εί-
μαι εγώ εκείνος που θα έμπο-
δίσω το γάμο αυτό. Δεν είναι
έγκλημα, υποθέτω, το να νυμφευθί
ένας πρίγκηψ μίαν καθ' ό-
λα έντιμον και άξιαγάμητον Έλληνίδα κόρην...

Ο αυλικός άκουγε, χωρίς να μιλή-
σει. Στη μορφή του όμως διεγράφετο κάποιος διαταγμός, κά-
ποια άμφιβολία. Σκεπτόταν τί θα έλεγε σχετικώς ή μητέρα
του 'Αλεξάνδρου, ή αυστηρή και τυπική Σοφία.
Ο Κωνσταντίνος άντελήφθη το διαταγμό του, αλλά δεν έ-
μάντευσε και τους λόγους που τον προκαλούσαν. Ρώτησε λοι-
πόν τον αυλικό :

—Τί σκέπτεσθε ; Μαντεύω ότι έχετε κάποιο διαταγμό και
πολύ θα ήθελα να τον άκουγα.
—Μου δίνετε την άδεια να μιλήσω, Μεγαλειότατε ;
—Βεβαίως.
—Χωρίς να με παρεξηγήσετε, πράγμα που θα με λυπούσε ο
περβολικά ;

—'Αναμφιβόλως. Λέγετε...
—Μιά παράκλησι, μία ίκεσία ακόμη, Μεγαλειότατε.
—Λέγετε Σας άκούω...
—'Ικετεύω τη Μεγαλειότητά σας, να θεωρηθί ως άκρως
έμπιστευτική ή συνομιλία μας. Όταν σάς εκθέσω τις σκέψεις
μου, θα άντιληφθήτε και μόνος σας, γιατί σάς υποβάλλω τη θερ-
μή αυτή παράκλησι.

—Μπορείτε να είστε ήσυχος, λέγετε.
—Πρόκειται περί της γνώμης της μητρός του 'Αλεξάνδρου
σχετικώς, Μεγαλειότατε, περί της γνώμης της Α. Μ. της βα-
σιλίσσης.

—Δηλαδή ;
—Φοβούμαι ότι ή Α. Μεγαλειότης
δεν θα έπιτρέψη ίσως έναν τέτοιο
γάμο.

Ο Κωνσταντίνος έγέλασε.
—Δέν έχετε δίκιο να το φοβείσθε
αυτό, είπε. Η βασίλισσα έπιθυμεί να
ίδη τον 'Αλέξανδρο εύτυχισμένον, πρό
παντός. Πρό του πόθου της αυτού, θα
υποχωρήσει κάθε άλλη σκέψις, κάθε
υπολογισμός, κάθε διαταγμός.
—Μακάρι να είναι έτσι, Μεγαλειό-
τατε.

—Κι' έτσι θα γίνη άσφαλώς. Η βα-
σίλισσα αγαπά υπερβολικά τον 'Αλέ-
ξανδρο. Δεν θα θέληση συνεπώς να γί-
νη έμπόδιο στην εύτυχία του. 'Ακόμη
μπορώ να σάς πληροφορήσω ότι ή Α.
Μ. ή βασίλισσα συμπαθεί και εκτιμά
υπερβολικά και τη δεσποινίδα Μάνου.
Καθώς βλέπετε λοιπόν, τά πράγματα
θα βαδίσουν κανονικά το δρόμο τους.

—Τό εύχομαι όλοψύχως, Μεγαλειό-
τατε, έφ' όσον άλλωστε αυτή είναι και
ή δική σας ύψηλή έπιθυμία.

Και όμως, όπως πολύ καλά γνωρί-
ζουμε, ή βασίλισσα Σοφία δεν έσυμ-
φώνησε άρχικώς με τον βασιλέα στο
ζήτημα αυτό. Όχι διότι δεν συμπαθού-
σε την δίδα Μάνου. 'Αντίθετως μάλι-
στα, την αγαπούσε και την εκτιμούσε
υπερβολικά και συχνά ξεφράζετο με
καλωσύνην για την ώραία και σεμνή
'Αθίδα.

ΣΠΑΝΙΕΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ.—'Η γιαγιά του
πρίγκηπος 'Αλεξάνδρου, Βασίλισσα 'Ολγα

Μιά ή βασίλισσα Σοφία ήταν έκ χαρακτήρος, έξ άνταρ-
πολύ τυπική, πολύ αυστηρά στα ζητήματα αυτά. Κατά τη γύ-
μη της, ένας πρίγκηψ, μόνον με μίαν πριγκίπισσα θα μπορού-
σε να νυμφευθί. Ποθούσε την εύτυχία του παιδιού της, το ή-
ποιο, όπως προαναφέραμε, αγαπούσε υπερβολικά, αλλά διε-
ρυνέτο συγχρόνως να νυμφεύση τον πρίγκηπα 'Αλέξανδρο με
ώρισμένην ξένην πριγκίπισσα, την όποιαν και προσωπικώς έ-
χε γνωρίσει και την όποιαν έθεωρούσε ως ιδανικήν για τον
'Αλέξανδρο νύμφην.

Έτσι είχαν τά πράγματα και τά σχόλια των αυλικών
κλων επί του ειδυλλίου του πρίγκηπος έπαρναν κι' έδιναν
ως ότου, μιά ήμέρα, ή βασίλισσα Σοφία, έκάλωσε τον 'Αλέ-
ξανδρο ιδιαιτέρως, θέλοντας να μιλήση και να εξηγήσθι
του, να σφυγμομετρήσθι το άίσθημά του και να τον συμβουλί-
ψη σχετικώς.

Ο 'Αλέξανδρος έμάνεινε άμέσως γιατί τον καλούσε ή μη-
τέρα του. 'Ηξερε καλά ότι θα έρχόταν, μιά ήμέρα, ή μητέρα
ώρα των έρωτικών εξηγήσεων. Και περίμενε την ήμέρα να
την ώρα αυτή, χωρίς ν' άνυπομονή, χωρίς ν' αγωνιά και ν' έ-
ρριμ.

Γιατί να φοβηθί ;
Μήπως δεν αγαπούσε τρελλά, παράφορα την δίδα Μάνου,
Μήπως δεν άντηγαπάτο άπ' τη λατρευτή του Μπίκα ;

Ποιός θα μπορούσε να ξεριζώση άπ' την καρδιά του τό
σθημα αυτό, ποιός θα τολμούσε να του προτείνη να μη
τίμιος και ειλικρινής, έφ' όσον είχε δώσει πια το λόγο του ;
Τρόσχιζε λοιπόν ο πρίγκηψ για τά διαιμερίσματα της μη-
ρας του έντελώς ήρεμος, έντελώς ψύχραιμος και άποφασισ-
τος.

Η βασίλισσα τον δέχτηκε χαμογελαστή, όπως πάντα με
καλωσύνη και αγάπη και τον έβαλε να καθίσθι πλάι της.
Έμεσολάβησαν μερικά δευτερόλεπτα σιωπής.

Η σιωπή αυτή όμως ένοχλούσε τον 'Αλέξανδρο, τον έξέρι-
ριζε. Άνυπομονούσε ν' άρχίσθι ή μοιραία και άναπόφευκτη
συνομιλία.

Η βασίλισσα Σοφία άντελήφθη την
άνυπομονησία του παιδιού της και
για να μη παρατείνη την άγωνία του
έγύρισε και του είπε :

—Λοιπόν, 'Αλέξανδρε, ξέρεις γιατί
σ' έκάλωσα ;

Περίμενε να δη τον 'Αλέξανδρο να
προσποιεΐται και να καμνέται, να
δέν καταλαβαίνει τίποτε.

Μά ο 'Αλέξανδρος δεν ήταν
τούς ανθρώπους που προσποιούνται
εάν ή μητέρα σου, 'Αλέξανδρε. Άν δεν ενδιαφερω ή γιά σένα,
είχε την καρδιά στη γλώσσα σου. Άν
συνήθιζε να κρύβεται. Γύρισε λοιπόν
στη μητέρα του, άποφασισμένος να
της μιλήση καθαρά και έάστερα, να
έλο το σεβασμό που άισθανόταν
αυτή.

—Ναί, μητέρα, είπε, ξέρω και
ξέρω μάλιστα γιατί μ' έκάλωσατε.

—Ναί ; Τόσο το καλύτερο λοιπόν ;

—Έτσι νομίζω κι' εγώ, μητέρα.

—Έν τοιαύτη περιπτώσει άς μιλή-
σουμε καθαρά, παιδί μου, χωρίς
νοούμενα και περιστροφές. Ξέρω
άλλωστε πόσο σ' αγαπάω...

—Ναί, μητέρα, τό ξέρω...

—Άς μπούμε λοιπόν άμέσως
θέμα. Πές μου, 'Αλέξανδρε, είσαι ή
τευμένος ;

—Ναί, μητέρα.

—'Ακουσε, 'Αλέξανδρε. 'Υπάρχουν
ρωτες και έρωτες. Άίσθημα
σκαίρα και έπιπόλαια, τά όποια
νοού, με τον καιρό, όσο φλογερά

αν τά θεωρούμε, άίσθημα που σβύνουν και παρέρχονται,
χωρίς ν' αφήνουν ίχνος επάνω στην καρδιά μας και άίσθημα
που σοβαρά μοιραία, άναπόφευκτα, τά όποια παίζουν σπου-
δαίο ρόλο στη ζωή του ανθρώπου. Θέλω λοιπόν, σε παρακα-
λώ μάλιστα, να μου πής σε ποιά κατηγορία νομίζεις πως ά-
νήκει το άίσθημα το δικό σου.

—Και μ' έρωτάτε, μητέρα ;

—Βεβαίως σε ρωτώ, 'Αλέξανδρε. Σε ρωτώ και έπιμένω μά-
λιστα στην ερώτησί μου, γιατί έπιθυμώ την εύτυχία σου, για-
τί δεν θέλω να σε δώ μιά ήμέρα δυστυχισμένον.

—Ευχαριστώ, μητέρα. Μπορείτε να είσθε ήσυχη γι' αυτό.

Ποτε δεν άπειλεί την εύτυχία μου. Τό άίσθημά μου, τό όποιο
ποσο σάς άνησυχεί, είναι ειλικρινές και σοβαρό. Δεν αγαπά
έπιπόλαια. 'Αγαπά μ' όλη τη δύναμη της καρδιάς μου και από
τόν έρωτά μου αυτόν έξαρτώ όλη μου τη ζωή, όλη μου την
εύτυχία.

—Μήπως κάνεις λάθος, παιδί μου ; Μήπως σε παραούρει ή
καρδιά σου ;

—Όχι, μητέρα, ήσυχάστε. Δεν κάμνω καθόλου λάθος. Δεν
είμαι παιδί πια. Σας είπα και σας επαναλαμβάνω, αγαπά σο-
βαρά, αγαπά, ναί, αγαπά για πρώτη και τελευταία φορά στη
ζωή μου...

—Καλά, 'Αλέξανδρε, σε πιστεύω.

Έγω όμως να σου κάμω μιά ακόμα
έρώτη, περισσότερο σοβαρή από
την πρώτη.

—Σας άκούω, μητέρα.

—Μου είπες ότι το άίσθημά σου εί-
νε σοβαρό κι' ότι είσαι άπολύτως
βέβαιος γι' αυτό.

—'Αναμφιβόλως.

—Είμαι όμως έξ ίσου βέβαιος και
για την ειλικρίνεια του άίσθηματός
του προσώπου που τιμάς με την ά-
γάπη σου ;

—Η έρώτησις αυτή έκασε τον 'Αλέ-
ξανδρο να πιναχθί έρθιος. Τόν έκασε
έξωλιν. Σε κανένα άλλον δεν θα
έπρεπε να τον ρωτήση ένα τέτοιο
πράγμα.

Άν ήταν βέβαιος για την αγάπη
της λατρευτής του ;

—'Αν έπίστευε τρελλά στην αγάπη
αυτή ;

—'Αλλά ήταν σάν να του άμφισθη-
τούσαν την ύπαρξί του την ίδια, τό
πως το ήλιου ποδλαμπε, μ' όλο
του το μεγαλείο, έξω από τό παλά-
τι, στον γλοερό θαυλικό κήπο.

Ο πρίγκηψ είχε γίνει κατακόκκι-
νος, τά μάγουλά του είχαν φλογί-
στει και τά μάτια του, τό τόσο γαλή-
νια και γελαστά άλλοτε, άστραφταν
και σπίζαν...

Η βασίλισσα κατάλαβε την ταραχή του κι' έσπευσε να τον
καθησυχάση.

—Μην ταραξείσαι, 'Αλέξανδρε, του είπε. Πρέπει να είσαι ή-
ρεμος και να μη παρεξηγής τό ένδιαφέρον της μητέρας σου...

—Λάθος, παιδί μου.

Ο 'Αλέξανδρος κάθισε, μά ήταν έξαιρετικά ταραγμένος.

—Δέν υπάρχει λόγος ν' άνησυχής και να ταραττεσαι, του εί-
πε ή Σοφία. Δεν πρέπει πρό πάντων να σε θίγουν τά λόγια
της μητέρας σου, 'Αλέξανδρε. Άν δεν ένδιαφερω ή γιά σένα,
έγώ ή μητέρα σου, ποιός θα ένδιαφερωθί ; Με καταλαβαίνεις,
'Αλέξανδρε ; Η έρώτησις που σουκάμα άλλωστε ήταν έντελώς
τυπική. Γιατί γνωρίζω άρκετά την νέα που συμπαθείς. Γιατί
και σε μένα είναι έξαιρετικά συμπαθής και γιατί την εκτιμώ
πολύ. 'Ωστόσο έπρεπε, πρέπει να σε ρωτήσω, παιδί μου, αν εί-
σαι άπολύτως βέβαιος για τά άίσθηματά της νέας που αγα-
πάς. Συμβαίνει κάποτε ν' άπατώμεθα, 'Αλέξανδρε. Άνθρώ-
ποι είμαστε. Πολύ περισσότερο γελιέται κανείς στις
έρωτικές του και στους υπολογισμούς του, πάνω στα άίσθηματικά
ζήτηματα. Λοιπόν, πές μου, σε παρακαλώ, παιδί μου, είσαι
βέβαιος ήτι άνταγαπάσαι, με την δύναμη που αγαπάς ;

—Ναί, μητέρα, άπολύτως βέβαιος.

—Είμαι βέβαιος ότι ή νέα που αγαπάς, θα σου χάριση την
εύτυχία ;

—Και είσαι ακόμα άποφασισμένος να θυ-
σιάς τά πάντα, χάριν του έρωτός σου αυ-
τού ;

—Ναί, μητέρα, τά πάντα.

—Τό σκέφθηκες καλά αυτό, τό σκέφθηκες
ψύχραιμα, τό σκέφθηκες λεπτομερώς ;

—Ναί, σκέφθηκα πολύ και άποφάσισα να

Η οικονομική μας σελις δια-
φωτίζει και τον πλέον άνίδεο
κι' άπλοϊκό άναγνώστη μας
περι της πορείας των οικονο-
μικών πραγμάτων του τέπου
μας

κάτω στην περίστασι αυτή, τι θακανε, όχι ένας πρίγκηψ μό-
νον, αλλά κάθε τίμιος άνδρας.

Η βασίλισσα Σοφία σώπασε και βυθίστηκε σε σκέψεις.

Η άποφασιστικότης και ή έπιμονή του 'Αλεξάνδρου, της έ-
διναν να έννοήση ότι βρισκόταν πρό μίας σιδηράς θελήσεως,
την όποια τίποτε δεν θα μπορούσε να λυγίση.

Ήταν άργά πια για κάθε επέμβασι.

Τά πράγματα θα έθαδίζαν μοιραίως τό δρόμο τους.

Γιατί λοιπόν να έπιμείνη ;

Γιατί να κάμη δυό ύπάρξεις δυστυχισμένες ;

Άν έπρόκειτο περί του Διαδόχου, τά πράγματα θα ήσαν
διαφορετικά. Ο Γεώργιος δεν μπορούσε να διαθέση ελεύθερα
τόν έαυτό του. Θα τον μετέπειθαν, θα τον εξηνάγκαζαν να
πνίξη κάθε άίσθημα στην καρδιά του. 'Αλλά ο πρίγκηψ 'Αλέ-
ξανδρος δεν είχε τις ύποχρεώσεις του Γεωργίου. Ήταν ελεύ-
θερος να διαθέση τον έαυτόν του όπως ήθελε, ήταν ελεύθερος
να δώση την καρδιά του όπου συμπαθούσε και αγαπούσε πρα-
γματικά.

Θά ήταν μάταιη συνεπώς κάθε συμβουλή, θά ήσαν μάταια
και περιττά τά λόγια.

Ο πρίγκηψ αγαπούσε τρελλά, μ' όλη τη δύναμη της καρ-
διάς του και άντηγαπάτο με την ί-
δια δύναμη, με την ίδια παραφορά.

Η βασίλισσα Σοφία, ή τόσο θε-
τική, τό άντελήφθη αυτό καλά, τό
άντελήφθη σαφώς. Άντελήφθη ότι
δέν έπρεπε να ματαιοπονή περισ-
σότερο.

Δέν έδωσε όμως και άμέσως την
συγκατάθεσί της, παρ' όλη της την
αγάπη στον 'Αλέξανδρο, παρ' όλη
της τη συμπάθεια και την εκτίμησι
στη δίδα 'Ασπασία Μάνου.

Έφάνηκε μάλλον επιφυλακτική.

Ο καλύτερος σύμβουλος στην πε-
ρίστασι αυτή, ήταν ο καιρός. Θ' ά-
φηνε τά πράγματα να βαδίσουν τό
δρόμο τους. 'Ικαί θα γινόταν τέλος
ότι ήθελε ή Μοίρα, ότι ήθελε ο
Θεός.

Η σιωπή αυτή της μητέρας του,
ή όποια παρετεινετό τόσο, άνησύ-
χησε τον 'Αλέξανδρο. 'Ικαί μ' όλο
τό σεβασμό πούτρεφε για τη μη-
τέρα του, μη μπορώντας να κρατη-
θί πια, γύρισε και της είπε :

—Μητέρα, μου έπιτρέπετε να δι-
ακόψω τις σκέψεις σας ; Μου έπι-
τρέπετε να σας ρωτήσω τι σκέπτε-
σθε άκριβώς ; Μήπως δεν εξηγήθη-
κα άρκετά ; Μήπως σάς δυσάρε-
στησα, χωρίς να τό θέλω ;

—Όχι, παιδί μου, απάντησε ή
Σοφία. Καί σαφώς εξηγήθηκες και

δέν με δυσάρεσθησες καθόλου.

—Λοιπόν ;

—Θέλεις τη γνώμη μου ;

—Ναί, μητέρα, σάς ίκετεύω να μου πής τί άποφασίζατε.

—Επί του παρόντος τίποτε, 'Αλέξανδρε. Δεν σου λέω ούτε
ναί, ούτε όχι. Ο καιρός είναι ο καλύτερος σύμβουλος. Άς ά-
φήσουμε τά πράγματα όπως έχουν κι' άργότερα ξαναμιλήμε
πάνω σ' αυτό τό ζήτημα.

Η απάντησις αυτή της βασίλισσης, ή ελάχιστη ρητή και
καθησυχαστική, δεν εύχαρίστησε τον πρίγκηπα.

—Μόνον αυτό έχετε να μου πής, μητέρα ; ρώτησε.

—Ναί, παιδί μου. Δεν σου άρκει αυτό ;

Ο πρίγκηψ έδίστασε ν' απαντήση.

—Δέν μιλάς ; του είπε ή Σοφία. Γιατί διατάεις ;

—Δέν διατάζω, μητέρα.

—Πες τότε τί σκέπτεσαι, τί θέλεις ακόμα ;

—Θά ήθελα να μου δώσης περισσότερες έλπίδες, μητέρα.

—Μά δεν σε άπλήττωσα.

—Ναί, αλλά μ' αφήνεις γελαστόν άγωνία...

—Να μη αγωνιάς καθόλου, 'Αλέξανδρε.

Σου τό είπα : Άς αφήσουμε να δούμε τί θα
γίνη στο μέλλον...

—Στό μέλλον ;

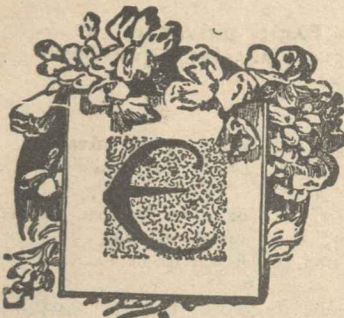
—Ναί, παιδί μου.

—Έστω, μητέρα, θα σας άκούσω. Θα κά-
μω ύπομνη και θα περιμένω.

(Άκολουεί)

ΑΓΓΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟ ΔΙΑΔΗΜΑ ΤΩΝ ΤΡΕΓΓΟΥΕΛ

μπροστά της ακίνητη, αναποφάσιστη.

—Ευτυχώς, μουρμούριζε η Λαϊδή Ντόλλυ, νομίζοντας πως ήταν μόνη της μέσα στο δωμάτιο, ευτυχώς που η Μίλσομ δεν με περίμενε απόψε, γιατί... ασφαλώς θ' αντιλαμβάνονταν την ταραχή μου!.. και θα μ' ενοχλούσε με το εξεταστικό βλέμμα της, μόλις έβλεπε τα χάλια μου... Γιατί... έχω πραγματικά χάλια... είπε η Λαϊδή Ντόλλυ, ενώ έβριχνε μία ματιά στον καθρέφτη... Τι καλά που ο Χούμπερτ βρίσκεται στον πόρτο του Τρέγγουελ!.. Γιατί... τί θα του έλεγα, Θεέ μου!.. Πώς να του ομολογήσω πως έχασα σχεδόν τρεις χιλιάδες λίρες στο «μπρίτζ»... Και ο άθλιος ο Σέλιγκμαν, που απειλεί να καταφυγή στον Χούμπερτ, αν δεν του τις πληρώσω ως αύριο!.. Τι να κάνω, Θεέ μου;.. Νά ένεχυρίσω το διάδημα των Τρέγγουελ ή να πάρω... περισσότερες σταγόνες χλωράλης;.. Νομίζω πως προτιμώ το θάνατο, από το θυμό του Χούμπερτ...

Η Λαϊδή Ντόλλυ Τρέγγουελ στάθηκε μία στιγμή σκεπτική και κατόπιν είπε άργά:

—...Θα πάω να φέρω τη ρουλέττα από την τραπεζαρία... Αν βγή μονός αριθμός, θα ένεχυρίσω το διάδημα, αν βγή ζυγός, θα πάρω χλωράλη...

Μόλις η Λαϊδή Ντόλλυ βγήκε από το δωμάτιο, έτρεξε αποφασιστικά στο ντουλαπάκι, όπου ήταν το πρόχειρο φαρμακείο, άρπαξα το μπουκαλάκι με τη χλωράλη, το άδειασα και το γέμισα με άθωο νεράκι. "Επειτα το έβαλα πάλι στη θέσι του, κι' έφυγα σιγά από το δωμάτιο, ήσυχη για τη ζωή της κυρίας μου... "Ως αύριο, σκέφθηκα, έχει ο Θεός!"

Μόλις μπήκα το πρωί στην κρεββατοκάμαρα της κυρίας μου, τη βρήκα σ' έλεεινή κατάσταση. "Από τα λόγια της κατάλαβα πως είχε πάρει τη... χλωράλη... Μοδ' μίλησε νευρικά, χωρίς σχεδόν να πάρη αναπνοή.

—"Α! ήλθες, Μίλσομ; "Ωστε ζω ακόμα!.. "Εχω τα χάλια μου σήμερα!.. "Η χλωράλη δεν ήταν καλή! Δεν έκλεισα μάτι απόψε...

Τη λυπήθηκα. Την συμβούλευσα να πιη το τσάι της και να μείνει στο κρεβάτι της ν' αναπαυθή.

—Καλά! είπε. Θα σ' ακούσω... "Αλλά θα κάνης κάτι για μένα... "Ακουσε! Τελευταία είχα άτυχια στα χαρτιά... Μοδ' χρειάζονται χρήματα... Σκέφθηκα να σου δώσω το διάδημα των Τρέγγουελ να το πας αμέσως στο Μπόντ-Στρήτ, που Πράττς. Θα ζητήσεις να ιδής τον ίδιο και θα του πής εκ μέρους μου να σου δώση... τέσσερες χιλιάδες λίρες και να κρατήση το διάδημα ως ένεχυρο. Κατάλαβες;..

Δεν τόλμησα να της φέρω καμιά αντίρρηση. "Ασφαλώς, σκέφθηκα, αυτή είναι η καλύτερη λύσις, αδιάφορον αν η Λαϊδή Ντόλλυ είχε το δικαίωμα ή όχι να διαθέση ένα οικογενειακό κειμήλιο, που δεν της ανήκει, παρά... προσωρινώς!.. "Ωστόσο, έφυγα αμέσως. Πήγα στο Πράττς και ζήτησα να μιλήσω στον ίδιο. Μ' έμπασαν στο γραφείο του. Χωρίς πολλές περιτροφές, το έβλεπα αμέσως τί ζητούσα απ' αυτόν.

—Σας είπε η Λαϊδή Τρέγγουελ ότι θέλει δάνειο ή μήπως σας είπε πως θέλει να πουλήση το κόσμημα γι' αυτό το ποσό;..

—Ρώτησε ο Πράττς μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο.

Δυσχερестήθηκα με τον τρόπο του και ανοίγοντας τη θήκη

Ο Σέρ Χούμπερτ άδειασε τη χλωράλη στο ποτήρι...

με το διάδημα, του έδειξα το κόσμημα, λέγοντας έρπ:

—Ζητεί δάνειο τεσσάρων χιλιάδων λιρών. Πιστεύω πως ρίξετε εκ φήμης την αξία αυτού του κοσμήματος!

Ο Πράττς γέλασε και είπε:

—Φυσικά, γνωρίζω την αξία του, αφού έχω εδώ, μέσα τ

κάσσα μου, το διάδημα των Τρέγγουελ!

Λέγοντας τα λόγια αυτά, ο Πράττς άνοιξε το χρηματοκι

τιο κι' έβγαλε από μέσα ένα διάδημα, έντελως όμοιο μ

νο που είχα φέρει. "Εμείνα κατάπληκτη...

—Δέν... καταλαβαίνω!.. τραύλισα.

—Νά σας εξηγήσω λοιπόν τί συμβαίνει!.. Ο Σέρ Χούμπερτ

Τρέγγουελ μοδ' έφερε, πριν από τρεις μήνες τώρα, το διά

αυτό. Τοδ' δάνεισα πέντε χιλιάδες λίρες και μοδ' παραγγ

νά του κάνω μία απομίμηση του κοσμήματος—αυτό που μοδ'

ρατε—και για το όποιο η κυρία σας ζητεί τέσσερες χιλιά

λίρες. Αυτοόμοιο, μά δλη-όλη η αξία του δεν υπερβαίνει τις

κα λίρες!

Κατόπιν ο Πράττς με χαϊρέτησε ευγενικά κι' έφυγε, μ

ροντας τί να σκεφθώ! "Η πράξις του Σέρ Χούμπερτ ήταν

κατανόητος!.. Μά τόσο πλούτη!.. Μά αυτός ούτε χαρ

χτης ήταν, ούτε στις κούρρες έπαιζε... έκτος αν... αν ό

χε καμιά γυναίκα στη μέση...

"Ωστόσο, αναγκάστηκα να πω την αλήθεια στην κυρία

Μόλις άκουσε τα λόγια μου, ανασηκώθηκε στο κρεβά

κι είδα στο πρόσωπό της να διαγράφονται διάφορα

ληλα συναισθήματα, κατάπληξις, θυμός, περιφρόνησις

και πόνγνσις. Τέλος ξέσπασε σε ακράτητα, νευρικά γέ

λά!

—"Ωραία! Θαυμάσια! Κι' έ

που δίσταζα να ένεχυρίσω το

κοσμήματα της οικογενει

"Ωστε, έτσι; "Ο άνδρας μου

πρόλαβε!.. Ποτέ δεν θα σ

ζήμουν πως ο Χούμπερτ έ

κονομικές στενοχώριες!..

παίζει... ούτε... "Ω! Μ

υπάρχει κάποια γυναίκα σ

αυτά!..

Κατόπιν ψιθύρισε:

—Μένει η άλλη λύσις! "Α

σε, Μίλσομ, πρόσθεσε δυνα

"Εννοώ να διασκεδάσω σ

Θά ντυθώ και θα πάω σ

τον να ιδώ το παιδί μου, τ

τί μου, θα τον πάρω μαζ

να φάμε σε κανένα ε

και θα επιστρέψω με το

ρινό τραίνο... "Αν σ

που θα λείπω, έλθει ο κ

γμαν και ζητήσει να

του πής πως πήγα σ

και πως αύριο θα

την καρδιά μου να πλημμυρίξη από οίκτο γι' αυτήν.

—Είμαι πολύ κουρασμένη, μοδ' είπε, και θα έτοιμασθώ

—Είμαι πολύ κουρασμένη, μοδ' είπε, και θα έτοιμασθώ

—Είμαι πολύ κουρασμένη, μοδ' είπε, και θα έτοιμασθώ

—Είμαι πολύ κουρασμένη, μοδ' είπε, και θα έτοιμασθώ

—Είμαι πολύ κουρασμένη, μοδ' είπε, και θα έτοιμασθώ

—Είμαι πολύ κουρασμένη, μοδ' είπε, και θα έτοιμασθώ

—Είμαι πολύ κουρασμένη, μοδ' είπε, και θα έτοιμασθώ

—Είμαι πολύ κουρασμένη, μοδ' είπε, και θα έτοιμασθώ

—Είμαι πολύ κουρασμένη, μοδ' είπε, και θα έτοιμασθώ

—Είμαι πολύ κουρασμένη, μοδ' είπε, και θα έτοιμασθώ

—Είμαι πολύ κουρασμένη, μοδ' είπε, και θα έτοιμασθώ

—Είμαι πολύ κουρασμένη, μοδ' είπε, και θα έτοιμασθώ

—Είμαι πολύ κουρασμένη, μοδ' είπε, και θα έτοιμασθώ

—Είμαι πολύ κουρασμένη, μοδ' είπε, και θα έτοιμασθώ

—Είμαι πολύ κουρασμένη, μοδ' είπε, και θα έτοιμασθώ

—Είμαι πολύ κουρασμένη, μοδ' είπε, και θα έτοιμασθώ

—Είμαι πολύ κουρασμένη, μοδ' είπε, και θα έτοιμασθώ

—Είμαι πολύ κουρασμένη, μοδ' είπε, και θα έτοιμασθώ

—Είμαι πολύ κουρασμένη, μοδ' είπε, και θα έτοιμασθώ

—Είμαι πολύ κουρασμένη, μοδ' είπε, και θα έτοιμασθώ

—Είμαι πολύ κουρασμένη, μοδ' είπε, και θα έτοιμασθώ

—Είμαι πολύ κουρασμένη, μοδ' είπε, και θα έτοιμασθώ

—Είμαι πολύ κουρασμένη, μοδ' είπε, και θα έτοιμασθώ

—Είμαι πολύ κουρασμένη, μοδ' είπε, και θα έτοιμασθώ

—Είμαι πολύ κουρασμένη, μοδ' είπε, και θα έτοιμασθώ

—Είμαι πολύ κουρασμένη, μοδ' είπε, και θα έτοιμασθώ

—Είμαι πολύ κουρασμένη, μοδ' είπε, και θα έτοιμασθώ

—Είμαι πολύ κουρασμένη, μοδ' είπε, και θα έτοιμασθώ

—Είμαι πολύ κουρασμένη, μοδ' είπε, και θα έτοιμασθώ

—Είμαι πολύ κουρασμένη, μοδ' είπε, και θα έτοιμασθώ

—Είμαι πολύ κουρασμένη, μοδ' είπε, και θα έτοιμασθώ

—Είμαι πολύ κουρασμένη, μοδ' είπε, και θα έτοιμασθώ

—Είμαι πολύ κουρασμένη, μοδ' είπε, και θα έτοιμασθώ

—Είμαι πολύ κουρασμένη, μοδ' είπε, και θα έτοιμασθώ

—Είμαι πολύ κουρασμένη, μοδ' είπε, και θα έτοιμασθώ

—Είμαι πολύ κουρασμένη, μοδ' είπε, και θα έτοιμασθώ

—Είμαι πολύ κουρασμένη, μοδ' είπε, και θα έτοιμασθώ

—Είμαι πολύ κουρασμένη, μοδ' είπε, και θα έτοιμασθώ

—Είμαι πολύ κουρασμένη, μοδ' είπε, και θα έτοιμασθώ

—Είμαι πολύ κουρασμένη, μοδ' είπε, και θα έτοιμασθώ

—Είμαι πολύ κουρασμένη, μοδ' είπε, και θα έτοιμασθώ

—Είμαι πολύ κουρασμένη, μοδ' είπε, και θα έτοιμασθώ

—Είμαι πολύ κουρασμένη, μοδ' είπε, και θα έτοιμασθώ

—Είμαι πολύ κουρασμένη, μοδ' είπε, και θα έτοιμασθώ

—Είμαι πολύ κουρασμένη, μοδ' είπε, και θα έτοιμασθώ

—Είμαι πολύ κουρασμένη, μοδ' είπε, και θα έτοιμασθώ

—Είμαι πολύ κουρασμένη, μοδ' είπε, και θα έτοιμασθώ

—Είμαι πολύ κουρασμένη, μοδ' είπε, και θα έτοιμασθώ

—Είμαι πολύ κουρασμένη, μοδ' είπε, και θα έτοιμασθώ

—Είμαι πολύ κουρασμένη, μοδ' είπε, και θα έτοιμασθώ

—Είμαι πολύ κουρασμένη, μοδ' είπε, και θα έτοιμασθώ

ΓΙΑ ΝΑ ΞΕΡΕΤΕ

ΠΟΙΟΥΣ ΑΝΔΡΕΣ ΠΑΝΤΡΕΥΟΝΤΑΙ Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ

("Άρθρο του γνωστού ήθοποιου του κινηματογράφου Κλάιβ Μπρούκ")

Και στη ζωή και στον κινηματογράφο, όλες η γυναίκες νοιάθουν ιδιαίτερη προτίμησι προς τους ανθρώπους της δράσεως, στους ισχυρούς άνδρες, τους οποίους τίποτε δεν μπορεί να τους κινήσει να δειλιάσουν. Η γυναίκα, κατά κανόνα σχεδόν, προτιμάει πάντα την επαγγελματική δρα. Όταν λέω άρρενωπό άνδρα, μεταχειρίζομαι μία επαγγελματική έκφρασι των σπουδίων. «Ανθρώπους δράσεως», άρρενωπούς», δεν λέω μονάχα τους άτρόμητους Ιππότες των Βαυαρών Όσέον. Δεν λέω δηλαδή ότι ο έρωτας των γυναικών στρέφεται μονάχα προς τους «ά-γανθρώπους», τους ανθρώπους της γροθιάς, αν και πολλοί το πισ-στηρίζουν κι' αυτό και φτάνουν μάλιστα μέχρι το σημείο να λένε πως η περισσότερες γυναίκες, ζητώντας τόν...«άρρενικότερον» άν-δρα, τρελλαινούνται γι' αυτούς που νοιάθουν πως θα τις έδωσαν περισ-σότερο! Αυτά είνε υπερβολές, είνε φιλολογία. Λέγοντας άρρενωπόν άνδρα, εννοώ έναν άνδρα ισχυροτημένο και ικανοποιημένο, κύριο του έαυ-τού του και των πράξεών του, έναν άνδρα ικανόν να ηγήται τις δύσκο-λες περιστάσεις, που του τυχάνουν, άταλάζωτος, έναν άνδρα που να

Ο Κλάιβ Μπρούκ

Μη μου λέτε για γοητεία κλπ. Όταν περάσουν τα χρόνια κι' η γυνά-λάδα των σωματικών χαρακτηρισμάτων διασπώθ, εκείνο που μένει είνε μόνο η βαθιές αρετές του χαρακτήρος ενός άνδρος. Το θάρρος του στη ζωή, η ανώτης του και η δύναμις των αισθημάτων του. Αυτά αυτά κυρίως έχουν ανάγκη η γυναίκες. Έχουν ανάγκη εγκάρδιος αντιροφίας και η-ποστηρίξεως και όσες αρετές δεν βρίσκουν στους άνδρες τους, τις ο-νειρεύονται για τα παιδιά τους. Όταν μάλιστα χαρίζουν στα παιδιά τους στρατιωτικά, δεν το κάνουν για να ξεπληρώσουν τα φιλοπάτρι-στα αίσθηματά τους, όπως φοβούνται οι αντιμιλιταριστά. Το να κάνουν για αυτά τα μικρά άνδρα και γυναίκες συμβολίζουν στην αντίλη-ψή τους το ήρωικό θάρρος και την οικογενειακή άσφάλεια. Πρέπει το άγρόι να μάθι να είνε γενναίος και να κυβερνήται καλά. Για τη συζυ-γο, καθώς και για τη μητέρα, αυτές η αρετές είνε σπουδαίες. Και είνε να γελώ κανείς, όταν βλέπει μερικούς να παρεξηγούν τον συμβολισμό αυτών των γυναικών και να φαντάζονται πως άρκει να φορέσουν μία στρατιωτική στολή, για να κατακτήσουν την καρδιά τους.

Νά, λοιπόν, γιατί οι φιλόδοξοι νέοι αγωνίζονται και θέλουν να κη-ραρχήσουν. Κάνουν αυτό όχι γιατί τους άρεσει να κλατούν την μιλι-λα, μά για να νοιάθουν πως στις γυναίκες, που θέλουν να τους αγαπή-σουν, άρεσουν οι άποστολιστικοί άνδρες, με τους γερούς μύς, με την άλλη και δυνατή καρδιά, κι' όχι οι διαπότιστοι και οι ανήμποροι, που τις περιτριγυρίζουν.

ΚΛΑΙΒ ΜΠΡΟΥΚ

ΟΙΝΕΙ ΕΝΑΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΔΩΝ ΖΟΥΑΝ

ΠΩΣ ΑΓΑΠΟΥΝ Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΧΩΡΩΝ

Η Ισπανίδες, είνε η πιο πιστές στον έρωτα απ' όλες τις γυ-ναίκες της Εύρώπης. Τά αισθήματά τους είνε ειλικρινή και σταθερά. "Αλλοίμονο σ' εκείνους που θα θελήσουν να παίξουν με την καρδιά τους. Μέσα στην καρδιά κάθε Ισπανιάδας είνε κρυμμένο ένα σιλέττο.

Η Ιταλίδες, είνε πολύ έρωτιστές.

Η Αγγλίδες, είνε παραπονιάρες, αγαπούν με πάθος, αλλά

το κρύβουν... από σεβασμό στην έθμοτυπία!

Η Γερμανίδες, είνε τυφεφέρες και γλυκειές, αλλά τόσοσ μο-

νότες, που σε κάνουν να τις βαρείσαι γρήγορα.

Η Γαλλίδες, είνε πνευματώδεις, κομψές και ήδυπαθείς, άλ-

λά πάντα λένε ψέμματα.

Η Ρωσίδες, είνε έρωτιστές, μά και καλόκαρδες.

ΤΟΥ κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

Εθιμνική Μυθιστόρημα

ΦΛΩΡΑ ΜΠΙΡΙΑΛΛΑΝΤΗ

(ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Παιδί μου!... ψιθύρισε και μου χάιδεψε τα μαλλιά.
—Καθήστε, πατέρα. Τι καλά που κάνετε να ρηθίτε!...
Κάθησε σ' ένα κάθισμα κι' έσκυψε το κεφάλι του, φαινόταν πολύ λυπημένος, συντετριμμένος.
Κάθησα πλάι του και τον ρώτησα:
—Πατέρα μου, τι έχεις; Δεν είσαι ευχαριστημένος; Πές μου τι έχεις;

Με κύτταξε με πόνο και μου απάντησε:
—Ξέρεις γιατί ήρθα, Φλώρα;
—Όχι, πατέρα, αλλά το μαντεύω. Σε στέλνει ο 'Αρτέμης.
—Ναί. Καλά τα μαντέψες. Φλώρα, παιδί μου, τί έκαιες; Τί έκαιες;

—Τί έκαια, πατέρα;
Σηκώθηκε όρθιος, στάθηκε αντίκρυ μου και με κύτταξε με λύπη. Κούνησε έπειτα το κεφάλι του και μουρμούρισε, σαν να μιλούσε στον εαυτό του:
—Εγώ φταίω! Μονάχα εγώ είμαι ο αίτιος του κακού. Ναί, παιδί μου, συμπάθησέ με. Συγχώρησε τον πατέρα σου...
Τά μάτια μου δούρκωσαν.

—Αγκάλιασε τον πατέρα μου και του φώναξα:
—Μην λες τέτοια λόγια, πατέρα. Δεν φταίς εσύ σε τίποτε.
—Αν φταίει κάποιος, αυτός ο κάποιος είμ' εγώ. Πές μου λοιπόν ελεύθερα τί σου συνέβη; 'Ηρθε σπίτι ο 'Αρτέμης;
—Ναί, παιδί μου.

—Και τί σου είπε; Μίλησέ μου ελεύθερα. Μη διατάξης. Είμαι αποφασισμένη για όλα.
—Ο πατέρας μου αναστέναξε και ξανακάθησε στη θέσι του. Δεν είχε το κουράγιο ν' άρχισω.
—Άφησα να περάσουν μερικά δευτερόλεπτα και του είπα:
—Πατέρα, πές μου ελεύθερα, τί σου συνέβη; Σε παρακαλώ...

—Ο πατέρας μου αναστέναξε βαθεία, και μου απάντησε:
—Θά σέ λυήσω, Φλώρα. Τά λόγια μου θα σέ πικράνουν. Μά πές μου, τί θές να κάμω, παιδί μου, έδω πολύ φτασαν τά πράγματα; 'Ο 'Αρτέμης ήρθε στο σπίτι έξω φρενών, μαινόμενος. 'Ανησυχισσα και τον ρώτησα τί συμβαίνει. Και ξέρεις τί μου απάντησε;
—'Ότι του φέρθηκα ψυχρά;
—Ναί ήταν μονάχα αυτό, κόρη μου...

—Δεν σέ καταλαβαίνω, πατέρα, τί θές να πής;
—Μου είπε κάτι που δεν είν' αλήθεια, εξεστόμισε έναντιόν σου μιά τρομερή συκοφαντία...
—Λέγε, πατέρα, θέλω να μάθω.

—Μου είπε πως δεν τον αγαπάς, πως τον μισείς. Και τό απέδωσε αυτό στο ότι είσαι έρωτευμένη με κάποιον άλλο...

—Είπε ψέμματα...ψέμματα!
—Σέ πιστεύω, Φλώρα. Κι' όμως...

—Μη διατάξης, πατέρα, λέγε τί σου είπε ακόμα
—Μου είπε πως είδε με τά μάτια του τον άνθρωπο που αγαπάς.

—Τόν είδε;... Τόν είδε;...
—'Ετσι λέει τουλάχιστον.

Μ' αγκάλιασε και με φίλησε, κατευχαριστημένος...

—Πού; Πότε; Πώς; Είπε ψεύτης, είνε ένας έλεεινός φάντης.

—Μη φωνάζεις, Φλώρα. 'Ας μιλήσουμε σιγά και λογικά.
—Με συκοφαντεί, πατέρα.
—Τό ξέρω. Σε πιστεύω. Ξέρω καλά πως είσαι άνησυχισμένη. Συνέβη όμως φαίνεται κάποια παρεξήγηση, και κάποια διαβολική παρεξήγηση.

—Δεν καταλαβαίνω...
—Θά σου εξηγήσω άμέσως, παιδί μου. 'Ο 'Αρτέμης μιλώ πε πως τή νύχτα του γάμου σας, φεύγοντας από την έπαυση είδε κάποιον να περνά απ' τον τοίχο του κήπου. Τού φάνηκε σταθή, αλλά εκείνος άρχισε να τρέχει. Τόν κυνήγησε τότε, πυροδότησε μάλιστα, μά χωρίς αποτέλεσμα...

—Συγκέντρωσα όλες μου τίς δυνάμεις για να μη τά χάσω για να μη κοκκινίσω. Κατάλαβα καλά πια, τί συνέβησε. 'Ο 'Αρτέμης ήταν θεάσιος, πως ο άνθρωπος τον οποίο είδε να περνά τον τοίχο του κήπου ήταν φίλος μου. Πώς θα μπορούσε να τον θεαθώ για τό αντίθετο; 'Ενας τρόπος υπήρχε να τον σχετικώς. Νά πω την αλήθεια. Τί θα φανταζότανε ένας θεός θένας για μένα σε μιά τέτοια περίπτωση; Θά με πίστευαν; Θά νόμιζαν πως ο Λεάνδρος είνε φίλος μου, πως χρίσταιν κοσινά μου στο παιδί μου;

—'Όχι, όχι. Δεν έπρεπε να μάθω κανέναν την αλήθεια. Δε θα μιλούσα κατ' ούδένά λόγο...

—'Ο πατέρας μου θλέποντας να είμαι ευθυσιμένη σέ ανέμει με παρακολουθούσε με τό λυπημένο του βλέμμα, χωρίς να μιλά.

—'Επί τέλους σήκωσα τά μάτια μου, τον κύτταξα καταπρόσωπο και του είπα:
—Πατέρα, πιστεύεις ότι είμαι άθώα; Ής μήπως να σου φανταστώ γι' αυτό;

—'Ανοίξε την άγκαλιά σου, ξέρεις μέσα σ' αυτή με παραφορά και μου αποκρίθηκε:
—Τί ερωτήσεις είν' αυτές που κάνεις, παιδί μου; 'Αν πιστεύω στην αθωότητά σου, πιστεύω στο, ώστε την πίστι μου αυτή, την πεποίθησή μου αυτή, την μετέδωσα και στον 'Αρτέμη. Τού μίλησα έτσι, ώστε έπεισθη άπαισώς...

—Κι' όμως δεν πάτησε κανένας σου έδω.

—Μην τον άδικείς, Φλώρα. Τού φέρθηκες πολύ σκληρά. Δεν μού ανέφερε λεπτομέρειες, μά ήταν, όπως καταλαβα, πολύ πικραμένος.

—'Ισως να είνε κι' έτσι... 'Αλλά να παραφέρθηκα. 'Αλλά τί είπες, τέλος πάντων, τί σου έβγαλε, τί θέλεις;

—Θέλει να ξέρη όριστικά. Μπορείτε να ζήσετε μαζί. Διαφορετικά προτιμάει να χωρίσει.

—Να χωρίσουμε;
—Ναί.
—Σου τό είπε αυτό;

—Μάλιστα, Φλώρα. Μου τό έτόνισε κατηγορηματικά. Μου έβγαλε να σου τό πω, και να σου πω πώς μιά άπάντησι κατηγορηματική επίσης. Λοιπόν, παιδί μου, περιμένα την άπάντησή σου. Σκέψου καλά και αποφασίσου.

Νά σκεφθώ και να του απαντήσω; 'Η θέσις μου ήταν δύσκολη.

—Τί να του έλεγα;
—Σεις, πατέρα, τί λέτε; τί με συμβουλευέτε; τον ρώτησα.
—Τί να σέ συμβουλεύω, κόρη μου; Κάμε σύμφωνα με τί συνέβησε σου, έτι σου λέει ή καρδιά σου...

—'Αλλοίμονο!...
'Η καρδιά μου μου έλεγε ν' απάντησω άρνητικά. Νά πω τό όχι. Μά έλέποντας τον πατέρα μου, έτοι συντριμμένος έμπρός μου, δεν τολμούσα να πω τό όχι αυτό. 'Η σκέψι των συμφορών που θα προκαλούσε ή άρνησί μου αυτή, συμφορών που θα προκαλούσαν και τό θάνατο ίσως του πατέρα μου, με τρόμαζε. Και πήρα πάλι μιά απόφασι όχι ειλικρινή. Μιά απόφασι ψευδής.

—Πατέρα, είπα, μπορείτε να πείτε στον κ. 'Αρτέμη, ότι τον περιμένα κι' ότι του ζητώ συνγνώμη για τό συνέβη.
Τό πρόσωπο του πατέρα μου έλαμψε από χαρά. Μ' άγκάλιασε και με φίλησε κατευχαριστημένος.

—Αγαπημένο μου παιδί, μου είπε με φωνή που έτρεμε από θαύμα συγκίνησι, σ' ευχαριστώ πολύ. Είσαι τόσο καλή. Φλώρα μου! Νά έξης την ευχή μου! 'Ο Θεός μαζί σου!...

Μίλησε αρκετά άκούη. Είπα στον πατέρα μου να ζητήσει απ' τον 'Αρτέμη να μου επιτρέψη να έλπω τους δικούς μου.

—Σ' αυτό, έπρόσθεσα, έπιμένω άπολύτως. Δεν μπορώ να ζω τί ζωή αυτή της φυλακισμένης.
'Ο πατέρας μου μου άποσχέθηκε πώς θα κανόνιζε και τό ζήτημα αυτό.

Κι' όταν έφυγε ήταν γεμάτος χαρά, γεμάτος ευχαρίστησι...

—'Εμεινα μόνη. Και τότε πια άρχισα να σκέπτομαι την υποχρέωσι που έκαια. 'Ο 'Αρτέμης θα έπαιρνε κοντά μου, μ' όλες τίς αξιώσεις και τίς απαιτήσεις του σιζήγου. Τί θάκανα στην περίπτωση αυτή;...

Είπα τό ναί κι' όμως δεν ήθελα ούτε να μ' έγγισθ ο άνθρωπος αυτός. Πώς θα μπορούσα να πείσω αυτή την άηδία που αισθανόμουν;

—'Απελπισμένη όσο ποτέ άλλοτε, γονάτισα μπρός στο εικονοστάσι και προσευχήθηκα επί αρκετή ώρα. 'Αλλοίμονο όμως!... 'Ηταν ή πρώτη φορά που ή προσευχή δεν με άνακούρισε. Από τί μιά άγωνία έπερα πια στην άλλη. Τώρα με τρόμαζε τό καθετί. 'Η σκέψις ότι θα ξανάθλεπα τον 'Αρτέμη με πάγωνε. Πώς θα τον αντίκριζα, Θεέ μου; Πώς θα μπορούσα να δεχτώ τό χάδις του;

—'Ηταν τόση ή άπελπισία μου, ώστε για μιά στιγμή σκέφτηκα να περνώ απ' τό παράθυρο κάτω και να γίνω κομμάτι...

—'Υπάρχουν περιστάσεις δύσκολες, απ' τίς όποιες μονάχα ο θάνατος μπορεί να μās γλυτώση.

—'Ο θάνατος!...
Κι' όμως είμαι τόσο νέα άκόμη. Θεέ μου!... Δεν θέλω να πεθάνω. 'Όχι, δεν θέλω να πεθάνω...

Πλησίαζε πια μεσημέρι. 'Η καμαριέρα ήρθε και με ρώτησε αν ήταν ώρα να έτοιμάσω τό τραπέζι. Τής είπα ναί, έντελώς μηχανικά και ξαναθυβίστηκα στις σκέψεις μου.

—'Ημουν τώρα λιγώτερο ταραγμένη και μπορούσα να σκεφθώ ψυχραιμότερα. 'Ο 'Αρτέμης δεν θα ρχότανε πρίν νυχτώσει. Θα περνούσαν αρκετές ώρες όσο να γυρίση ο πατέρας μου στην 'Αθήνα, να πάη να τον δει και να μιλήσουν μαζί. Μπορούσα συνεπώς να είμαι ήσυχη ως τό βράδυ. Και σέ λίγο κάθησα στο τραπέζι, μ' άρκετή όρεξι. Πεινούσα υπερβολικά. Και ήτον ή μόνη φορά, ύστερα από τό γάμο μου, που έφαγα όσο έπρεπε...

Μετά τό μεσημέρι όμως, όσο ή ώρες περνούσαν, τόσο ή καρδιά μου σφιγγότανε περισσότερο. Μισόκλεινα τά μάτια μου κι' έβλεπα τον 'Αρτέμη να στέκει μπροστά μου και να με κυττάει με λαγνάρια και με μιά έκφρασι ασάφου στο πρόσωπο.

Γιά να διώξω τόν εφιάλτη αυτόν, έφιλήτη πού τον έβλεπα έντελώς ήσυχη, σηκώθηκα και κατέβηκα στον κήπο. 'Ο κρύος χειμωνιάτικος άέρας μου έδινε καλό. 'Η καρδιά μου εξαφάρωνε κάπως. 'Η σκέψι μου πέταξε στην 'Αθήνα, στο σπίτι μου, στις φίλες μου. Πόσο θα ήθελα να έρσκόμουν μακριά απ' την καταραμένη αυτή έπαυσι, ποόχε γίνε ή φυλακή μου!...

Πλησίασα στο μέρος πουχε ανέβει ο Λεάνδρος για να τοπο-

θετήση τά άνθη του.

—Τρελλό παιδί! ψιθύρισα συγκινημένη.
—'Αρκετά τριαντάφυλλα ήσαν πεσμένα κάτω, πάνω στη χλόη. Δεν είχαν μαραθρή ακόμα. 'Εσκυψα, έπληρα ένα και τό έκρυψα στον κόρφο μου. 'Ηταν τόσο παγωμένοι! Μούκανε ώστόσο την έντύπωσι ενός δροσερού φιλού, πάνω στη γυμνή, ζεστή σόρκα μου...

—Συνέχισα κατόπιν τόν περίπατό μου, όταν ένα τζάμι άνοιξε πάνω απ' τό κεφάλι μου και πρόσβαλε ή καμαριέρα.

—'Ανατρίχασα...
Είχε φτάσει κιόλας ο 'Αρτέμης.
—Μά όχι εύτυχώς. 'Η στιγμή του έρχομού του δεν είχε σιμάνει ακόμα.
—Κυρία Φλώρα, μου είπε ή καμαριέρα, σάς ζητούν στο τηλέφωνο.

—Ποιος; Δεν τόλμησα να την ρωτήσω. 'Ανέβηκα γρήγορα επάνω, έβρεξα κοντά στο τηλέφωνο και πήρα τό άκουστικό στο χέρι.

—Ποιος; ρώτησα πνιγμένη απ' την άγωνία που αισθανόμουν. 'Η φωνή του Λεάνδρου άντήχησε άμέσως στ' αυτιά μου και με καθυσέχασε. Μά, παρ' όλη την απόστασι που μās έχωρίζε, κατάλαβα ότι ή φωνή του ήταν συγκινημένη. Φαινόταν άνησυχος.

—Είσαστε σείς, μητέρα; με ρώτησε. Σας ζητώ συνγνώμη που σάς άνησυχισα. 'Επρεπε να σάς δώ και δεν είχα άλλον τρόπο να μιλήσω μαζί σας. Ν' ανέβω επάνω, μου είνε άδύνατον. Είχατε πλάγιασει μήπως;

—'Όχι, Λεάνδρε, λέγε μου τί θέλεις;
Πέρασαν μερικά δευτερόλεπτα σιωπής. 'Ο Λεάνδρος έδίσταζε.

—'Εμπρός! είπα, κάνοντας ψεύτικο κουράγιο. Λέγε, Λεάνδρε, τί συμβαίνει;
—Μητέρα...

Και πάλι σάπασε.
Περίμενα με τό άκουστικό στο χέρι ανυπόμονα.
—Μητέρα, ξανάπε σέ λίγο, σ' έκάλεσα για να σου πω πως πρόκειται νάρθ ή πατέρας.

—Τό ξέρετε;
—Ναί, τό ξέρω.
Και πάλιν έγινε σιωπή.

Μιά σιωπή γεμάτη άγωνία, θασανιστική, άπαισία.
—Λοιπόν, Λεάνδρε; ψιθύρισα. Δίσταζε και πάλι ν' απαντήσει.

—'Εχεις να μου πής τίποτε ακόμα, παιδί μου;
—'Όχι, μητέρα. Δηλαδή ήθελα μόνον να σάς ειδοποιήσω γι' αυτό που σάς είπα... Μά αφού τό ξέρετε...

—Αυτό ήταν μόνον;
—Αυτό, μητέρα...
—Τίποτε άλλο...

—Ναί, και κάτι άλλο...
—Λέγε, λοιπόν. Μίλησέ μου ελεύθερα. Γιατί είσαι άνησυχος;

—Πού τό ξέρετε, μητέρα;
—Τό μαντεύω απ' τη φωνή σου, Λεάνδρε.

—Λοιπόν ναί, μητέρα μου. 'Ανησυχώ. Φοβούμαι...Φοβούμαι...
—Τί, παιδί μου;
—Δεν ξέρω ακριβώς, μά τρέμω στη σκέψι, ότι πρόκειται να άνεβή κοντά σας ο πατέρας μου. Πόσο θα ήθελα να έρσκειναι κοντά σας την ώρα αυτή! Πέστε μου, μητέρα μου, θέλετε ν' ανέβω αυτό;

—'Όχι, Λεάνδρε, σ' ευχαριστώ. Μην άνησυχής, δεν υπάρχει λόγος. 'Ο πατέρας σου θάρρη να με δει, γιατί...γιατί είμαι λιγώτερο άρρωστη.

Τό άδω αυτό ψέμμα τον καθυσέχασε.
—'Εξ άλλου, συνέχισα, περιμένα και την μητέρα μου.
—'Αλήθεια; Τί καλά! Τότε δεν θα είστε μόνη;
—'Όχι, Λεάνδρε.
—Κι' ο πατέρας δεν θα σάς ένοχλήση;
—'Όχι, όχι, μην άνησυχής άδίκως.
—'Α, μητέρα, πόσο μ' άνακούφισαν τά λόγια σου!... Τώρα είμαι ήσυχος, ναί, έντελώς ήσυχος...

—'Εγινε λιγώτερο σιωπή.
'Ο Λεάνδρος με ρώτησε κατόπιν αν θα μπορούσε να με δει τό πρωί της άλλης ημέρας.
—Παιδί μου, του είπα, αυτό δεν εξαρτάται από μένα, δυστυχώς. Ζήτησε την άδεια από τον πατέρα σου.

—'Όχι, μητέρα, όχι.
—Γιατί, Λεάνδρε;

('Ακολουθεί)

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

«ΣΚΟΤΩΣΑ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ!»

ΚΕΙΝΟ το πρωί πήγα να έλπισα τον παλιό μου φίλο Βαλλάρ, στη Νευρολογική Κλινική του, στο Βελιγράδι.

—Ο κ. διευθυντής επισκέπτεται τώρα τους ασθενείς του, μου είπε ο άρχισσοκόμος. Θέλετε να τον περιμένετε στο γραφείο του;

—Ευχαριστώ! Αποκρίθηκα. Να του πείτε ότι πηγαίνω να κάνω έναν περίπατο στον θαιμάσιο κήπο σας. Άς έρθει να με βρει κάτω, μόλις τελειώσει...

Αφού έκανα μία βόλτα στον κήπο, πήγα και κάθησα σ' έναν πάγκο. Άνοιξα μία εφημερίδα και άρχισα να την διαβάζω, περιμένοντας τον φίλο μου.

Ξαφνικά, άκουσα μία φωνή δίπλα μου:

—Επιτρέψτε, κύριε; Σήκωσα το κεφάλι μου κι είδα έναν κύριο, που στεκότανε μπροστά μου, με ύψος που έδειχνε ότι ήθελε να του κάνει τόπο να καθήσει κι' αυτός στον πάγκο.

—Σας παρακαλώ... ψιθύρισε.

Και του έκανα τόπο. Με μία πλάγια ματιά, που του έριξα, κατάλαβα άμέσως ότι ήταν κάποιος νευροπαθής, πελάτης του Βαλλάρ. Τό άρχο πρόσωπο που ήταν όργανο από βαθείς εντίδες, οι κρόταφοί του ήταν παρμένοι και τ' άδυνατα χέρια του έτρεμαν νευρικά.

Πέρασαν κάμποσα λεπτά της ώρας. Είχα μόλις προχωρήσει στην ανάγνωση της εφημερίδας, όταν, ξαφνικά, άκουσα τον διπλανό μου να μου λέει:

—Με ξέρετε, κύριε, ποιος είμαι εγώ;

—Όχι! τραύλισα, παραξενεμένος λιγάκι από την άπτομη αυτή ερώτηση.

—Είμαι ένας δολοφόνος!...

Χαμογέλασα, μη γνωρίζοντας τί άλλο να κάνω...

—Δεν με πιστεύετε μήπως; φώναξε ο παραξενός συνομιλητής μου.

—Σας πιστεύω!... σάς πιστεύω!... αποκρίθηκα, γιά να τον καθησυχάσω.

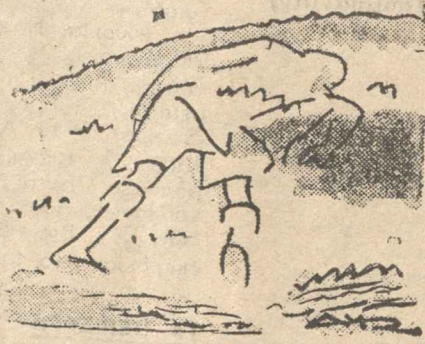
—Πολύ όραία!... Και τώρα πρέπει να σάς διηγηθώ την ιστορία του εγκλήματός μου... Δεν σκότωσα όπως ένας κοινός κακοήγος στραγαυλίζει ή μαζαριώνει το θύμα, δεν σκότωσα όπως μία γυναίκα απελπισμένη, που πυροβολεί τον φίλο της ή που τον ρίχνει δηλητήριο στο φαί του... Δεν σκότωσα με τα χέρια μου... Κι' όμως έγινα άφορμή ενός θανάτου... ενός θανάτου, που θα μπορούσα να τον αποσοβήσω... Θα σάς διηγηθώ, λοιπόν, την ιστορία του εγκλήματός μου...

Εμεινε λίγο σιωπηλός, και, αφού έτριψε το μέτωπο με το χέρι του, σαν να θέλε να διαώξει έναν έφιαλτη, άρχισε να μου διηγείται:

—Μένω... έμενα, στα περίχωρα των Παρισίων, σ' ένα απόμαχο βίλλο, χτισμένη κοντά σ' ένα δάσος, τρία περίπου χιλιόμετρα μακριά από ένα προάστειο. Είπε περιττό να σάς πω πώς λεγότανε αυτό το προάστειο — όπως το θεωρώ περιττό να σάς πω και τ' όνομά μου... Μπορείτε να με φωνάξετε Δολοφόνο, αφού αυτό μονάχα τ' όνομα μου ταιριάζει... Και όταν θα με ήγηση καμιά μέρα έξω — αφού εξέλθω εδώ γιά το σφάλμα μου — θα μπορούσατε να με φωνάξετε και τότε μ' αυτό το όνομα... Να είστε βέβαιος ότι δεν θα θυμώσω διόλου.

Ενα χειμωνιάτικο βράδυ — θα ήταν ή ώρα οχτώ — γύριζα σπίτι μου με το μικρό μου αυτοκίνητο... Μία βαρεία όμίχλη μ' έμποδισε να βλέπω δέκα μέτρα παραπέρα, αν κι' είχα ανάμνηση να φανάρια του αυτοκινήτου... Ήμιον παγωμένος από το κρύο, τα χέρια μου δεν μπορούσαν πιά να κρατήσουν καλά το βολάν... Άνταμονόσα να φτάσω μία ώρα αργότερα στο σπίτι μου...

Βρισκόμουν δυο περίπου χιλιόμετρα μακριά από το σπίτι μου, όταν, ξαφνικά, είδα, στην άκρη λάμψης που σκόρπιζαν τα φανάρια, ένα σπασμένο ποδήλατο, πεταμένο στην άκρη του δρόμου, και λίγο παραπέρα χτισμένη σε καμιά πέτρα και θα τινάχτηκε μακριά από το ποδήλατό κείνον τον άτυχο, ο οποίος θα ήταν λιποθύμιος, αφού δεν άντελίζονταν την παρουσία μου. Με συγκράτησε όμως ο φόβος μήπως ο τραυματίας είχε καλώς πεθάνει, μήπως με κατηγορήσουν ότι εγώ τον σκότωσα, αφού δεν ήμουν γύρω μου, στην έρημη τοποθεσία, κανένας μάρτυς, γιά να βεβαιώσει ότι δεν ήμουν εγώ ο άτιος του άτυχισμένου... Έξ' άλλου, ήταν περασμένη ή ώρα... Έκανε τρομερό κρύο... Ή γυναίκα και ο γιός μου θα με περιμένα... Και ο έγγαμος, ο φόβος των ευνώνων, μ' έκαναν να συνεχίσω το δρόμο μου, χωρίς να σταθώ γιά να

Τρέχω κοντά του, γιά να τον άγκαλιάσω...

προσφέρω έστω και την παραμικρή βοήθεια στον τραυματία, αν και να ενδιαφερόμ να δώ ποιος είνε...

Ήμιον πάντοτε τίμιος άνθρωπος, κύριε!... Ποτέ δεν έκανα κακή ζοή μου μία πράξη, γιά την οποία θα μπορούσα να κατηγορηθώ... Ήμουν πάντοτε τίμιος άνθρωπος, κύριε!... Ποτέ δεν έκανα κακή ζοή μου μία πράξη, γιά την οποία θα μπορούσα να κατηγορηθώ... Ήμουν πάντοτε τίμιος άνθρωπος, κύριε!... Ποτέ δεν έκανα κακή ζοή μου μία πράξη, γιά την οποία θα μπορούσα να κατηγορηθώ...

Μόλις έφτασα σπίτι, αποφασισμένος να μην κάνω διόλου άλλο, τη διασάρευτη συνάντησή μου, είδα την γυναίκα μου να με περιμένει έξω...

Μήπως είδες τον Ζώρ; ; με ρώτησε, με φωνή που έδειχνε ότι άγωνία. Δεν γύρισε ακόμα σπίτι... Κάθεται σ' ένα άγνωστο μέρος. Καλά το έλεγα εγώ, του εύλογημένου του παιδιού, να μην κοιμηθεί τη νύχτα με το ποδήλατο... Θα του συνέβη άσφαλώς κανένα άτυχο...

Τα γόνάτα μου λιγώσανε... Ένας μαύρος πέλος έπεσε μπροστά μου... Ένοιωσα το πάτωμα να στρεβιλιζέται κάτω από τα πόδια μου... Ο Ζώρς, ο γιός μου... με ποδήλατο!...

Ο Ζώρς είνε πάντοτε εδώ στις έφτά!... συνέχισε ή γυναίκα μου. Βλέποντας ότι άργει να γυρίσει, τηλεφώνησα στο δάσος... Μία κορίτση που ήμουν φίλη της, μου είπε ότι ο Ζώρς δεν γύρισε ακόμα... Πήγαυνη να κοιτάξω στο δάσος... Ένα προάστειο ότι ένα άτυχο συνέβη στο παιδί μας...

Απορώ ακόμα πώς βρήκα τότε τη δύναμη, εξακολουθώντας ο δολοφόνος, να ξανακαθίσω στο βολάν του αυτοκινήτου μου και να ξαναγυρίσω στο μέρος, όπου ήξερα ότι ήταν ξαπλωμένος ο τραυματίας... γιά να φροντιστώ τον κατάπληκτο, μόλις βρήκα μακριά ματωμένο σώμα του γιού μου, σαν να τον είχα πιασμένο με τα χέρια μου... Μπορούσα όμως, κύριε, να ήμουν τόσο άσπαστος γιά να βοηθήσω το παιδί μας, ότι πέρασα από κοντά του χωρίς να ενδιαφερόμ γιά έναν άνθρωπο, που φανερά τραυματισμένος ήτο...

Και αν της φανέρωνα την άδυναμή μου, τότε θα ζούσε ή δυστυχισμένη ή γυναίκα, όταν ή άσπαστος γιός μου, τον γιό μου, την άσπαστος διαγωγή μου, πιά θα ζούσε ή δυστυχισμένη ή γυναίκα, όταν ή άσπαστος γιός μου, τον γιό μου, την άσπαστος διαγωγή μου, πιά θα ζούσε ή δυστυχισμένη ή γυναίκα...

Ο Ζώρς πέθανε, κύριε, πέθανε μπροστά στα πόδια μου, αφού μου έριξε ένα βλέμμα σιωπής και ευγνωμοσύνης!...

Και το βλέμμα αυτό, το τρομερό βλέμμα, που φώτισε σαν μαχαίρι στην καρδιά μου...

Δεν μπορούσε ο Ζώρς, το αγαπημένο μου παιδί, το καμιά και ή παρηγοριά μου, να ύπαισθησε ή εγώ το σκότωσα, ότι εγώ ήμουν ο δολοφόνος του...

Αν έβλεπα κοντά του, μόλις τον είδα ξαπλωμένο στο δρόμο, αν τον μετέφερα έγγαμος στο νοσοκομείο, ο Ζώρς θα ζούσε!...

Και ο τραγικός πατέρας σηκώθηκε όρθιος να κάθονταν τα βλέμματά του σ' ένα σημείο του μαρμαρινού δρόμου... Φαινότανε σαν να έδλεπε κάτι, που μονάχα αυτός μπορούσε να το ιδεί.

Νά!... νά!... τραύλισα, άπλυνοντας τα χέρια μου. Βλέπω τον Ζώρς εκεί... εκεί... ξαπλωμένο στην προαιβάδα!... ψιθυροαγεί, πεθαίνει!... Πιά λές φρεξ την ήμερα τον βλέπω μπροστά μου... Μά όταν τρέχω κοντά του, γιά να τον άρπάξω στην άγκαλιά μου, γιά να τον μεταφέρω στο νοσοκομείο...

Με συγχωρείς, άγαπητέ μου, που σ' άφησα τόσο ώρα να με περιμένεις! Άκουσα ξαφνικά πίσω μου τη φωνή του Βαλλάρ, του διευθυντού της Κλινικής.

Δεν κατάλαβα γιά πότε πέρασε ή ώρα, που άπαυρήθηκα. Ένας πό τους πελάτες σου μου κράτησε συντροφιά...

Ναί, τον είδα... Σου διηγήθηκε την ιστορία του!... Τι γολγοθάς!...

Δεν ύπαισθη καμιά άμφιβολία, ψιθύρισε ο γιατρός. Όσοι μπορεί να θεωρηθώ ευτυχισμένος, αν τον συγχωρήσω με το δόγμα της γυναίκας του... Αιτήν την λιτάμια περισσώστε, γιά αιτήν τη σιωπή χωρίς άνδρα... Και το τρομερότερο είνε πως έρε σήμερα ποιος είνε ο άτιος του θανάτου του παιδιού της!...

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΔΟΥΛΕΜΠΟΡΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

1; φώναξε κατάπληκτος ο διάσημος αστυνομικός. Ο Ουίλσον θρήκε τα ίχνη του Μασόρι... Άλλά τότε γιάτί εδώ και μία ώρα μου είπε ότι δεν έχει καιρό ν' άσχοληθώ μ' αυτή την ύπόθεσι...

Κι' όμως, δεν πέρασε μισή ώρα, διδάσκαλε, που μ' άσ τηλεφώνησε να του στείλωμε την Ζαίρα...

Την Ζαίρα!... φώναξε ο Χόλμς. Ο Χάρρυ σάστισε. Έμεινε μ' άνοιχτό το στόμα κι' έγινε χλωμός σαν το θείαφι. Είχε προσέξει, ότι το πρόσωπο του διδάσκαλου του είχε αλλοιωθί από μίαν τρομερή έκφρασι άνησυχίας και φόβου. Έμεινε λοιπόν σύγκορμος και με θλέμματα φοβισμένα κύτταξε τον Χόλμς κατάματα, προσπαθώντας να μαντεύσει τις σκέψεις του.

Ο Σέρλοκ Χόλμς, τρομερά άνησυχος, ψιθύρισε με φωνή γεμάτη θλίψη και πόνο, ύστερα από μία λιγύστιμη πένθιμη σιωπή:

—Ζαίρα!... Δυστυχισμένο κορίτσι!... Ποιά τάχα τρομερή συμφορά να σ' έπεριμένη!...

Τα λόγια αυτά του διασήμου αστυνομικού έπάγωσαν τον νεαρό βοηθό του.

Γιάτί ζήτησε ο Ουίλσον την Ζαίρα; ρώτησε μ' άυστηρό τόνο ο Σέρλοκ Χόλμς τον βοηθό του.

Κύριε, του άπάντησε τρέμοντας ο Χάρρυ, τηλεφώνησε πώς ήταν ανάγκη να του την στείλωμε στο κεντρικό γραφείο της αστυνομίας της Σκότλαντ Γιάρντ, γιά να την άνακρίνη. Μας τηλεφώνησαν δέκα λεπτά μετά την άναχώρησή σας...

—Τους διαβόλους!... Είνε τετραπέρατοι! Μας παρακολουθούν θήλια προς θήλια φαίνεται, είπε ο άστυνομικός.

Κι' άποτεινόμενος στον βοηθό του τον ξαφνάρησε:

—Και σ' τί έκανες; —Εγώ, του άποκρίθηκε ο Χάρρυ, μ' ένα διαταχτικό τόνο, την πήγα μόνος μου στή διεύθυνση...

Και την παρέδωδες στον ίδιο τον Ουίλσον; τον διέκοψε ο Χόλμς.

—Όχι, έστράυλισε ο Χάρρυ, τρέμοντας από ντροπή μαζί και φόβο. Ένας άστυνομικός με σταμάτησε στον μεγάλο διάδρομο και μου είπε ότι ο Ουίλσον άνυπομονάνα να άνακρίνη την Ζαίρα όσο το δυνατόν πιο γρήγορα. Τον άκολουθήσα δυν την πόρτα του άντιθαλάμου του γραφείου του κ. έπιθεωρητή. Όταν φτάσαμε εκεί, ο άστυνομικός μου είπε να περιμένω απ' έξω, γιάτί είχε διαταγή να την άδηγήσει ο ίδιος μέσα στο γραφείο.

—Και σ' τί έκανες; —Δέχτηκε και περίμενα...

—Και μετά; —Υστερα από λίγην ώρα θήκε έξω ο ίδιος ο άστυνόμος και μου είπε, πώς έπειδή ή άνάκρισις θα θαστούσε πολύ, δεν ήταν άνάγκη να περιμένω. Θά έφερνε—μου είπε—ο ίδιος ο Ουίλσον την Ζαίρα στο σπίτι μου.

Μόλις άκουσε τα τελευταία λόγια του βοηθού του ο Σέρλοκ Χόλμς, σωρίσθηκε συντριμμένος άπάνω στην πολυθρόνα του. Και σκουπίζοντας το καταθρομένο μέτωπό του, άρχισε να μολογεί:

—Κατάρα!... Νά θρισκόμαστε τόσο κοντά στή νίκη και να πάθουμε μία τόσο έπονείδιστη ήττα!... "Ω!... Είνε άσυγχώρητη ή άπρονουσία μου!... "Εγώ φταίω γι' αυτό!...

Ο Χάρρυ άφησε έναν θαυότατο στεναγμό και ρώτησε το διδάσκαλό του:

—Ότε την έκλειψαν τη Ζαίρα;... —Και ρωτάς;... του φώναξε θυμωμένος ο Σέρλοκ Χόλμς. —Θέ μω! Πώς να φανταζόμουν, ότι εκείνος ο άστυνόμος ήταν ένας απ' τους κακούργους!...

—Έχεις δίκιο, παιδί μου, του είπε ο Σέρλοκ Χόλμς. Ιό λάθος είνε όλο δικό μου... "Εγώ φταίω που δεν άντελήφθην ότι οι κακούργοι μ' άκολουθούσαν όταν ήμαστε άκούμη στο σπίτι του Φιρμόν. Οι τετραπέρατοι αυτοί έέρανε καλά τόσο έπικίνδυνο είνε να άνακατευτώ εγώ στην ύπόθεσί τους. Περιμέ-

νανε λοιπόν να φύγω απ' εδώ και θάλασε σ' έφαρμογή το διαβολικό τέχνασμα που σκεφτήκαμε.

Δεν μπορώ να τ' πιστέψω άκόμη αυτό που πάθα... ψιθύρισε ο νεαρός άστυνομικός, κρύβοντας από ντροπή και πόνο το πρόσωπό του με τα χέρια του.

Ο Σέρλοκ Χόλμς, αφού έμεινε κάμποσην ώρα σκεφτικός, πετάχτηκε άξαφνα όρθιος και πλησίασε στο τηλέφωνο. Ζήτησε τον Ουίλσον και τον ρώτησε αν ήξερε τίποτε γιά τη Ζαίρα.

—Δεν ξέρω τίποτ' άλλο, του άπάντησε ο έπιθεωρητής της μυστικής άστυνομίας, παρ'ά μόνον ότι την είδαν δυο-τρεις απ' τους ύπαλλήλους μου να μπαίνει και να θγαίνει απ' τον άντι-θαλάμο του γραφείου μου, συνοδευόμενη από ένα ξανθό και συμπληθητικό νέο, τριάντα περίπου χρόνων.

Ο νέος αυτός έχει μύτη κόκκινη και λίγο λοξή; τον έσανα ρώτησε ο Χόλμς.

—Μάλιστα. —Ευχαριστώ, Ουίλσον, είπε ο Σέρλοκ Χόλμς. Κι' αφού άφησε το άκουστικό, άρχισε να διαδίζει άπάνω-κάτω στο γραφείο του και να μολογεί:

—Αν ο κ. Όμπριεν μου περιέγραψε σωστά τα χαρακτηριστικά του άτόμου που παρουσιάστηκε στο συμβολαιογραφείο του, εδώ και δυο μέρες και του είπε πώς είνε συγγενής του Φιρμόν, τότε τα πράγματα δεν μπερδεύονται και τόσο πολύ. Ο ψευτο-συγγενής του Φιρμόν κι' αυτός που ξεγέλασε τον Χάρρυ και του πήρε τη Ζαίρα, είνε το ίδιο πρόσωπο. Πρέπει νάναι σίγουρος κανείς γι' αυτό, γιάτί ο Όμπριεν είνε ακριβής και λεπτολόγος...

Κι' άποτεινόμενος στον βοηθό του, που είχε ζαρώσει σ'ε μιά γωνία, σαν θρεγμένη γάτα, του είπε:

—Ελα, παιδί μου... "Αφες τις κλάψες. "Υπάρχουν θάσιμες έλπίδες να τους πιάσουμε τους κακούργους, κι' αν άκόμη έξαναγκάσαν τη Ζαίρα να τους μαρτυρήσει την κρύπτη του θησαυρού του Φιρμόν. Έμπρός, λοιπόν, έτοιμάσου. Πρέπει να πάμε στο νεκροταφείο.

ΣΤΟ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟ

Μόλις νύχτωσε, ο Σέρλοκ Χόλμς κι' ο Χάρρυ Τσεδν, έπιμελώς μετεμφιεσμένοι, μπήκαν μέσα στο περίφημο νεκροταφείο του Ουέστμινστερ.

Η νύχτα ήταν τρισκότεινη κι' ή θύελλα έμεινε.

Οι δυο άστυνομικοί, γλυστρώντας με προφλαξι από μνήμα σε μνήμα, σταθήκανε τέλος μπροστά σ' ένα μνημείο, που έμοιαζε με παρεκκλήσιο. Ο Σέρλοκ Χόλμς άνοιξε τότε μ' ένα άντικλειδί την σιδερένια καγκελωτή πόρτα του μνημείου εκείνου και μπήκε κι' οι δυο τους μέσα.

—Κάτι μου λέει, είπε ο Σέρλοκ Χόλμς στον βοηθό του, ότι μπροστά απ' αυτό το κείνο μνημείο ο Μάυρος κι' ο σύντροφός του γιά να θρούν το μνήμα στο όποιο είνε κρυμμένος ο θησαυρός. Έφω θα στήσουμε την ένδρα μας. Χρειάζεται όμως προσοχή γιάτί κι' εκείνοι θα έλασαν όλα τα μέτρα τους.

Ο Χάρρυ τον άκούγε με προσοχή, χωρίς να θγαίη τοιμουδιά απ' το στόμα του. Η γκάφα του τον είχε κάνει άμυλητο.

—Πόσα μνημεία του Τζιάκομο Διαμπέλλι μέτρησες, Χάρρυ; τον ρώτησε ύστερα από μία λιγύστιμη σιωπή ο διδάσκαλός του.

—Σαραντά πέντε, κύριε. —Όποτε, αν ή Ζαίρα δεν τους άπεκάλυψε το μυστικό, πρέπει ναχουν μεγάλη τύχη γιά να θρούν το μνημείο που ζήτηνε.

Ο Χάρρυ και πάλι δεν έβγαλε τοιμουδιά απ' το στόμα του. Κιτάζε διαρκώς με έντεταμένη προσοχή προς τα έξω.

Η θύελλα άγρίευεν ολοένα και τ' σκοτάδι γινόταν πιο πηχτό. Η στιγμής περνούσαν άργά.

Άξαφνα ο Χάρρυ άνατρίχιασε, σαν να πάτησε ξυπόλητος άπάνω σε φείδι.

—Φόξ! Ένα φώς! ψιθύρισε με μιά ύπόκωφη και τρεμάμενη φωνή. Πλανιέται από μνήμα σε μνήμα... Πλησιάζει... άπομακρύνεται... Χάθηκε!...

(Άκολουθεί)

ΕΙΧΑ άκούσει νά γίνεται λόγος γιά τήν κλοπή του περιφημου σμαραγδιού του Κορμπανιάν, μά ποτέ δέν είχα μάθει πώς ξαναβρέθηκε. Γι' αυτό άκούσα μέ πολύ ενδιαφέρον, έκείνο τό θράδυ, τή σχετική διήγηση του φίλου μου λόρδου Μπούλβερτον.

—Γνώρισα τόν "Άρθουρ Σκάθερτον άρχισε νά μάς λέη ό λόρδος τόν κοσμογυρισμένο αυτό άνθρωπο, ό οποίος επί χρόνια ολόκληρα έζησε στή μυστηριώδη Άσία και στά άνεξερεύνητα θάθη της μαύρης "Αφρικής, πριν από δυό χρόνια, όταν, ύστερα από τόσες περιπλανήσεις, ήλθε νά εγκατασταθή και πάλι στήν "Αγγλία. Ήταν ένας ύψηλός, αδύνατος, νευρώδης άνδρας, μέ αδρά χαρακτηριστικά και μέ ήλιοκαμμένο πρόσωπο. Δέν είχε πολλούς φίλους και προτιμούσε νά ζή μόνος του, τραχηγμένος από τόν κόσμο. Ο χαρακτήρ του είχε έπιρραση, φαίνεται, από τήν μακροχρόνιο διαμονή στις μακρινές έκείνες χώρες, όπου οι άνθρωποι μιλούν ελάχιστα και κατορθώνουν νά συγκρατούν και νά κρύβουν τις σκέψεις τους και τά αίσθηματά τους. Μολονότι διάφοροι έκδοτικοί οίκοι του είχαν κάνει εξααιρετικά συμφέροντες προτάσεις γιά νά γράψη τις έντυπώσεις του από τά ταξίδια του, ώστόσο, ό Σκάθερτον άρνήθηκε κατηγορηματικά νά τις δεχτή. Είχα άκούσει πώς είχε φέρει μαζί του, από τό τελευταίο ταξίδι του, ένα περίφημο σμαράγδι, τόσο μεγάλο, ώστε ή αξία του ήταν άνυπολόγιστη. Συγχρόνως όμως είχε διαδοθή, πώς τό πετράδι αυτό τό θάραινε κάποια κατάρρα, μιá κατάρρα πού έφαινε τή δυστυχία και τό θάνατο σ' αυτούς πού τό είχαν υπό τήν κατοχή τους. Μόνον μερικοί στενοί φίλοι του Σκάθερτον τό είχαν ι-δών. "Ωστόσο κατόρθωσα κι' εγώ, άν και δέν σχετιζόμουν πολύ μαζί του, νά ιδώ τό μοναδικό αυτό σμαράγδι κι' όμολογώ πώς ζεμείνα κατάπληκτος, θαυμάσιμος!...

Ο Σκάθερτον είχε τοποθετήσει τό σμαράγδι, πλασιωμένο από ένα κύκλο χρυσού, άπάνω σέ μιá θάσι από έβανο. Η πλάκα αυτή ήταν στερεωμένη στόν τοίχο μέ τέτοιο τρόπο, ώστε μόλις ό Σκάθερτον καθόταν στό γραφείο του, νά τό έχη άπέναντί του. Δυό ηλεκτρικοί λαμπτήρες ήταν τοποθετημένοι δεξιά κι' άριστερά από τήν πολύτιμη πέτρα, και όταν ήταν άναμμένοι, τό φώς πού έρριχναν άπάνω στό σμαράγδι, τό έκαναν νά λάμπη σάν άστρο. Από πάνω ύπήρχε μιá περισκή επιγραφή και από κάτω ή εξήγησίς της άγγλικά:

«Όποιος τολμήσει νά μ' άγγίξη, θά τό πληρώσει μέ τή ζωή του.»

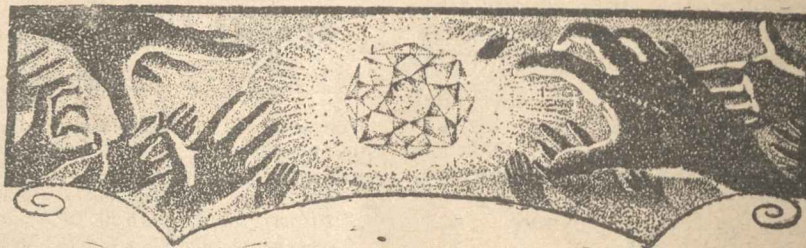
Τήν μυστηριώδη έννοια της επιγραφής αυτής μόνάχα ό Σκάθερτον τήν ήξερε. Εμείς τήν θεωρήσαμε ως μιá άπλη άπειλή γιά τους κλέστες! Μονάχα κατόπιν καταλάβαμε τή φοβερή σημασία της!...

Γιά νά εξασφαλίσω τό σμαράγδι του ό Σκάθερτον είχε τοποθετήσει στό ταβάνι, άκριβώς άπάνω από τή θέσι πού θρικόταν τό πολύτιμο πετράδι, μιá θαρεία, τετράγωνη, σιδερένια πλάκα. Τό σμαράγδι τό ίδιο άποτέλουσε τή λαδή ενός μοχλού, ό οποίος ύποστήριζε τήν πλάκα. "Ετσι, άν τό τραβούσε κανείς προς τά έξω, ή θαρεία πλάκα θά έφευγε από τή θέσι της και θάπεφτε άπάνω στόν τοιμηρό πού θά άποφάσιζε ν' άγγίξη τό πετράδι. Γι' αυτό ό Σκάθερτον γελούσε όταν τόν ρωτούσαν πώς τολμούσε νά κρατά στό σπíti του ένα τέτοιο θησαυρό!

Σας τά περιγράφω όλ' αυτά λεπτομερώς γιά νά μωρόσετε νά καταλάβετε τή συνέχεια της ιστορίας μου.

Πέρυσι, τό φθινόπωρο, είχα προσκαλέσει τόν Σκάθερτον και μερικούς άλλους φίλους μου, νά έλθουν γιά δεκαπέντε μέρες στόν πύργο μου στή Σκωτία, γιά κυνήγι. Εκτός αυτών, είχαν έλθει και πέντε-έξι κυρίες, φίλες της γυναίκας μου. Μεταξύ τών καλεσμένων μου ήταν κι' ένας εξαδελφός μου ό Ντόναλντ Τίγουςαρδ, άκόλουθος της "Αγγλικής Πρεσβείας στήν Περσία, ό οποίος είχε έπιστρέψει έκείνες τις ήμέρες στήν "Αγγλία, μέ κάποια μυστική άποστολή.

Ελθμόνησα νά σας πώ, ότι ό Σκάθερτον είχε γνωρίσει δυό μήνες προητέρω μέ μιá χαριτωμένη νέα, τήν "Αλιν Μάγκορ, ότι τήν είχε συμπληρώσει κι' ότι από τότε είχε γίνει πιο κοινωνικός και πήγαινε στις φιλικές συγκεντρώσεις, στις όποιες

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ GUY ROBERT

ΤΟ ΚΛΕΜΜΕΝΟ ΣΜΑΡΑΓΔΙ

κακό του. Συγκράτησε ώστόσο τό θυμό του και προσπάθησε νά μεταπειθή τήν "Αλιν, τήν παρακάλεσε νά σκεφθί καλυπτόμενη της είπε πώς ή ζωή του χωρίς αυτήν δέν είχε πια καμιά αξία, και τέλος είπε πώς ήταν ικανός νά κάνει ό,τιδήποτε νά τήν άποκτήσιν... Η "Αλιν τρώμαξε μπροστά σέ τόσο πόνο και τόν παρακάλεσε νά μνή έπιμένη περισσότερο. Ο Σκάθερτον ύποψιάστηκε τότε πώς ή νέα άγαπούσε κάποιον άλλον και από κείνη τήν ήμέρα παρακολουθούσε μέ προσοχή όλες τιν νησεις της "Αλιν. Πολύ γρήγορα δέ καταλάσε πώς ό Ντόναλντ ήταν τό μόνο έμπόδιο στήν εύτυχία του.

Μόλις έπέστρεψε στό Λονδίνο, ό Σκάθερτον προσέκαλε τόν Ντόναλντ νά πάη στό σπíti του γιά νά τό δείξη τό σμαράγδι του. Ο Ντόναλτ, περιέργως νά δη τό περίφημο έκείνο πετράδι, δέχτηκε τήν πρόσκλησή του και πήγε.

Ο Σκάθερτον τόν δέχθηκε φιλικώς. Οι δυό άνδρες κάθισαν στις άντασσινες πολυθρόνες του γραφείου κι' ένα κύπριό άρωματωδών σιγάρων της "Ανατολής, καίεσθαι για τις μακρινές χώρες πού είχαν έπισκεφθί.

—"Αλήθεια, είπε ξαφνικά ό Ντόναλτ, πού ταξιδεύσατε σ' αυτά τά μέρη, θα γινιζετε θέβαια τό θρόλλο πού ύπάρχει στήν Περσική λαό γιά τό μοναδικό στόν κόσμο σμαράγδι του Κορμπανιάν!...

Ο Σκάθερτον χλώμιασε και φάνηκε νά ταραχθήκε. "Ωστόσο συγκρατήθηκε γρήγορα και άπάντησε μέ ψυχραιμία:

—Φυσικά, γνωρίζω καλά αυτόν τόν μύθο. "Ισχυρίζονται πώς τό σμαράγδι αυτό ύπάρχει στό ναό του Κορμπανιάν από δυό χιλιάδες χρόνια. Λένε, πώς άπό κλοπή και δέν τοποθετηθή πάλι στή θέσι του, τού περάσει ό χρόνος, ό ναός θά καταστρεφθή και μεγάλες συμφορές θά συμβούν στή χώρα. Λένε ακόμα, πώς έκείνος πού τό τολμήση νά τό έγγίξη θά πεθάνη μέσα στό χρόνο, από φριχτό θάνατο...

—"Ολ' αυτά είναι σωστά. "Ισως όμως νά μνή έμάθετε πώς τό άνεκτίμητο ιερό σμαράγδι του Κορμπανιάν έκλάπη μυστηριωδώς πριν από έφτά μήνες!...

—Μά τήν πίστι μου! δέν τό ήξερα! νά με προσποιητή κατάπληξη ό Σκάθερτον. Καί τί έκαναν οι ιερείς;

—Γιά τήν ώρα τίποτε ακόμα. "Εκείνοι νά τό ξαναβρουν προτού περάσει ό χρόνος. Έχουν στείλει μυστικούς πράκτορες σ' όλη τήν ύφήλιο μέ τήν έλπίδα νά τό ανακαλύψουν και τούς έχουν διατάξει νά τό πάρουν πίσω μέ κάθε θυσία. Δέν θά διατάσουν νά έγκλημα ακόμα νά κάνουν... "Αν δέν βρεθί, ό Περσικός λαός μόλις μάθι πώς τό σμαράγδι κλάπηκε, θά έπαναστατήση και τήν πράγματα θά πάρουν δυσάρεστη τροπή γιά μάς τους Έγγλους διαπράξη μιá τέτοια Ιεροσυλία!

—Είνε πράγματι δυσάρεστα όλ' αυτά πού μου λέτε και καταπληκτικά, είπε ψυχρά ό Σκάθερτον. "Ουλογώ πώς ή μυστηριώδης αυτή πέτρα μου είχε κινήσει πολύ τήν περιέργειά μου θρικόμουν στά μέρη έκείνα.

—Ο Θεός νά θάλλι τό χέρι του! άπάντησε σκεπτικός ό Τίγουςαρδ. "Αλήθεια, δέν θά μου δείξετε τό σμαράγδι σας;

—"Ιδού το! άπάντησε ό Σκάθερτον, άνάβοντας τούς λαμπτήρες. Δέν είναι ύπεροχο;...

Ο Τίγουςαρδ σηκώθηκε και κύτταξε μέ κατάπληξη τό σμαράγδι. Κατόπιν γύρισε και είπε άπότομα:

—Θέέ μου! Τό σμαράγδι του Κορμπανιάν! Ποτέ δέν φανταζόμουν πώς θά τό έβρίσκα τόσο γρήγορα!... "Ωστε σύ είσαι ή άγία Ρωμία σας.

—"Αχι... γιατί μου, τού άπάντησε ό Τίγουςαρδ. "Εγώ είμαι ό "Αρλεκίνος!

ήξερε πώς θά τήν συλλάβει. Μεταξύ τών καλεσμένων της γυναίκας μου ήταν κι' κ. Μάγκορ μέ τήν κόρη της. Καθώς έμαθα κατόπιν τήν άπόγευμα στό δάσος ό Σκάθερτον είπε στήν "Αλιν τήν άγαπούσε και τήν άγαπούσε τό χέρι. "Αλλά ή "Αλιν, πώς ή κλοπή αυτή θά γίνη άφορητή ανθρωποσφαγής!...

—"Εξω, παλάνθρωπε! έξακολουθούσε νά ούρλιαζε ό Σκάθερτον. Τί με νοιάζει έμένα γιά τή ζωή όλίγων χιλιάδων τιποτώνων Ιθαγενών! Δέν σου φτάνει τό ότι είσαι έμπόδιο άνάμεσα πού μένα και τήν κόρη πού άγαπώ, αλλά κι' έρχεσαι τώρα έμπα νά με έλέγξης γιά τις πράξεις μου;...

—Μην άναφέρεις τό όνομα της μνηστής μου, δαίμονα! φώναξε ό Ντόναλτ. Η άγάπη σου γιά αυτήν, τήν προσβάλλει!... Ναι, φώναξε, μά θά πάρω τό σμαράγδι μαζί μου...

Και λέγοντας τά λόγια αυτά, ό Τίγουςαρδ έκανε ένα βήμα πάλω σέ τό χέρι του γιά ν' άποσπάση τό πετράδι από τή θέσι του.

—Μή! Μή τό έγγίξης! ούρλιασε ό Σκάθερτον. "Αν τό έγγίξης θά πεθάνεις!...

—Προ! έκανε ό Ντόναλτ. Νομίζεις πώς πιστεύω τούς μύθους των άγίων αυτών ανθρώπων;

Τό χέρι του Ντόναλτ είχε άκουμπήσει κιόλας άπάνω τό σμαράγδι όταν ό Σκάθερτον ώρμησε εναντίον του τόν τρελλό. Τόν άρπαξε από τούς ώμους και τόν έσπρωξε πέρα, φωνάζοντας:

—Άρσε το, άφίσε το!... "Αα! Κατάρρα! Τό κακό συνέβη σέ μιá στιγμή. "Ενας τρομακτικός κραυγός άκούστηκε. Οι σουβάδες από τό νταβάνι ύποχώρησαν και ή θαρεία μεταλλική πλάκα έπεσε ξαφνικά... Καθώς τόν έσπρωξε ό Σκάθερτον, ό Ντόναλτ έπεσε προς τά πόδια Συγχρόνως ό Σκάθερτον τραθήχηκε προς τό γραφείο του, μά όχι άρκετά γρήγορα. Η θαρεία σιδερένια πλάκα έπεσε άπάνω στόν ώμο του, συνθλιβόντας τόν δυστυχήμένο κάτω από τό βάρος της...

Οι γιατροί είπαν πώς δέν ύπήρχε καμιά έλπίς νά σωθί. Ο Σκάθερτον άνέκτησε τις αίσθήσεις του, αλλά ύπέφερε τρομερά μαρτύρια, ώσπου μετά μιá έβδομάδα, πέθανε μέσα σέ φριχτούς πόνους.

Ο κλέπτης, πού είχε άψηφήσει τήν κατάρρα του σμαραγδιού του Κορμπανιάν, είχε γιωρηθή σκληρά!...

Αλλά πέντε μέρες κατόπιν, ό Ντόναλτ Τίγουςαρδ έφευγε νά τήν Τεχεράνη μαζί μέ τό πολύτιμο πετράδι, τό όποιο δέν έπέστρεψε στόν ναό στόν όποιο ανήκε...

Μά ένας πολυτιμώτερος θησαυρός—ή "Αλιν—τόν περιμένει στήν "Αγγλία, όταν θά τελειώνει ή άποστολή του γιά νά τόν κάνει σύζυγο της...

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Κάποτε ό Φρειδερίκος ό Μέγας διάταξε νά κατασκευάσουν στή Ιδιόκτητα έργοστάσια πορσελάνης τόν άνδριάντα του Βολταίρου, γιά νά τόν δωρήση στόν φίλο του ποιητή.

Όταν κατασκευάστηκε ό άνδριάνς του Βολταίρου, ό Φρειδερίκος έγραψε μέ τά ίδια του τά χέρια, άπάνω στό βάθος του: «Προς τόν άθάναν τόν ά ν δ ρ α και τόν άπείστευτο στόν Βολταίρο.

Ο Βολταίρος κολακέυτηκε εξααιρετικά άπ' τό δώρο αυτό του μεγάλου φίλου του και έστρεψε τόν άνδριάντα στό πιο καταφανερό μέρος τού σπιτιού του, έτσι πού νά τόν βλέπουν όλοι οι έπιτέτες του.

Συγχρόνως όμως έλεγε στούς φίλους του, δείχνοντάς τους τόν άνδριάντα:

—Ο άνδριάνς αυτός μαρτυρεί τήν δόξαν ενός ποιητού και τό μεγαλειόν ενός μονάρχη!

Κάποτε ό ποιητής Πιρών, βλέποντας τό φίλο του έπίσκοπο της Βασιλίας νά μπαίνει μέσα στό σπíti του, τού φώναζε χαμογελώντας:

—Πανερώτατε, αισθάνομαι άπειρη εύλάβεια κι' έκτίμησι προς τό "Ιστοριομείρια της έπισκοπής σας!...

Κάποτε ό περίφημος γιατρός Σιλβας έπισκεφθήκε έναν άρρωστό του άρρωστο, ό οποίος έπασχε από τρομερή μελαγχολία.

—Σας συμβουλεύω, κύριε, τού είπε ό γιατρός, νά πάτε στό θέατρο και νά δείτε τόν "Αρλεκίνο». Είνε, ό καλύτερος τρόπος γιά νά διασκεδάσετε τήν μελαγχολία σας.

—"Αχι... γιατί μου, τού άπάντησε ό άρρωστος. "Εγώ είμαι ό "Αρλεκίνος!

ΜΑΤΙΕΣ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Η πόλις Τσεραπουντζή των "Ινδιών είνε ή ύγρότερη πόλις του κόσμου. Η θροχή εκεί κατά μέσον όρον πέφτει τις περισσότερες ήμέρες του χρόνου.

Τό μεγαλύτερο δένδρο της "Αγγλίας είνε μιá θελανιδιά στό Τίλφορντ, της οποίας ό κορμός έχει περίμετρο 9 μέτρων.

Τό πετροχειλίδιο πετάει μέ ταχύτητα 316 χιλιομέτρων τήν ώρα, και τά κοινά χελιδόνια μέ ταχύτητα 241 χιλιομέτρων.

Ένα ζεύγος σπουργιτών υπό ευνούκους φυσικά όρους, μπορεί ν' άφήση 270 εκατομμύρια άπογόνους, μέσα σέ μιá δεκαετία. Αυτό θα πη γεννοθόλμημα!...

Στό νησί της Τριάδος ύπάρχει ένα δένδρο, πού έχει τήν περιέργη ιδιότητα νά τραβάη τά κουνούπια, όπως ό μαγνήτης τά μέταλλα, νά τά λυώνη μέ τά φύλλα του και νά τά καταβροχθίση. Νά μπορούσαμε νά φέραμε μερικά άπ' τά δένδρα αυτά και στήν "Ελλάδα!...

Στή Νότιο "Αμερική, κοντά στόν "Ισημερινό, ύπάρχει ένα νησί πού τό λένε "Γατονήσι», γιάτί κατοικείται άποκλειστικά από κάτι μεγάλους μαύρους γάτους. Οι γάτοι αυτοί είνε άγριοι, κατοικούν μέσα στις τρύπες τού ήφαιστειογενούς εδάφους του νησιού και τρέφονται μέ ψάρια.

Στήν Λιθουανία ζούσε πρό χρόνων μιá γυναίκα, ή όποια είχε στό μέτωπό της δυό μικρά κομψότατα...κέρατα!

Η μεγαλύτερη καμπάνα του κόσμου θρικόταν στό Κρεμλίνο. Η καμπάνα αυτή έζύγισε 201.266 χιλιογράμματα.

Στό Καϊνιγστάιν της Γερμανίας ύπάρχει ένα θαρέλι, τό όποιο χαράει 6000 εκατόλιτρα κρασιού.

Στήν Πραιτορία του Τράνσβααλ ύπάρχει ή μεγαλύτερη σκιά του κόσμου. Έχει ύψος 20 μέτρων, περιφέρεια 170 μέτρων και διάμετρο 55 μέτρων. Η περιφέρεια του κορμού της φτάνει τά 55 μέτρα.

Αν δώσουμε πίστι στις θεβαιώσεις πολλών περιηγητών, οι στρουθοκάμηλοι εχαιριστούνται πολύ...να χορεύουν! Ο χορός τους μοιάζει μέ θαλά και τόν χορεύουν ομαδικώς και μέ τέτοια μανία, ώστε πολλές φορές λιποθυμούν άπ' τή μεγάλη τους ζάλη και κόπωση.

Οι κάτοικοι των νησιών Σάντουιτς έκδηλώνουν τό πένθος τους γιά τόν θάνατο ενός άγαπητού των προσώπου, θγάζοντας όλα τά μπροστία δόντια τους!...

Τό μεγαλύτερο ύψος των κυμάτων τού "Ατλαντικού είνε 13 μέτρα.

Από ένα εκατομμύριο ανθρώπων, μόνον 225 γυναίκες και 882 άνδρες ζούν έκαστο χρόνο.

Τά δάκρυα—τά θερμά δάκρυα, τά πικρά δάκρυα, τά μαύρα δάκρυα, τά δάκρυα της θλίψης και της χαράς, τά δάκρυα του πείσματος και της μετανόας, όλα τά δάκρυα του ανθρώπου—άποτελούνται από νερό, άλάτι, σόδα, φωσφορικό σίδηρο και φωσφορική σόδα. «Αυτά είνε τά συστατικά των δακρύων!» μάς έξηγούν μέ όλο τούς τό κύρος, οι χημικοί πού τά αναλύσανε.

Οι "Ιάπωνες κατέχουν άναμφισβήτητως τά σκληπέρα της καθαρσιότητος. Όλοι οι "Ιάπωνες, και μάλιστα οι όρεινοί, λοάζονται τέσσερες φορές τήν ήμέρα κι' οι Ρωμιοί!...

Αν διαβάση κανείς κάθε μέρα ένα εβάριο της "Αγίας Γραφής, θά χρειασθί τρία χρόνια και τρεις μήνες γιά νά τήν διαβάση ολόκληρη.

Η κατασκευή της "Αγγλικής Βουλής στοίχισε τριάμισι εκατομμύρια λίρες. Τόσο στοίχισε κι' ό ναός τού "Αγίου Πέτρου της Ρώμης.

Στήν Άγία Βαρβάρα της Καλλιφορνίας ύπάρχει ένας κήπος πού περιέχει 10 χιλιάδες ελαιόδένδρα, 3 χιλιάδες καρυδιές και 4 χιλιάδες διάφορα άλλα δένδρα. Είνε ό μεγαλύτερος κήπος του κόσμου.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΤΑΟΡΜΙΝΑΣ ΜΠΟΥΕΝΑΡΟΤΤΕ

ΜΑΤΩΜΕΝΗ
ΑΓΑΠΗ

ΤΡΙΑΝΤΑ σχεδόν χρόνια ύστερ' από τον τραγικό θάνατο του Ρωμαίου και της Ίουλιέττας, των περιπαθών έραστών που τούς άποθανάτισε ο Άγγλος ποιητής Σαίξπηρ, δι-αδραματίστηκε στη Βολωνία μια άλλη παρόμοια τραγωδία, άγνωστη όμως στον πολύ τόν κόσμο. Τη θλιβερή αυτή έρω-τική Ιστορία θά σάς άφηγηθώ παρακάτω.

Οι Τζιερεμέι και οι Λαμπερτάτσι, δυο άπ' τις πιο παλιές και άρχοντικές οικογένειες της Βολωνίας, θρυσκόντουσαν μετα-ξύ τους σε θανάσιμη έχθρα—χωρίς να ξέρουν ούτε οι ίδιοι το γιατί. Ένα κληρονομικό μίσος χωρίς πριν από πολλά χρό-νια τα δυο αυτά μεγάλα σπίτια, χωρίς να γνωρίζη κανείς, την έποχη που συνέθε η Ιστορία μας, την άφορμή αυτής της έχθρας.

Ο άρχων Όρλάντο Τζιερεμέι είχε μια κόρη ωραιότατη, που την έλεγαν Ίμέλδα, το κομάρι της οικογένειάς της και όλο-κληρης της Βολωνίας...

Μιά μέρα, η Ίμέλδα αντίκρυσε από μακριά, σ' ένα περίπα-το, τον Μπονιφάτσιο Λαμπερτάτσι, γιοιό του άρχηγού της οικο-γενείας των Λαμπερτάτσι. Η Ίμέλδα παραξενεύτηκε όταν κα-τάλαβε πως ο Μπονιφάτσιο όχι μονάχα δεν της ήταν αντιπαθη-τικός, μά άπεναντίας έκανε την καρδιά της, από την πρώτη στιγμή που τον είδε, να χτυπήση με γλυκειά συγκίνηση. Η ά-λήθεια είνε πως η νέα προσπάθησε να μην άφήση το ασθημα-αυτό—που το θεωρούσε έγκληματικό, άφοι ο Μπονιφάτσιο ήταν έχθρος της—να ριζοβολήση στην ψυχή της. Χαμένες όμως πι-γανέ η προσπάθειές της...

Η έικονα του Λαμπερτάτσι ήταν διαρκώς μπροστά της, ά-πασχολούσε όλόκληρη τη σκέψη της... Έγστερ' από λίγο καιρό, η Ίμέλδα συ-νάντησε για δεύτερη φορά τον Μπονιφάτσιο στην έκκλησία. Και με την πρώτη ματιά που του έρριξε, δεν δυσκολεύτηκε να κατα-λάβη ότι και ο Λαμπερτάτσι ένιωθε τα ί-δια αίσθηματα γι' αυτήν. Και όταν ο νέος της χαμογέλασε δειλά, η Ίμέλδα δεν μπό-ρεσε να κρατηθή και του χαμογέλασε και αυτή—για να γίνη άμέσως κατακόκκινη από την ντροπή της γι' αυτό που έκανε...

Ωστόσο, από κείνη τη στιγμή, δεν της έ-μενε πειά καμιά άμφιβολία ότι ο Μπονι-φάτσιο ήταν ο μοναδικός άνδρας που θ' ά-γαπούσε στη ζωή της...

Την έπομένη Κυριακή, όταν σκόλασε η έκκλησία, την ώρα που ο κόσμος έβγαινε έξω, ο Μπονιφάτσιο φρόντισε να θρεθί για μια στιγμή κοντά στην Ίμέλδα, που την συ-νώδευαν οι τρεις άδελφοί της, και να της θάλη με τρόπο στο χέρι ένα διπλωμένο κοι-μάτι περγαμνής.

Η Ίμέλδα έοφισε με δύναμι το γράμμα στο χέρι της και άργότερα, όταν θρέθηκε μόνη της στο δωμάτιό της, το άνοιξε και διάβασε, με γλυκειά συγκίνηση, τις ακόλου-θες γραμμές:

«Συχώρεσέ με αν τόλμησα να σηκώσω τα θλέμματά μου σ' εσένα!... Είνε τρέλλα να έρωτεύεται κανείς ένα άστρο, από το όποιο τόν χωρίζει μια άπόστασι τόσο μεγάλη. Προτιμώ όμως να ύποφέρω—και να πεθάνω ακόμα από έρωτα, παρά να πάμω να σ' άγαπώ. Η σκέψη μου, το σώμα μου, η ψυχή μου σου ά-νήκουν.

»Αν θά μου επέτρεπες νάρθω ένα θράδυ στον κήπο σου και να φιλήσω τα πόδια σου, θά μ' έκανες τόν πιο εύτυχιόμένο άπ' όλους τούς άντρες τού κόσμου! Σ' άγαπώ περισσότερο και από τα μάτια μου!...»

Η Ίμέλδα ξαναδιάβασε είκοσι φορές το έρωτικό αυτό μή-υμα και ύστερα άρχισε να το άπαγγέλλη με μισόκλειστα μά-τια...

Η τόλη του Μπονιφάτσιο δεν την ξάφνιασε, γιατί περίμενε την έξομολόγησί του...

Και χωρίς τόν παραμικρό δισταγμό, κάθησε κ' έγραψε την έξηξι άπάντησι:

«Άθριο τά μεσάνυχτα, να μπής στον κήπο τού μεγάρου μας, από τη μικρή πορτίτσα του... Θά σε περιμένω... Ένώπιον τού Θεού σε θεωρώ σύζυγό μου. Σε σένα αγαπώ άπό κείνη τη στιγμή που τη ζώη...»

Η Ίμέλδα περίμενε δυο Κυριακές ώστόσο θρή την κατάλ-ληλη εύκαιρία να δώση, στην έκκλησία, το γραμματάκι της στον Μπονιφάτσιο.

Ο Λαμπερτάτσι κατάλαβε, από τη ματιά που του έρριξε η

Ο Μπονιφάτσιο γονάτισε και
της φίλησε το χέρι...

του και ενώ οι δυο πρώτοι τον έβριχναν στο πάτωμα ο τρι-τος και ο μικρότερος κάρφανε το μαχαίρι του στην καρδιά του...

«Υστερα, τράβηξαν το πτώμα ως την έσωτερική αλλη πα-γάρο, το πέταξαν σε κάτι σκουπίδια κ' έφυγαν, με τη συ-νοχή ήσυχη ότι έκαναν το καθήκον τους, για να πάνε στην έκ-κλησία να λειτουργηθούν, αποφασισμένοι να κανονίσουν τη

έπιστροφή τους τους λογαριασμούς με την ένοχη άδελφή του.

«Η μαχαίρια στάθηκε θανάσιμη για τόν Μπονιφάτσιο. Λαμπερτάτσι πέθανε σε λίγα λεπτά της ώρας, με φρυγαν-νους σ' όλο το σώμα, ενώ τα μελανιασμένα χείλη του μί-ζανε ένα άγαπημένο όνομα:

—Ίμέλδα!...

Η Ίμέλδα, η όποια έτρεξε να κρυφθί σε μια άπόμνη να-νιά τού κήπου, δεν άργησε να συνέρθη από τόν τρόπο τού τα-ραχή της.

Η πρώτη σκέψη που έκανε τότε, ήταν τί να απέμνη ο φί-λος της. Η Ίμέλδα ήξερε καλά τούς άδελφούς της, ήξερε κα-λά ήσαν ικανοί να κάνουν όταν τούς προσβάλανε την τιμή του-ς. Ο Μπονιφάτσιο κινδύνευε ίσως αυτή τη στιγμή!... Έπρεπε τρέξη κοντά του, να τόν βοηθήσει, αν θά μπορούσε... Και γύ-ρισε στο δωμάτιο, στο όποιο είχε περάσει πριν από λίγα χι-λόμετρα δειρεμένης εύτυχίας στην άγκαλιά τού άγαπημένου της.

Μά όταν θρήκε το δωμάτιο άδειαν, όταν είδε στο χαλ-μ

Ίμέλδα, ενώ τού έθαζε τη-πιστολή της στο χέρι, ότι η πάντησί της ήταν εύνη. Ένα χαμόγελο εύτυχίας φώτισε τη-ραία χαρακτηριστικά τού πο-σώπου του...

Την άλλη μέρα, τα μεση-ρχα, ο ίππότης, με τόν παλόν-σκεπασμένο από τόν μανδύα, περπατούσε μπρός στον έσω-κό τοίχο τού πάρκου τού με-ρου των Τζιερεμέι. Και όταν θ-φνικά, θρήκε μια μικρή τι-τίτσα, την άνοιξε και μπή-σε, χωρίς τόν παραμικρό στα-γμό.

Μιά γυναικεία φωνή, σιγανή σαν ψιθυρητό, τόν κάλεσε να—Μπονιφάτσιο!...

Ήταν η Ίμέλδα, η όποια περίμενε τόν καλό της κάτω μιά δεινδροστοιχία τού πάρκου...

Οι δυο νέοι κυττάχτηκαν για μια στιγμή στα μάτια, άφρη-τας να έκδηλωθί με τα λαμπερά θλέμματά τους όλη η λα-ρα της άγάπης τους. Ο Μπονιφάτσιο γονάτισε και της φίλη-σε τόν χέρι. Έγστερα έπεσαν ο ένας στην άγκαλιά τού άλλου, χ-χωρίς να θγάλουν λέξι από τόν στόμα τους... Τα χείλη τους έ-θηκαν σ' ένα θερμό, παθητικό φιλή, ενώ η καρδιά τους χτυ-σε άρρυθμια και άκανόνιστα στο στήθος τους.

Τ' άσπρα μονάχα μπόρεσαν να παρακολουθήσουν την ένω-κή εύτυχία της Ίμέλδας και τού Μπονιφάτσιο...

Από κείνη τη νύχτα, οι δυο νέοι έσιμγαν τακτικά στο έ-μέρος, για να νιώσουν την καρδιά τους να χτυπά με το-διο γοργό παλμό. Σιγά-σιγά όμως, πε-ρωτικό ζευγάρι ξεθαρρεύτηκε, σε βάσει της προτεινής η Ίμέλδα στον Μπονιφάτσιο τόν δεχτή ένα θράδυ στο δωμάτιό της.

Διάλεξαν μάλιστα και τη μέρα αυτή, η-ταν μια Τετάρτη θράδυ, που όλοι οι έ-θρωποι τού σπιτιού θά πήγαιναν σ' ένα νη-γούρι...

Τη μέρα κείνη, η Ίμέλδα είπε πως θα-άρρωστη κ' έμεινε μόνη στο μέγαρο. Δεν ήταν από τόν παράθυρο τού δωματίου, εί-δε νάρχεται ο άγαπημένος της έπρε-ε μίσως να τού άνοιξη. Ωστόσο, όταν τ-τούς άδελφούς της κοπέλλας είδε τόν μ-περτάτσι να μπαίνει στο μέγαρό του, τ-τρέξε να είδοποιήση τα δυο άλλα άδελ-φά του, που θρυσκόντουσαν κιόλας στην έκ-κλησία, ξαναγύρισαν και οι τρεις μαζί σ-σπίτι και άρμυσαν στο δωμάτιο της Ί-μέλδας, για να έκδικηθούν την τιμή της.

Όταν η Ίμέλδα είδε μπροστά της τ-τρια άδελφία της, με τα χαρακτηρισ-παράμορφαμένα από την όργη και τη ν-νία, την έπιασε κάτι σαν τρέλλα από τ-θο της—κ' έφυγε από τόν δωμάτιο τρέμ-τας για να θρή ένα μέρος να κρυφ-τας μονάχο τόν Μπονιφάτσιο.

Πριν προφτάσει ο Λαμπερτάτσι να π-θί, οι άδελφοί Τζιερεμέι χύμισαν από-τος και ο μικρότερος κάρφανε το μαχαίρι του στην καρδιά του...

«Υστερα, τράβηξαν το πτώμα ως την έσωτερική αλλη πα-γάρο, το πέταξαν σε κάτι σκουπίδια κ' έφυγαν, με τη συ-νοχή ήσυχη ότι έκαναν το καθήκον τους, για να πάνε στην έκ-κλησία να λειτουργηθούν, αποφασισμένοι να κανονίσουν τη

έπιστροφή τους τους λογαριασμούς με την ένοχη άδελφή του.

«Η μαχαίρια στάθηκε θανάσιμη για τόν Μπονιφάτσιο. Λαμπερτάτσι πέθανε σε λίγα λεπτά της ώρας, με φρυγαν-νους σ' όλο το σώμα, ενώ τα μελανιασμένα χείλη του μί-ζανε ένα άγαπημένο όνομα:

—Ίμέλδα!...

Η Ίμέλδα, η όποια έτρεξε να κρυφθί σε μια άπόμνη να-νιά τού κήπου, δεν άργησε να συνέρθη από τόν τρόπο τού τα-ραχή της.

Η πρώτη σκέψη που έκανε τότε, ήταν τί να απέμνη ο φί-λος της. Η Ίμέλδα ήξερε καλά τούς άδελφούς της, ήξερε κα-λά ήσαν ικανοί να κάνουν όταν τούς προσβάλανε την τιμή του-ς. Ο Μπονιφάτσιο κινδύνευε ίσως αυτή τη στιγμή!... Έπρεπε τρέξη κοντά του, να τόν βοηθήσει, αν θά μπορούσε... Και γύ-ρισε στο δωμάτιο, στο όποιο είχε περάσει πριν από λίγα χι-λόμετρα δειρεμένης εύτυχίας στην άγκαλιά τού άγαπημένου της.

Μά όταν θρήκε το δωμάτιο άδειαν, όταν είδε στο χαλ-μ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΣΤΙΧΟΙ

I

Απόλενος σάν πλάστηκες κι' απόκοσμος σάν είσαι,
Ν' άντπαλεύης μη δειλιάς με τόν ώκεανό,
Χρωστάμε πάντα μιά θανή, κι' όσο κι' αν ζήσης, ζήσε
Ριγμένος μιά στην έθυσσο και μιά στον ούρανο.

II

Την πέτρα τη θαυματοουργή στα χέρια την κρατούσα,
Και πήγα και την έρριξα μιά πάνω στο γιαλό,
Για να γυρίσω στη ζωή την πρωτινή που ζούσα,
Και να γελώ το ψεύτικο το γέλιο που γελώ.

III

Καράθι στοιχειωμένο έσύ, χρόνια και χρόνια τώρα,
«Ω, άς ήταν τρόπος σκλάβος σου για πάντα να θρεθώ.
Μες στην αιώνια τρικυμία, μέσ στην αιώνια μπόρα,
Νά λημονήσω μοναχά και να λησμονηθώ.

IV

Πάει το ποτήρι της χαράς... Έναν καλόν καιρό,
Πόσες δεν σου τόν πρόσφεραν κάθε στιγμή και πόσοι
Μά τώρα, σάν άπόμεινε τάχειλι σου πικρό,
Πού χέρι πάλι να θρεθί να σου τόν άγαλίσω!

M. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΗ ΖΩΓΡΑΦΙΑ

Σκοτεινιασμένος ο ούρανος στον Παρθενώνα γέρνει...
Τόν μαύρο θόλο κάτασπρες κολόνες τόν στηρίζουν,
Μέσα στην μπόρα ή άστραπή άνάερα φείδια σπέρνει
Κι' οι κεραυνοί τόν χαιρετούν, χωρίς να τόν άγνίζουν.
ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ΠΡΩΤΊ

«Άστραφ' ο Ήλιος κι' η Αύγη, Στή θαλασσοδάρτη άμμουδιά,
Μάγισσα που μαγεύει, Σε φύκια άφρολουσμένα,
Ρίχνει τά μάγια της στη γή, Βουτάν όλόγυμνα παιδιά
Κι' η Πλάση ζωντανεύει, Και μιά γολέτα π' άλαφρό
Άθώρητο στοιχείο φυσά, Τό πατημά της έχει,
Σφυρίζει το μελτέμι, Σκορπά άπ' την πρώη της ά-
Κι' η θάλασσα άπ' όργη λυσά (φρό
Κι' από λαχτάρα τρέμει. Κι' άσπροντυμένη τρέχει.

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΣΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ

Πέρασαν τού θουνού τ' από- Λιθασού καπνός μυρίζει
σκία Κι' η καμπάνα νανουρίζει
Στου μοναστηριού τ' κιοσκία Τά παντέρημα κελλιά.
Ξεψυχά γλυκά ή θραδεία Πέσαν τού θουνού τ' άπάσκια
Και στερνό ξεψύχημα της Στου μοναστηριού τ' κιοσκία
Άργούσσης ο μπάτης Σκοτειδιάζει η έκκλησία
Σει της φτέρης τ' κλαδιά, Κι' ο σταυρός στην κορυφή
Πέρασαν τού θουνού τ' από- (της
σκία Λάμπει σαν άποσπερίτης
Στου μοναστηριού τ' κιοσκία Μέσ στην άγρια μοναξιά
Και σπάσαν τά πουλιά Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΚΑΛΗ ΚΑΡΔΙΑ

—Πέστε να μύθο, θρε παιδιά! Κρασί μουκάτο, άς τραγου-
—Τι; παγωμένα και γυμνά; (δο-
Στου γείτονα πούχουν φωτιά, —Εγώ όμως γκρίνια και φωνή,
Τό παραμυθι άς τριγυρίνα, Στ' άφέντη γείτον' άγροικώ,
—Παιδιά μου, πιάστε τόν χορό! Κι' έτσι είνε ξύδι και χολή
—Πώς έτσι μ' άδεια την κοιλιά; Και τό κρασί τό πιο γλυκό.
Ο γείτονας πούχει ψητό, —Τις άρχοντιές δες τις ψηφώ,
Αυτός άς κράρη τά βιολιά, Μόν' νάχουμε καλή καρδιά,
—Παιδιά μου, πέστε να σκοπό! Αυτό να είς άληθινό,
—Λές διψοπούλια κελιάδου; Κι' άς τό χαρομέ, θρε παιδιά
Στου γείτονα πούχουν παληό ΑΛ. ΠΑΛΛΗΣ

ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΙΖΟΛΙΝΑ Η ΜΕΞΙΚΑΝΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ώστόσο δεν αποφασίζαμε ακόμη να κατέβουμε. 'Ο γέρο-Ρούθης αφού σκέφθηκε αρκετά, μās είπε:

—Θά τασκιστούμε ασφαλώς, σύντροφοι, αν δεν λάβουμε τὰ μέτρα μας. Τὸ ὕψος εἶνε τεράστιο. Πρέπει λοιπὸν νὰ κόψουμε ἀπ' τὸ πεύκο μερικοὺς πασσάλους καὶ νὰ τοὺς δέσουμε στὸ σχοινί, σ' ἀνάλογες ἀποστάσεις. Ἐτοί θὰ μπορῆτε νὰ κρατᾶτε καλὰ τὸ σχοινί, καθὼς θὰ τὸ ἀφήνετε σιγά-σιγά πρὸς τὰ κάτω.

Εἶχε δίκην.

Ἐκόψαμε ἀρκετοὺς πασσάλους, τοὺς δέσαμε στὸ σχοινί καὶ κατόπιν τὸ ριζάμε στὸ μαῦρο χάος τοῦ γκρεμοῦ, ἀφοῦ δέσαμε στὴν ἄκρην του μιά πέτρα, γιὰ νὰ δοῦμε ἂν θάφτανε στὸ ἔδαφος.

Εὐτυχῶς τὸ σχοινί ἔφτανε ὡς κάτω. Τὸ τραβήξαμε πάλιν ἔπάνω κατόπιν καὶ δέσαμε στὴν ἄκρην του τὸ γέρο-Ρούθη, ἀπ' τὴν μασκάλες, γιὰ νὰ τὸν κατεβάσουμε σιγά-σιγά κάτω.

Ὁ γηραιὸς κυνηγὸς μās ἀποχαίρετρε, στερέωσε τὸ ὄπλο του στὸν ὄμο του καὶ γλύστρησε ἔξω ἀπ' τὸ χεῖλος τοῦ γκρεμοῦ. Ἀρχίζει τὸ ἐπικίνδυνον κατέβασμα...

Κρατώντας σφιχτὰ τὸ σχοινί στὰ χέρια μας, τὸ ἀφήναμε λίγο-λίγο, προσέχοντας νὰ μὴ μās ξεφύγῃ καὶ χτυπήσῃ ὁ σύντροφός μας πάνω στοὺς θράχους.

Ἐτοί ἀφήσαμε σιγά-σιγά τὰ τρία τέταρτα τοῦ σχοινοῦ. Ὁ γέρο-Ρούθης θρικόταν πειὰ πολὺ κάτω ἀπ' τὸ γκρεμὸ, ἀνέερα μέσα στὸ βαθὺ σκοτάδι...

Ἐσφίγγαμε τὰ δόντια μας καὶ συγκεντρώναμε ὅλες μας τὶς δυνάμεις γιὰ νὰ μὴ μās παρασύρῃ καὶ μās κάτω ἀπ' τὸ γκρεμὸ τὸ θάρος τοῦ γηραιοῦ κυνηγοῦ.

Τὰ δευτερόλεπτα ποὺ περνοῦσαν, μās φαίνοντοσαν ὀλόκληροι αἰῶνες.

Ἀνασάινουμε μὲ κόπο καὶ δυσκολία...

Ἀξαφνα, κατὶ τὸ τρομερὸ, τὸ ἀνατριχιαστικὸ, συνέβη. Ἰὸ σχοινί ποὺ ἦταν γιὰ καλὰ τεταμένον λασκάριον ξαφνικὰ κ' ἐγὼ μὲ τὸ Γάρεϋ ποὺ τὸ κρατοῦσαμε μ' ὅλη μας τὴ δύναμη, κατακυλίσσαμε ἀπότομα πρὸς τὰ πίσω.

Συγχρόνως ἀκούσαμε ἕναν ὑπόκοφο κρότον καὶ μιά κραυγὴ μέσα στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας.

Ἦταν ἡ κραυγὴ τοῦ γέρο-Ρούθης. Τὸ σχοινί εἶχε κοπῆ!...

Βουβοί, κατασυγκινημένοι, μὲ τὴν καρδιά θαρεῖα, σηκωθήκαμε κ' ἀργίσαμε νὰ τραβᾶμε τὸ σχοινί πρὸς τὰ ἑπάνω. Ἦταν τὴν ὥρην ἐλαφρύτατο, σὰν κλωστή!... Κι' ὅταν ἡ ἄκρην τοῦ ἔφτασε στὰ χέρια μας, εἶδαμε ὅτι ἦταν κομμένη, σὰν μὲ μαχαίρι.

Χωρὶς νὰ μιλάμε ὁ ἕνας στὸν ἄλλο, σκύψαμε στὴν ἄκρην τοῦ γκρεμοῦ καὶ μείναμε ἐκεῖ ἀκίνητοι, προσπαθοῦντες ν' ἀκούσουμε καὶ τὸν ἐλάχιστον κρότον ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ μαύρου, σκοτεινοῦ χάους...

Τίποτα δὲν ἀκουγότανε...

Ἀπόλυτη σιωπὴ ἐθαίλειε στὰ βάθη τοῦ γκρεμοῦ...

Κανένα βογγητὸ δὲν ἀκουγότανε, τὸ ὁποῖο θὰ μπορούσε νὰ μās πείσῃ ὅτι ὁ σύντροφός μας δὲν εἶχε σκοτωθῇ, ὅτι ἦταν τραυματισμένος μόνον...

Σιωπὴ, σιωπὴ, σιωπὴ ἀπέραντη, σιωπὴ νεκρικὴ...

Ἀπὸ μακριὰ μόνον, κάτω ἀπ' τὴν κοιλιάδα, ἔφταναν τὰ ἄγρια

Ἐφυγε τρέχοντας, κούβαλώντας τὴν στή ράχη του...

οὐρλιαχτὰ τῶν λύκων...

Ώστόσο δὲν ἀπελπισθήκαμε. Ἐξακολουθήσαμε ν' ἀφουγκραζόμαστε μὲ προσοχὴ. Κι' ἄξαφνα, ἕνα ὑποπτό ψιθύρισμα ἔφτανε στ' αὐτιά μας.

Ὁ Γάρεϋ μὲ σκούνησε ἐλαφρὰ.

—Ἀκουσες; μὲ ρώτησε σιγανὰ.

—Ναί, Βίλλη.

—Ποιὸν νὰ εἶνε ἄραγε αὐτοὶ ποὺ συνομιλοῦν κάτω στὸν κόμπο, στὴ θάσι τοῦ γκρεμοῦ;

—Ἐχθροὶ ὑποθέτω.

—Φυσικὰ ἐχθροί. Ἄν ἦταν ἡ φωνὴ τοῦ Ρούθης, θὰ τὴν ἐγνώριζα, ὅσο σιγὰ κι' ἂν μιλοῦσε.

Τὴ στιγμή αὐτὴ μιά ἀστραπὴ φώτισε τὴ γῆ. Καὶ στὸ λευκὸ ἐκτυφλωτικὸ φῶς τῆς, προφτάσαμε νὰ δοῦμε στὸ βάθος τοῦ γκρεμοῦ δυὸ ἵππεις. Ἦσαν ἀπ' τοὺς Μεξικανούς, ποὺ μās πολιορκοῦσαν. Ἀλλὰ τί διάβολο ζητοῦσαν στὸ μέρος αὐτό; Εἶχαν ὑποψιαστῇ τίποτε;

Μιά δευτέρη ἀστραπὴ ἔλαμψε σὲ λίγο. Καὶ στὸ φῶς τῆς διακρίναμε πάλι καλὰ τοὺς δυὸ Μεξικανούς. Ὁ ἕνας ἦταν ὁ γιουρρα...

Ὁ γέρο-Ρούθης ὅμως δὲν φαίνονταν πούθενά. Τί εἶχε ἀποκτείνῃ; Ἄν εἶχε σκοτωθῇ πέφτοντας, ποῦ ἦταν τὸ πῦμα του; Ὁ δὲν διακρίναμε χωρὶς ἄλλο, γιὰ τὸ ἔδαφος κάτω ἀπ' τὸν γκρεμὸ δὲν εἶχε θάμνους πυκνοὺς.

Εἶχε σωθῇ λοιπὸν ὁ σύντροφός μας; Ποῦ εἶχε καταφύγει ἐν τῇ περιπτώσει; Ἄν τὸν ἔπιαναν αἰχμάλωτο οἱ δυὸ Μεξικανοὶ θὰ τὸν θλέπαμε. Ἐξ ἄλλου, ὁ γέρο-Ρούθης δὲν ἦταν ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους ποὺ αἰχμαλωτίζονται ἔτσι εὐκόλως, χωρὶς ἀντίστασι.

Οἱ δυὸ Μεξικανοὶ κάτω ἀπ' τὸ γκρεμὸ ἄρχισαν νὰ μιλοῦν τώρα πὺδ δυνατὰ. Τὰ λόγια τοὺς ἔφταναν καθαρὰ ὡς τὸ μέρος ποὺ θρικόμαστε.

—Θάκανες λάθος, ἀσφαλῶς, εἶπε ὁ ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς, ὁ γιουρρα, ὅπως ἐμάντεψα.

—Ὁχι, ἀρχηγέ, ἀπάντησε ὁ ἄλλος, εἶμαι βέβαιος πὺδ δὲν γελάστηκα.

—Κι' ὅμως νὰ ποῦ δὲν ἀνέλαψαμε τίποτε.

—Εἶνε περιεργό, μὰ τὴν ἀλήθειαν!

—Λάθος ἔκανες. Αὐτὸ εἶν' ὅλη ἡ φωνὴ ποὺ ἀκουσες θὰ πρὸς ἔλκετο ἀπ' τοὺς δυὸ κυνηγούς καὶ τὸν Ἀμερικανό, ποὺ θρικόταν ταμπουραμένοι στὸ πίσω μέρος τοῦ θράχου.

—Ἰσως... Μπορεῖ νὰναι κι' ἐγώ.

—Ἄς πηγαίνουμε λοιπὸν.

Τοὺς ἀκούσαμε σὲ λίγο νὰ καλπάζουν θιαστικά καὶ νὰ ἀπομακρύνονται κάνοντας τὸν γέρο τοῦ θράχου. Πρὶν στρέψω τὸν ὄμμα μου ἐπὶ τοὺς δυὸ Μεξικανούς νὰ στέκουσαν καὶ νὰ κυττάζον με προσοχὴ γύρω τους. Τὴν ὥρην αὐτὴν ἄραγε; Δὲν μπορούσαμε νὰ καταλάβουμε καὶ περιμέν...

Τοὺς ἀκούσαμε καὶ πάλιν νὰ ψιθυρίζουν κατὰ μετὰς τοὺς ἑαυτοὺς. Ἦ ἀπόστασις δὲν μās ἄφηνε ν' ἀκούσαμε.

Ἐφανικά μιά νέα ἀστραπὴ φώτισε τὸν ὄριζοντα. Στὸ λευκὸ φῶς τῆς εἶδαμε τοὺς δυὸ Μεξικανούς νὰ στέκουσαν καὶ νὰ κυττάζον με προσοχὴ γύρω τους. Τὴν ὥρην αὐτὴν ἄραγε; Δὲν μπορούσαμε νὰ καταλάβουμε καὶ περιμέν...

Τοὺς ἀκούσαμε καὶ πάλιν νὰ ψιθυρίζουν κατὰ μετὰς τοὺς ἑαυτοὺς. Ἦ ἀπόστασις δὲν μας ἄφηνε ν' ἀκούσαμε.

Ἐφανικά μιά νέα ἀστραπὴ φώτισε τὸν ὄριζοντα. Στὸ λευκὸ φῶς τῆς εἶδαμε τοὺς δυὸ Μεξικανούς νὰ στέκουσαν καὶ νὰ κυττάζον με προσοχὴ γύρω τους. Τὴν ὥρην αὐτὴν ἄραγε; Δὲν μπορούσαμε νὰ καταλάβουμε καὶ περιμέν...

Τοὺς ἀκούσαμε καὶ πάλιν νὰ ψιθυρίζουν κατὰ μετὰς τοὺς ἑαυτοὺς. Ἦ ἀπόστασις δὲν μας ἄφηνε ν' ἀκούσαμε.

ΤΟΥ ΜΕ'Ν ΠΝΗ

μαμε νὰ ξαναστράψῃ. Ὅταν ἀστράψε καὶ πάλιν, κυττάξαμε πρὸς προσεκτικὰ στὸ ἔδαφος ποὺ ἀπλωνόταν κάτω ἀπ' τὸ γκρεμὸ. Καὶ τότε εἶδαμε κατὶ ποὺ μās ἐξάνισε, κατὶ ποὺ μās ἔκανε νὰ γαρῶμε καὶ νὰ τρουιάσουμε συγχρόνως. Μὲ τὴν κοιλιὰ περμένον στὴ γῆ, μὲ τὸ πρόσωπο ἀνάμεσα στὰ χορτάρια, ἐβριστόταν σὲ μικρὴ ἀπὸ τοὺς δυὸ Μεξικανούς ἀπόστασι, ὁ γέρο-Ρούθης!...

Θεέ μου, τί ἔκανε ἐκεῖ; Ἦταν νεκρός; Ὁχι ἀσφαλῶς. Ἦταν ζωντανός καὶ προσπαθοῦσε νὰ κρυφθῇ ἀπ' τοὺς δυὸ ληστές... Χαθήκαμε θλέποντας τὸν σύντροφό μας σῶον καὶ ἀκέραιο. Μὰ συγχρόνως ἐτρομάξαμε κι' ἀνησυχίσαμε. Ἄν οἱ δυὸ Μεξικανοὶ τὸν ἔβλεπαν, θὰ μπορούσαν ἴσως νὰ τὸν αἰχμαλωτίσουν. Ἀρχίσαμε νὰ παρακαλᾶμε τὸ Θεὸ νὰ σταματήσῃ τὴν ἀστραπὴν τοῦ οὐρανοῦ. Καὶ πραγματικῶς ἄργησε ἀρκετὰ νὰ ξαναστράψῃ. Στὸ μεταξύ αὐτό, ἀκούσαμε τοὺς δυὸ Μεξικανούς ν' ἀπομακρύνονται καλπάζοντες. Κι' ὅταν, μετὰ ἀρκετὴ ὥρα, ἀστράψε καὶ πάλιν, εἶδαμε στὸ βάθος τῆς κοιλιάδος τὸ γέρο-Ρούθη νὰ φεύγῃ μακριὰ, μ' ὅλη τὴ δύναμη τῶν ποδιῶν του.

Ὁ σύντροφός μας εἶχε σωθῇ, εἶχε ξεφύγει!... Αὐτὸ μās ἀνεκούφιζε ὑπερβολικὰ.

—Καὶ τώρα τί γίνετα; μὲ ρώτησε σὲ λίγο ὁ Γάρεϋ.

—Πρέπει νὰ περιμένουμε καὶ νάχομε ὑπομονή, τοῦ ἀπάντησα. —Ὑψὸς τρομερὰ, λοχαγέ.

Εἰπαγὰς στὴν κορυφὴ τοῦ θράχου ποὺ θρικόμαστε, ὤπληρχαν ἀγέλες λαοῦδες μὲ καθαρὸ καὶ διαυγὲς νερό. Ἐπιαμε ἀπὸ αὐτὸ κι' ἐβύσαμε τὴ δίψα μας.

Ἀλλὰ καὶ τροφὴ ὑπῆρχε. Καὶ φρόντισε γι' αὐτὴ ὁ Γάρεϋ, ποὺ ἦταν συνηθισμένος νὰ ζῇ στὶς ἐρημιές καὶ στὰ ὄρη. Ἐσκαψε μὲ τὸ μαχαίρι του τὸ ἔδαφος, ἐξέγαλε μερικὲς χοντρές ρίζες, τὶς ἐκθάρασε καὶ μὲ ἐπρόσφερε τὶς μὲ μās. Ἦσαν γλυκύτατες καὶ μās ἱκανοποιῶσαν ἀπολύτως.

—Ὅρα ποὺ ἐγχευματίσαμε, εἶπα στὸ Γάρεϋ, πρέπει νὰ πάμε στὴν ἀντίθετη ἄκρην τοῦ θράχου. Ἀπὸ κεῖ θὰ θλέψουμε τὴν ὥρην. Τὴν ὥρην αὐτὴν ἀλλογὰ μας καὶ τοὺς Μεξικανούς θὰ διακρίνουμε καλὰ.

—Ἐγὼ δὲν, λοχαγέ, μὲ ἀποκρίθηκε ὁ Γάρεϋ.

Καὶ σιγά-σιγά ἐσυρθήκαμε πρὸς τὴν πλευρὰ τοῦ θράχου, ποὺ ἔβλεπε πρὸς τοὺς Μεξικανούς. Κι' ὅταν, σὲ λίγο, ἀστράψε, διακρίναμε τ' ἀλλογὰ μας ἦσαν στὴ θέσιν τοὺς καὶ τοὺς Μεξικανούς στὴ δικὴ τους.

—Δὲν πιστεύω νὰ συμβῇ τίποτε τὸ ἀπὸτομο ὥσπου νὰ ἐξημερώσῃ, εἶπα στὸ Γάρεϋ. Στὸ μεταξύ αὐτὸ ὁ γέρο-Ρούθης θὰ φάσῃ στὸν καταυλισμὸ μας καὶ τὴν γυρὴν ἔδω, μὲ δύναμη στρατιωτῶν γιὰ νὰ μās ἐλευθερώσῃ. Τί λές, Βίλλη;

—Τὴν ἴδια ἐλπίδα ἔχω κι' ἐγώ, λοχαγέ.

Πλησιάσαμε στὸ ἔδαφος μὲ τὰ ὄπλα στὰ χέρια καὶ περιμέναμε. Ἀπὸ καιροῦ σὲ καιρὸ, ὅταν ἀστράψε, ἐρρίχναμε καμμιὰ ματιὰ στοὺς Μεξικανούς. Ἐμειναν κι' αὐτοὶ ἄγρυπνοι στὶς θέσεις των, περιμένοντας νὰ ἐξημερώσῃ.

Ἐφανικά ἄρχισε νὰ θρέγῃ. Ἦ καταιγὶς ξέσπασε μὲ μεγάλη ἀσθένειαν. Ἦ ἀστραπὴς ἔγιναν πυκνότερες.

Στὸ φῶς τῶν ἀλλεπαλλήλων αὐτῶν ἀστραπῶν, διακρίναμε τοὺς θράχους ποὺ ὑψώνονταν δεξιὰ ἀπ' τοὺς Μεξικανούς ἔνα γκρεμὸν Ἰνδοῦ.

Ἦταν ἀπ' τοὺς Ἰνδοὺς αὐτοὺς σύρθηκε ὡς τὴν ἄκρην τοῦ θράχου καὶ κυττάζε τοὺς Μεξικανούς μὲ προσοχὴ, ἀρκετὴ ὥρα.

Οἱ ἄλλοι Ἰνδοὶ εἶχαν σταθῇ παρὰμερα καὶ περιμένα. Σὲ λίγο ὁ ἀρχηγὸς τοὺς προχώρησε στοὺς Μεξικανούς καὶ μίλησε ἰδιαιτέρως μὲ τὸν γιουρρα.

Τὴν ὥρην αὐτὴν ἐπρόκειτο ἄραγε νὰ συμμαχήσουν ἐναντίον μας; Δὲν μπορούσαμε νὰ καταλάβουμε...

Εὐτυχῶς, ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα, οἱ Ἰνδοὶ ἀνεχώρησαν καὶ ἔβλεπον μὲσα στὸ σκοτάδι.

Δὲν μὲ ἀρέσουν ὅλα αὐτὰ τὰ σοῦρτα-φέρτα τῶν Ἐρυθροῦδων, μὲ ψιθύρισε ὁ Γάρεϋ. Μὰ πρὶν προλάβω νὰ τοῦ ἀπαντήσω, δυνατό ποδοβολητὸ ἀλλογῶν ἀκούστηκε.

Τὴν ὥρην αὐτὴν ἐπρόκειτο ἄραγε νὰ συμμαχήσουν ἐναντίον μας; Δὲν μπορούσαμε νὰ καταλάβουμε...

Εὐτυχῶς, ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα, οἱ Ἰνδοὶ ἀνεχώρησαν καὶ ἔβλεπον μὲσα στὸ σκοτάδι.

Δὲν μὲ ἀρέσουν ὅλα αὐτὰ τὰ σοῦρτα-φέρτα τῶν Ἐρυθροῦδων, μὲ ψιθύρισε ὁ Γάρεϋ. Μὰ πρὶν προλάβω νὰ τοῦ ἀπαντήσω, δυνατό ποδοβολητὸ ἀλλογῶν ἀκούστηκε.

Τὴν ὥρην αὐτὴν ἐπρόκειτο ἄραγε νὰ συμμαχήσουν ἐναντίον μας; Δὲν μπορούσαμε νὰ καταλάβουμε...

Εὐτυχῶς, ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα, οἱ Ἰνδοὶ ἀνεχώρησαν καὶ ἔβλεπον μὲσα στὸ σκοτάδι.

Δὲν μὲ ἀρέσουν ὅλα αὐτὰ τὰ σοῦρτα-φέρτα τῶν Ἐρυθροῦδων, μὲ ψιθύρισε ὁ Γάρεϋ. Μὰ πρὶν προλάβω νὰ τοῦ ἀπαντήσω, δυνατό ποδοβολητὸ ἀλλογῶν ἀκούστηκε.

Τὴν ὥρην αὐτὴν ἐπρόκειτο ἄραγε νὰ συμμαχήσουν ἐναντίον μας; Δὲν μπορούσαμε νὰ καταλάβουμε...

Εὐτυχῶς, ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα, οἱ Ἰνδοὶ ἀνεχώρησαν καὶ ἔβλεπον μὲσα στὸ σκοτάδι.

νος ἀπὸ τριάντα νέους Μεξικανούς.

—Αὐτὴ τὴ φορά θὰ μās ἐπιτεθοῦν σίγουρα, μὲ εἶπε ὁ Γάρεϋ, πρὶν προλάβῃ νάρθῃ ὁ Ρούθης μὲ δύναμη Ἀμερικανῶν στρατιωτῶν.

—Ἰσως, τοῦ ἀπάντησα. Ὅστόσο, δὴ πάνω ποὺ θρικόμαστε, δὲν μπορούν νὰ μās κάμουν τίποτε ἀπολύτως. Εἴμαστε καλὰ ταμπουραμένοι καὶ θὰ λυσσάζουν ἀπ' τὸ θυμὸ τους ὅταν εἶδον ποὺ σκαρφαλώσαμε.

—Αὐτὸ εἶνε σίγουρο, ξανάπε ὁ Γάρεϋ. Ἄς ἔχομε ὥστόσο τὸ νοῦ μας.

Παρακολουθοῦσαμε μὲ προσοχὴ τοὺς ἐχθρούς μας, μὰ συγχρόνως ἡ σκέψις μας πετοῦσε στὸ γέρο-Ρούθη. Θὰ πρόφτανε νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς ἀξιωματικούς καὶ τοὺς στρατιώτες μου; Κι' ἂν ἐπρόλαβαινε θάπαρνε ἀρκετοὺς στρατιώτες μαζί του; Γιατὶ ἀγνοοῦσε ἀσφαλῶς ὅτι οἱ Μεξικανοὶ εἶχαν ὑπερδύναμιν ἀπὸ τὸν ὅμο.

Μὲ τὰ ὄπλα μας ἔτοιμα, γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο, παρακολουθοῦσαμε τὶς κινήσεις τῶν πολιορκητῶν μας. Ἄν καὶ ἦσαν τότε πολλοὶ πλέον, δὲν ἐφαίνοντο ἐντοῦτοις ἀποφασισμένοι νὰ μās ἐπιτεθοῦν. Εἶχαν ἐξαπλώσει στὸ ἔδαφος, ἐκάπνιζαν, τραγουδοῦσαν καὶ φλυαροῦσαν.

—Θὰ πάω ὡς τὴν ἄλλη ἄκρην τοῦ θράχου, μὲ εἶπε σὲ λίγο ὁ Γάρεϋ. Καλὸ εἶνε νὰ ριζῶ μιά ματιὰ ἀπὸ ἐκεῖ νὰ δῶ τί γίνεται.

Σηκώθηκε πράγματι καὶ ἀπομακρύνθηκε.

Ἦ βορρὴ εἶχε σταματήσει.

Γὰ συνέφεα εἶχαν ἀραιώσει καὶ στὸν οὐρανὸ εἶχε προβάλλει τὸ φεγγάρι.

Στὸ καθαρὸ φῶς τοῦ διέκριναν ἄξαφνα στὸ βάθος τοῦ κάμπου, πῶς ἀπ' τοὺς Μεξικανούς, κατὶ ποὺ μὲ ἔβλεπνε. Κάτι σερνόταν στὸ ἔδαφος, κατὶ σὰν ἄνθρωπος.

«Κανέναν κατάσκοπον» σκέφθηκα κι' ἀρχισα νὰ παρακολουθῶ μὲ προσοχὴ τὸ μυστηριώδες αὐτὸ ὑποκείμενο.

Μήπως ἦταν ὁ γέρο-Ρούθης;

Μὰ ὄχι. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ σερνόταν στὸ ἔδαφος καὶ πλησίαζε διαρκῶς τοὺς Μεξικανούς, λαμβάνοντας κάθε προφύλαξι γιὰ νὰ μὴν τὸν δοῦνε, ἦταν ὁλόγυμνος! Φαίνονταν μᾶλλον Ἰνδός.

ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΚΥΝΗΓΙ

Ὁ κατάσκοπος αὐτός, ἀφοῦ ἔμεινε ἀρκετὲς στιγμὲς καρφωμένος στὴ θέσιν του, ἀρχισε νὰ σύρεται πάλι πρὸς τὰ ὀπίσω. Καὶ σὲ λίγο εἶδα νὰ προβάλλουν πίσω ἀπ' τὰ δέντρα, στὸ βάθος τῆς κοιλάδος, ἀρκετοὶ Ἰνδοὶ Κομάγχα.

Τότε τὰ ἐκατάλαβα όλα...

Ἐκατάλαβα ποῖα ἦταν ἡ ἀποστολὴ τοῦ Ἰνδοῦ. Ἦταν Ἐρυθρόδερμος πεζοδρομὸς καὶ τὸν εἶχαν στείλει οἱ σύντροφοί του γιὰ νὰ κατασκοπεύσῃ τοὺς Μεξικανούς. Δὲν ἦσαν συνεπῶς οἱ ἴδιοι Ἰνδοὶ μὲ τοὺς ὁποίους εἶχαν συνεννοηθῇ.

Προηγούμενος οἱ Μεξικανοὶ. Ἦσαν τὰς οἱ προμεροὶ Κομάγχα, οἱ ἀποπνοὶ ἐχθροὶ τῶν Μεξικανῶν.

Ἐνῶ ἔκανα τὶς σκέψεις αὐτές, ἀκούσα πίσω μου τὴ φωνὴ τοῦ Γάρεϋ νὰ λέῃ:

—Τί βλέπω, λοχαγέ!... Ἰνδοὶ! Νέοι Ἰνδοὶ!... Καὶ Κομάγχα μάλιστα αὐτὴ τὴ φορά. Ἀσφαλῶς θάχομε γερὸ πανηγύρι. Γερό πανηγύρι...

Δὲν πρόφτασε νὰ τελειώσῃ τὴν φράσιν του. Ἀγριεὲς κραυγὲς ἀκούστηκαν ἀπὸ τὰ μέρη τῶν Μεξικανῶν, τοὺς ὁποίους εἶδαμε νὰ πετάγονται ὀρθοὶ καὶ νὰ ἀρπάζουν τὰ ὄπλα τους.

—Τί τρέχει; Ψιθύρισα στὸ Γάρεϋ.

Μὰ δὲν πρόλαβε νὰ μὲ δώσῃ ἀπάντησιν. Τὸ τρομερὸ ὄπλο τοῦ Ἐλ Ζόρρο ἐβρόντησε δυνατὰ κάτω στὴν κοιλάδα καὶ ἡ σφαῖρα τοῦ πέραςσε πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια μας σφυρίζοντας.

—Μας ἀνεκάλυψαν! μὲ εἶπε ὁ Γάρεϋ, πέφτοντας μὲ τὴν κοιλιὰ στὸ ἔδαφος.

Μας εἶχαν πραγματικῶς ἀνακαλύψει. Εἶχαν ἀντιληφθῇ ὅτι ἀνεβήκαμε στὴν κορυφὴ τοῦ ἀποτόμου θράχου κι' αὐτὸ τοὺς ἐσκύλιασε.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ", ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΚΑΙ'Υ' ΦΡΑΝΣΙΣ

(Μιά τελευταία συνέντευξη του Αμερικανού δημοσιογράφου Ρενε Βερνολ με τον διάσημο «άστερα» για τη συζυγική ετυμολογία)

ΙΝΕ πολύ δύσκολο για έναν «άστερα» να είναι συγχρόνως μεγάλη ηθοποιός του κινηματογράφου και υποδειγματική σύζυγος. "Ενας όμως από τους λίγους «άστερες» που εξαιρούνται του κανόνος των διαζυγίων είναι και η Καϊύ Φράνσις, η οποία πιστεύει ότι δεν μπορεί ένας «άστερας» να προτάξει την καλλιτεχνική του «καρριέρα» στο γάμο δίχως να διατρέξει τον κίνδυνο να καταστρέψει τα πάντα...

—Εύκολο ή δύσκολο... υποστηρίζει η Καϊύ Φράνσις, πρέπει να αφήνουμε τις ανησυχίες στο κατώφλι του «στούντιο» όλα τα οικογενειακά θέματα και αντιθέτως στο κατώφλι του σπιτιού, όλες τις σκοτούρες της δουλειάς. Έχω δυο μεγάλες φιλοδοξίες στη ζωή μου: Να είμαι καλή σύζυγος και μεγάλη ηθοποιός. Δεν ξέρω σε ποιά απ' τα δυο υπερτερώ. "Εκείνο που ξέρω είναι ότι έχω μια ζωντανή επιθυμία να είμαι πρώτ' απ' όλα και πάνω απ' όλα μια γυναίκα κι ύστερα μια διάσημη καλλιτέχνις. Έχω κάνει κιόλας την εκλογή μου και δεν αλλάζω ιδέα! Δεν μπορώ πια ν' απαρνηθώ μια προσωπική πεποίθηση που είναι καρπός μεγάλης πείρας και ώριμης σκέψης.

Λίγες μέρες πριν παντρευτή, η μίς Φράνσις είχε μιλήσει «για μακρών» γι' αυτό το ζήτημα, που είναι πάντα επίκαιρο στο Χόλλυγουντ, γιατί είναι τόσο ευχάριστο μ'α και τόσο ακανθώδες. "Εκείνο τον καιρό, που η διάσημη καλλιτέχνις άρχισε μια καινούργια ζωή, ήταν δύσκολο στους δημοσιογράφους να της πάρουν μια ιδιαίτερη συνέντευξη. Η μίς Φράνσις είχε τότε τόσες φασαρίες! Μόλις πρόφτανε να δεχθώ όλους μαζί και ν' ανταλλάξω μ' αυτούς μερικές φράσεις. Γι' αυτό λοιπόν επιχειρήσαμε σήμερα να την πλησιάσουμε και το καταφέραμε με μεγάλη ευκολία. Είχαμε την τύχη να θρεθούμε κοντά της τη στιγμή που έτοιμαζόταν να καθίσει στην πολυθρόνα του κομμοτοῦ της.

—Ελάτε, καθίστε απέναντί μου, μάς είπε με το γλυκό χαμόγελό της η Καϊύ Φράνσις. Μη σ'ας φοβίζει εκείνη εκεί κάτω ή ειδοποιήσις που δείχνει ότι αυτό το σαλόνι είναι για τις κυρίες... Μόνο εδώ θα μπορέσω για λίγα λεπτά της ώρας να ικανοποιήσω την ακόρεστη περιέργειά σας.

—Πόσο καιρό λείπετε από τη Νέα Υόρκη, μίς Φράνσις;

—Πόσο καιρό;... Μά περισσότερο από τέσσερα χρόνια. "Όσο για την Εύρώπη, έχω να την επισκεφθώ πέντε ολόκληρα χρόνια. Ούτε εγώ, ούτε ο άντρας μου καταφέραμε να μείνουμε ελεύθεροι ένα μήνα για να κάνουμε κανένα ταξίδι αναψυχής. Η μοναδικές διακοπές που παραχώρησαμε στον εαυτό μας ήταν η άεχαστη σελήνη του μέλιτός μας, εδώ και τρία χρόνια. Παντρευτήκαμε γρήγορα, δίχως σχεδόν να το θέλουμε κι' ένας μάγειρος...

—...Δίχως να το θέλετε; Κι' ένας μάγειρος;

—Ακριβώς... "Ενας μάγειρος ξενοδοχείου χρησίμευσε ως μάρτυς μας. "Ο άντρας μου έπεσε στη ζωή μου σαν κεραυνός: Μ'ε είδε τη στιγμή που έκανα πρόβα μίας τουαλέτας μου στη μοδίστα και δίχως πολλές διατυπώσεις στάθηκε μπροστά μου, συγκινημένος, και μου ζήτησε την άδεια να μου κάνει δωρό ένα υφικό φόρεμα!...

Αυτή η πρόταση γάμου, η τόσο πρωτότυπη, η τόσο ξαφνική, μ'ένθουσε... "Εκείνο που μ'αρέσει στη ζωή μου είναι το απρόοπτο. Πρέπει με κάθε τρόπο ν' αποφεύγουμε διαρκώς τη μονοτονία της. Η ζωή δεν είναι κάτι ξένο που περνάει δίπλα μας. Γιατί ξενάμε ότι εμείς οι ίδιοι είμαστε η ζωή; "Όταν λοιπόν προσπαθούμε διαρκώς να

Η Καϊύ Φράνσις

καταστρέφουμε τη μονοτονία, ζητώντας πάντα κάτι καινούριο, κάτι πρωτότυπο, η ζωή γίνεται ευχάριστη και διασκεδαστική. Δεν μπορείτε δε να φαντασθίτε πόσο μου άρεσε ο κεραυνός έρωτος του συζύγου μου. Θέλω να με πιστέψετε: Ο γάμος δεν είναι ένα κοινό συμβόλαιο. Οι γάμοι τύπου «συμβολαίου» τύπου «κερδοσκοπίας», καταλήγουν άργα ή γρήγορα σ'επιχειρήσεις και σε τραγικά διαζύγια. Η καρδιά έτοιμη να νταί δυστυχισμένη και, μ'α την αλήθεια, υπάρχει κάτι που είναι πιο πικρό, πιο λυπηρό από μια δυστυχισμένη καρδιά...

—"Όσο για μένα δεν θέλω να πω ότι είμαι ευτυχισμένη, δεν άρνούμαι διόλου ότι έχω μια άνεκτήμητη ψυχική ήρεση. Από την αρχή της συμβιώσεώς μας, ο άντρας μου κι' εγώ συμφωνήσαμε ότι το σπίτι μας δεν έπρεπε να γίνει ένα παρανομα του «στούντιο». Άλλο πράγμα το «στούντιο» κι' άλλο το σπίτι. Η ζωή του κινηματογράφου δεν έχει καμιά σχέση με τη ζωή του σπιτιού, με τη συζυγική ζωή. "Όταν καθόμαστε στον καναπέ να βλέπουμε ταινίες, δεν μιλάμε ποτέ για φιλμ και για τις δυσκολίες της δουλειάς μας. Κι' η τύχη να μιλήσουμε καμιά φορά, δεν κάνουμε ζωντανή τη ζήτησή, όπως οι κινηματογραφημένοι. Ξεχνούμε τελείως να είμαστε ηθοποιοί. Είμαστε δυο σύζυγοι που βρίσκονται στο σπίτι τους και που μιλούν για χίλια δυο διασκεδαστικά πράγματα της ζωής.

—"Όταν πάλι θριασκώμαστε στο «στούντιο», ξεχνούμε τελείως τη συζυγική ζωή μας και δεν προσέχουμε σε τίποτ' άλλο π'αυτά μονάχα στη δουλειά μας. Στο «στούντιο» απαγορεύεται η στήριξη ή τρυφερότητα. Δεν ξέρετε πόσο μ'αρέσει να φανταστώ εκεί πέρα στον άνδρα μου ως καλλιτέχνη κι' όχι ως σύζυγο. Πολλές φορές τον βλέπω να παίρνει μια έκφραση περιγράφτης λύπης για την αδιαφορία μου που τον παύω κατάκαρδα. Θέμ μου! Πόσο αισθηματικοί είναι οι άνδρες! Έχουν πολύ άδικο να λένε το ίδιο πράγμα για τις γυναίκες. Ο σύζυγός μου ξεχνάει πολλές φορές τη συμφωνία μας κι' εγώ διαρκώς υποχρεωμένη να τον ανακαλώ εις την τάξει. Στο «στούντιο» μάς ενδιαφέρει μονάχα η δουλειά, το «γυμναστήριο» ταινίας, η υποδειγματική έρμηνεία ενός ρόλου καθώς κι' όλα τα τεχνικά ζητήματα του κινηματογράφου. Είμαι άκαυτη στην παιδεία. Μόλις θρεθώ στη σκηνή του «στούντιο», μπαίνει στο φωτογραφικό μηχάνημα, ξεχνώ τα πάντα. "Εκείνη τη στιγμή είμαι μια καλλιτέχνις που δημιουργεί το ρόλο της, που ένοσρκώνει το πρόσωπο ενός χαρακτήρα, το πλάσμα της φαντασίας ενός συγγραφέως. Καταλαβαίνω ότι έχω μέσα μου πολλές υπαρκτές και κάθε φορά που θα μ'α δει ή ευκαιρία, προσπαθώ να παραστήσω μιά απ' αυτές με τον πιο υποδειγματικό τρόπο. Αυτό είναι το μυστικό της επιτυχίας μου στην ταινία: η αφοσίωσις στη δουλειά. Δεν συλλογιζομαι διόλου το σπίτι μου, τον άνδρα μου, τις αισθηματικές στενοχωρίες μου, αν τύχη να έχω τέτοιες στενοχωρίες. Είμαι μια άλλη Καϊύ Φράνσις. Θα παραβληθώ αν σ'ας πω ότι είμαι μια γυναίκα με διπλή ζωή; Κι' όμως αν βλο οι «άστερες» ακολουθούν το παράδειγμά μου, δεν θα χάνουν κανένα λεπτό, μη μπορώντας να θροῦν την ευτυχία.

—Πώς περνάτε στο σπίτι σας, μίς Φράνσις;

—Ακολουθώντας την ίδια μέθοδο, όπως σ'ας είπα. "Ο άντρας μου κι' εγώ περνούμε στη θάλασσα, χαίριστες, άεχαστες ώρες. Πρώτ' απ' όλα διαβάζουμε πολύ. Μ'α αρέσει η μελέτη. Καταγράφω λεκτικά κάθε καινούργιο μυστικό ρημα. "Ο άνδρας μου προτιμάει τον χοντρά, τα ογκώδη βιβλία: εκείνοι που έχουν από 800 ως 1000 σελίδες. "Εμένα πάλι μ'αρέσουν τα σύντομα διηγήματα, τα γενικά, οι άοδη μυθιστορήματα και γενικά οι συναρπαστικές ιστορίες. Κάθε φορά σχεδόν θριασκώμαστε στο σπίτι μας και πιστεύω ακράδαντα ότι οι

ΓΝΩΜΙΚΑ, ΣΚΕΦΕΙΣ, ΑΞΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Η γυναίκες είναι πιο αυστηροί κοίτα για τα παραπτώματα των άλλων γυναικών, από τους άνδρες. Μπλόντ

—"Όλα τα πάθη μας μάς σπρώχνουν να κάνουμε σφάλματα. Τα γελοιότερα όμως σφάλματά μας τα όφειλουμε στον έρωτα. Λαροσφονκώ

—"Ο σύζυγος είναι ο ουρανός της σύζυγος του. Κινέζου συγγραφέως

—"Εκείνος που αναγγέλλει σ' ένα σύζυγο ότι η τιμή του διατρέχει κίνδυνο, τον ατιμάζει επίσης με τα λόγια του. Καλδερόν

—Η γλώσσα της καρδιάς είναι τα μάτια. Κα Κοττέν

—"Ο έρωτας είναι το ανώτερο και αγνότερο από όλα τα ανθρώπινα πάθη. Άλφ. Κάρο

—Αγαπάτε!... Μόνον αυτό το καλό υπάρχει σ' αυτή τη ζωή. Γεωργία Σάνδη

—"Η γυναίκες είναι η ιέρειες του αγνώστου. Άδ. Ρικάρ

—Προτιμώτερο είναι ν' αφήσης τη βάρκα στη διάθεση των ανέμων, παρά την καρδιά σου στη διάθεση των γυναικών. Η θάλασσα είναι λιγότερο απειληλή απ' τη γυναίκα. Πετρονίος

—Τα κοριτσάκια παρασύρονται με γλυκόλογα κι' η μεγάλες γυναίκες με δόλους. Α. Ρικάρ

—"Η γυναίκες δεν είναι για τίποτε άλλο ικανές, παρά για να κολακεύουν τα μικρά πάθη μας και τα μικροσυνφερόντά μας. Αγιος Πρόσπερος

—Για μια λεπταίσθητη γυναίκα η θελκτικότερη έρωτική εξομολόγησις είναι η άμνησιν ενός πνευματώδους άνδρος. Ι. Καρντοῦτσι

—Αγαπάμε την όμορφη γυναίκα από πάθος, την άσχημη από συμφέρον και την ενόρετη από σέβη. Κα Στάελ

—"Εκείνος που ερωτοτροπεί στα γεράματα του, δεν φανερώνει ούτε τα χρόνια που έχει, ούτε τα δόντια που δεν έχει. Γκαίτε

—Δεν υπάρχει πιο γλυκιά απόλαυση απ' τον έρωτα, απ' οὔτε και πιο πικρή. "Ο έρωτας είναι μέλι και χολή συγχρόνως. Πλωτίνος

—"Ο Θεός δεν έπλασε για κανένα άλλο λόγο τη γυναίκα, παρά για να εξημερώσει τον άνδρα. Βολταίρος

—"Ο έρωτας είναι όμοιος με τα καλά βιβλία, τα δαυία θέλουμε να ξεχάσουμε γρήγορα, για να τα ξαναδιαβάσουμε, μ' όλη την ενθουσιασμό και την έκληψη, που μάς χαρίζει κάθε τί που είναι πραγματικά καλό. Ούλαντ

—"Η γυναίκες μισούν όχι όσους τις περιφρονούν, απ' όσους αγαπούν εκείνους που τις περιφρονούν. Θεοβάλντες

—"Η όργη των ερωτευμένων μοιάζει με τις χαλοκαριάτικες μπύρες, που δεν κάνουν τίποτ' άλλο, παρά να ζωογονήσουν τη γη. Κα Νέκκερ

—"Ο άνδρας είναι ένας άνθρωπος από μια γυναίκα, πρέπει να καίγεται πως δεν την ξέρει. Γιατί η γυναίκες πιστεύουν πως δεν είναι δυνατόν να τις αγαπήσει ένας άνθρωπος που τις ξέρει καλά. Σαυφόρ

—"Ο άνδρας μπορεί να γονιμώσει μονάχα όταν ξέρει η γυναίκα τι είναι η γυναίκα. Άδρ. Ντρεπουί

—"Ανδρας που δεν παντρεύτηκε, δεν ξέρει τί είναι η γυναίκες. Πόλ Ρίχτερ

—"Όταν ένας άνδρας και μια γυναίκα παντρεύονται, τελειώνουν το μυστήριο της ζωής των γυναικών, τη συγγαφή της ιστορίας των. Ραμπρύν

—"Ο έρωτας είναι το πρωταρχικότερο των αισθημάτων μας. Φοντενέλ

νας από τους λόγους της ευτυχίας μας είναι κι' αυτή η παραμονή μας το θράδυ στο σπίτι. Βγαίνουμε σπάνια για να πάμε στο θέατρο ή στα νυχτερινά κέντρα του Χόλλυγουντ. Ξέρετε γιατί γίνονται δυστυχισμένοι πολλοί «άστερες»; Γιατί ύστερα από μια κουραστική μέρα στο «στούντιο», αντί να ησυχάσουν στο σπίτι τους, ξεχνούν στα κέντρα, κοιμούνται πολύ λίγο κι' έτσι χάνουν κάθε διάθεσι για δουλειά. Στο σπίτι του κανείς πρέπει να δημιουργήσει μια ατμόσφαιρα ευτυχίας, έναν κόσμο αποκλειστικά δικό του, για να μπορεί να χαρή τις τέρψεις της ζωής. Είμαι βέβαιη ότι δυο σύζυγοι δεν θα μπορέσουν ποτέ να έχουν κάθε διάθεσι για δουλειά, αν δεν έχουν ένα σπίτι, μια οικογένεια, μια γωνιά δική τους, αποκλειστικά δική τους για να μπορούν να ξεχνούν λίγες ώρες τη δουλειά τους και τις σκοτούρες της ζωής. Η καρδιά έχει πάντα τα δικαιώματά της. "Όταν ξεχνούν τις απαιτήσεις της καρδιάς, η ζωή τους γίνεται ένα ανυπόφορο μαρτύριο. Η ουμψίωσις τότε είναι κάτι που μοιάζει με σκλαβιά. Και η λύτρωσις; Την ξέρετε πολύ καλά: είναι το διαζύγιο. Υπάρχουν πάντα περιπτώσεις που μπορούν να συμφωνήσουν δυο σύζυγοι, φτάνει να ξέρουν με ποιά τρόπο. Τα ταιριαστά ζευγάρια, τα πιο ευτυχισμένα ανδρόγυνα, αποτελούνται δι' από όμοιους, αλλά από αντίθετους χαρακτήρες που ξέρουν πώς πρέπει να συμφονούν. Είμαι της γνώμης, ότι οι γάμοι από έρωτα άργα ή γρήγορα καταλήγουν στο διαζύγιο, ενώ οι γάμοι από απλή συμπάθεια, από απλή φιλία έχουν περισσότερες πιθανότητες επιτυχίας. "Ο άνδρας μου, παραδειγματικός χάριν, ένωσε για μένα ένα κεραυνόβολο έρωτα. Έγώ στην αρχή δεν

αισθάνθηκα γι' αυτόν τίποτ' άλλο παρά μια περιέργεια, μια φιλία, μια τρυφερότητα. Σιγά-σιγά όμως τα αισθήματά μας άλλαξαν με τον καιρό. "Ο κεραυνόβολος έρωας του συζύγου μου έγινε μια ήρεμη και σταθερή αγάπη. Η δική μου πάλι τρυφερότης μεγάλωσε κι' έγινε ένας έρωας πιστός, χωρίς ένθουσιασμούς και χωρίς τρέλλες. "Αν με ρωτούσατε τι συμβουλή δίνω στους ερωτευμένους, θα σ'ας απαντούσα, ότι πρέπει να έχουν απόλυτη εμπιστοσύνη όχι στον ρωμαντικό, αλλά στον πρακτικό έρωτα, στον έρωτα δηλαδή που δεν θαμπώνει, μ'α που διαρκεί ήρεμα, απλά σ' όλη μας τη ζωή.

Κι' η Καϊύ Φράνσις, που είχε πειά χτενίσει τα μαλλιά της, μάς έδωσε το χέρι της για να μάς αποχαριτηθώ μ' ένα αίνιγματικό χαμόγελο που την έκανε πιο σαγηνευτική. Μά είναι λοιπόν αλήθεια ότι αυτός ο διάσημος «άστερας» έχει θρη το μυστικό της ευτυχίας;

ΡΕΝΕ ΒΕΡΝΟΛ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΣΕΒΑΛΛΙΕ

—Ένα νόστιμο έπεισόδιο συνέβη στο Μωρίς Σεβαλλιέ. "Όταν είχε πάει την τελευταία φορά στη Γαλλία, προσεκλήθη στο στούντιο της Ζοανβίλλ για να γυρίσει μερικές σκηνές.

—"Όταν έπληγε στο στούντιο, ο θυρωρός τον έρώτησε τί ήθελε. —Νά μ'α μέσα, απάντησε αφέλεστατα ο Μωρίς.

—Απαγορεύεται! "Ετοιμάζονται ν' αρχίσουν το γύριμα, του είπε ο θυρωρός.

—Μά γι' αυτό έρχομαι κ' εγώ, εξήγησε ο Σεβαλλιέ.

—Πώς λέγεστε;

—Μωρίς Σεβαλλιέ.

—Αφήστε τ' αστεία, κύριε!...

—Μά σ'ας λέω, είμαι ο Σεβαλλιέ...

—Αδύνατον. Τόν Μωρίς Σεβαλλιέ τόν έχω ιδη στον κινηματογράφο. Φοράει ψαθάκι. Πούναι το δικό σας ψαθάκι; "Εμένα θα γελάσετε;

—"Ο θυρωρός είχε την αντίληψη πως ο Σεβαλλιέ έπρεπε να φοράει ψαθάκι κ' έζω από την ταινία. "Εδωσε δε να γίνει ολόκληρη φασαρία, να θυγί ο διευθυντής από το στούντιο κ' έτοιμο πεισθή ο θυρωρός ν' αφήσει τόν Σεβαλλιέ να περάσει μέσα.

Αυτό θα πη Κέρβερος.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ

ΣΤΟ ΞΕΠΟΥΛΗΜΑ

Η Γαλλική κινηματογραφική εταιρεία που έγύρισε την ταινία «Η Πυροδέσποινα του Λιβάνου», έπωλσε σε μικρές τιμές όλα τα σύνεργα, φορέματα κ.λ.π. που χρειάστηκαν για το γύριμα της ταινίας αυτής και της ήταν πια άχρηστα.

Ανάσπασα ιδίως ξινιν όσα αντικείμενα μεταχειρίσθηκεν ο πρωταγωνιστής Ζάν Μυρά.

ΤΑ ΦΡΙΚΩΔΕΣΤΕΡΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

ΠΑΤΡΟΚΤΟΝΟΣ ΓΙΑ ΤΡΙΑΝΤΑ ΦΡΑΓΚΑ!...

"Ένας τραγικός έφηβος. Ή δολοφονία του ειρηνοδίκου Μπενουά. Ένα έγκλημα που λίγο έλειψε να μη διαφωτιστεί ποτέ. Ο ρόλος του αστυνομικού Ζουβέρ. Πώς εξανάγκασε τον πατροκτόνο να έμμελωση το έγκλημά του. Γιατί σκότωσε ο Φρειδερίκος Μπενουά. Ο πόθος του να γλεντήσει στο Παρίσι. Μία συνταρακτική δίκη, κτλ.

Φρειδερίκος Μπενουά είχε μία από τις περίεργες εγκληματικές φαινομενικές των αιώνων. Ή ψυχολογία του νεαρού αυτού κακούργου, ο οποίος σκότωσε τον πατέρα του ξαφνικά και για μία άσημαντη αφορμή, ενώ ως τη στιγμή που διέπραξε το αποτρόπαιο έγκλημα του διακρινόταν για την καλωσύνη του και τον ήρεμο χαρακτήρα του, εξακολουθεί να απασχολεί μέχρι σήμερα τους φρενολόγους και τους εγκληματολόγους.

Το πρωί της 9ης Νοεμβρίου 1829, ο κ. Μπενουά, ειρηνοδίκης στο γαλλικό χωριό Βουζιέ, θρήνηκε δολοφονημένος στο κρεβάτι του, με το κεφάλι του χωρισμένο σχεδόν από τους ώμους μ' ένα ξυράφι. Ο θηριώδης κακούργος έκανε το έγκλημά αυτό, για λόγους ληστείας. Όλα τα συρτάκια των επίπλων ήταν ανοιγμένα, η τσέπη του σακκακιού και του πανταλονιού του θύματος θρήνηκαν αποδογουρισμένες. Ο δολοφόνος τρύπησε κι' αυτό άκομα το στρώμα του κρεβατιού, με την έλπίδα ότι ίσως ο ειρηνοδίκης να είχε εκεί κρυμμένα χρήματα.

Μά το έγκλημα αυτό δεν του απέφερε πάνω από τριάντα φράγκα δσα χρήματα δηλαδή είχε ο κ. Μπενουά στις τσέπες του πανταλονιού του.

Το πρώτο πράγμα που πρόσεξαν ή αστυνομικές και ανακριτικές αρχές, ήταν ότι το φόντο του ειρηνοδίκου θα έπρεπε να τον είχε διαπράξει ένας άνθρωπος του σπιτιού, αφού όλες ή πόρτες της μικρής επαύλεως του Μπενουά ήταν, κείνη τη νύχτα, κλειδωμένες από μέσα και αφού καμμία από αυτές δεν έφερε ίχνη διαρρήξεως. Στο σπίτι όμως ξμειναν μονάχα ή γυναίκα και ο γιός του θύματος—και ή αστυνομία δεν μπορούσε, βέβαια, να υποπτευθί ούτε την κυρία Μπενουά, ή οποία τρελλάθηκε σχεδόν από τη λύπη της όταν αντίκρουσε το πτώμα του συζύγου της, ούτε και το Φρειδερίκο, το γιό του ειρηνοδίκου, ένα σεμνό και φιλότιμο νέο, δέκα όχτω ετών, ένα νέο που τον θεωρούσαν όλοι στην περιφέρειά ως πρότυπο ήθικης και αρετής...

Κ' έτσι, το έγκλημα αυτό θα παρέμενε μυστηριώδες, όπως τόσα άλλα εγκλήματα που έγιναν τότε, σε μία εποχή δηλαδή κατά την οποία ή αστυνομία δεν διέθετε τα σημερινά μέσα για την ανακάλυψη και σύλληψη των κακούργων, αν ένας αστυνομικός, Ζουβέρ ονόματι, πραγματικός πρόδρομος των συγχρόνων Σέρλοκ Χολμς—δεν το έβαζε πείσμα να συλλάβει με κάθε τρόπο τον δολοφόνο του ειρηνοδίκου.

Ο αστυνομικός αυτός είχε τη σημαντική, για το επάγγελμά του, αρετή, να μην έινε αισθηματίας, να μη συγκινείται από τίποτα, να μην όπισθοχωρή μπρος σε τίποτα, προκειμένου να διαλευκάνη ένα σκοτεινό αίνιγμα. Για το Ζουβέρ, ο δολοφόνος του ειρηνοδίκου έπρεπε να είναι ένα από τα δυο πρόσωπα που έμειναν μέσα στο ίδιο σπίτι μ' αυτόν... Τι σημασία είχε αν τα πρόσωπα αυτά ήταν ή γυναίκα και ο γιός του θύματος—άνθρωποι ανώτεροι κάθε ύποψιας; Ο αστυνομικός δα τους θεωρούσε και τους δέν ένόχους, ως τη στιγμή που θα κατάρθωνε να θάλει στο χέρι τον πραγματικό δράστη... Και άρχισε να τους παρακολουθί και τους δυο...

Δυο μέρες ύστερ' από το φόντο του ειρηνοδίκου, συνέβη ένα περιστατικό, που δεν το πρόσεξε κανείς, εκτός από το Ζουβέρ. Ο Φρειδερίκος Μπενουά έφυγε για το Παρίσι, συνοδευόμενος από ένα φίλο του, Ανδρέα Λεμερισιέ ονόματι, ενώ ή θεία του θα ήταν κοντά στην άπαρηγόρητη μητέρα του. Ή ξαφνική αυτή αναχώρηση, φάνηκε ύποπτη στον αστυνομικό, ο οποίος αποφάσισε ν' ακολουθήσει τον Φρειδερίκο, για να δει τί πήγαινε να

Ο Φρειδερίκος Μπενουά

κάνει στο Παρίσι.

Φαντασθήτε τώρα την κατάπληξη του αστυνόμου, όταν φτίνοντας στο Παρίσι, είδε το νεαρό Μπενουά και το συνομήμι φίλο του, που δεν τους έκανε ούτε στιγμή από τα μάτια του, μεταμφιεσμένος σε καλοκάγαθο παραγγελιοδόχο, να πηγαίνουν την πρώτη θραδεία της αφίξεώς τους στη γαλλική πρωτεύουσα, σ' ένα καμπαρέ και από εκεί στο θέατρο!...

Τί σημαίνανε όλα αυτά;

Πώς ο Φρειδερίκος είχε το κουράγιο να γλεντά τρεις μονάχα μέρες μετά το θάνατο του πατέρα του... Και που θα έβρισκε τα λίγα έξοδα χρήματα που έδωσε στο καμπαρέ και στο θέατρο;...

Μία τρομερή ύποψια πέρασε από το νοῦ του Ζουβέρ...

Και όταν οι δυο νέοι επέστρεψαν, μετά την παράσταση, στο δωμάτιο που νοίκιασαν σ' ένα ξενοδοχείο, ο αστυνομικός μπήκε ξαφνικά στην καμάρά τους και είπε, χωρίς περιστροφές, στον Μπενουά:

—Έν όνόματι του νόμου σε συλλαμβάνω ως δολοφόνο του πατέρα σου!...

Ο Ζουβέρ «έριχνε» σ' άδεια για να πιάσει στα γεμάτα. Δέν ήταν ακόμα ούτε ο ίδιος θέβαιος αν ή κατηγορία που άπαιθνε στον Φρειδερίκο στηρίζονταν στα πράγματα. Πήγαινε όμως με την έλπίδα να τρομοκρατήση τον Μπενουά, αν ήταν αληθινά ένοχος, και να τον εξαναγκάση να όμολογήσει όλη την αλήθεια... Άν πάλι ο Φρειδερίκος ήταν άθώος, ο αστυνομικός μ' ένα «συνγνώμη!» θα έβγαίνει από τη δύσκολη θέση...

Το κόλπο του Ζουβέρ έπιασε...

Ο Φρειδερίκος Μπενουά γονάτισε άμέσως κοντά του και του είπε κλαίγοντας:

—Ναι, τα όμολογώ όλα!... Έγώ σκότωσα τον πατέρα μου, για να τον κλέψω δσα χρήματα είχε επάνω του!... Μία χαρά μονάχα σάς ζητώ τώρα! Μή με ξαναπάτε στο χωριό, γιατί καταλαβαίνω πως δεν θα έχω τη δύναμη ν' αντίκρουω στο πρόσωπο την δυστυχισμένη μητέρα μου!...

Είπε αδύνατο να περιγραφεί ή όδυσσεία της καταπληξί που κυριεύσε τους κατακίους της περιφέρειας, όταν έμαθαν ότι τον ειρηνοδίκη Μπενουά τον σκότωσε ο γιός του, ο γλυκομίλητος και ντροπαλός σον κορίτσι Φρειδερίκος, το καλύτερο παιδί καρί του χωριού!...

Η μητέρα του δεν μπόρεσε ν' άντέξει στην καινούργια αυτή συμφορά. Το μυαλό της, σκοτισμένο ήδη από την συγκίνηση που δοκίμασε με τον τραγικό θάνατο του άντρός της, θόλωσε καθολοκληρίαν από την τρέλλα, όταν ή κυρία Μπενουά πληροφορήθηκε ότι ο δολοφόνος του συζύγου της ήταν ο αγαπημένος της μοναχογιός της.

Και ή κατάπληξη όλου του κόσμου έπιασε στο κατακόρυφο της έντάσεώς της, όταν κατά τη διάρκεια της δίκης, μαρτυρήκαν τα έλατήρια που ώθησαν τον Φρειδερίκο να σκοτώσει τον πατέρα του.

—'Από καιρό ήθελα να πάω στο Παρίσι μαζί με τον Ανδρέα! είπε ο πατροκτόνος στο δικαστήριο, χτυπώντας τα στήθη και το κεφάλι του από μετμέλεια. Είχα άκουσει τόσα πολλά για τα γλένια που γίνονται στην πρωτεύουσα, ώστε μοναχιά μου σκέψι κ' επιθυμία, ήταν να γνωρίσω από κοντά την εθύμη αυτή ζωή... Ότε εγώ δεν έξρω, πως μου κορφώθηκε στο μυαλό ή ιδέα να σκοτώσω τον πατέρα μου για να του πάρω τα χρήματα, που ήταν απαραίτητα γι' αυτό το ταξίδι... Το πνεύμα του κακού με κυριεύσε όλόκληρο, δέν μ' άφηνε να σκεφτώ λογικά και ψυχραιμα... Και κείνη τη νύχτα, σηκώθηκα από το κρεβάτι μου σαν αυτόματο και έσφαξα τον πατέρα μου μ' ένα παλιό ξυράφι, για να τον ληστεύσω... Περίμενα να θρω περισσότερα χρήματα επάνω του... Τρεις φορές λιποθύμησε ο Φρειδερίκος, ενώ όμολογούσε πως διέπραξε το έγκλημά του. Και γενικά έδειχνε με τη στάση

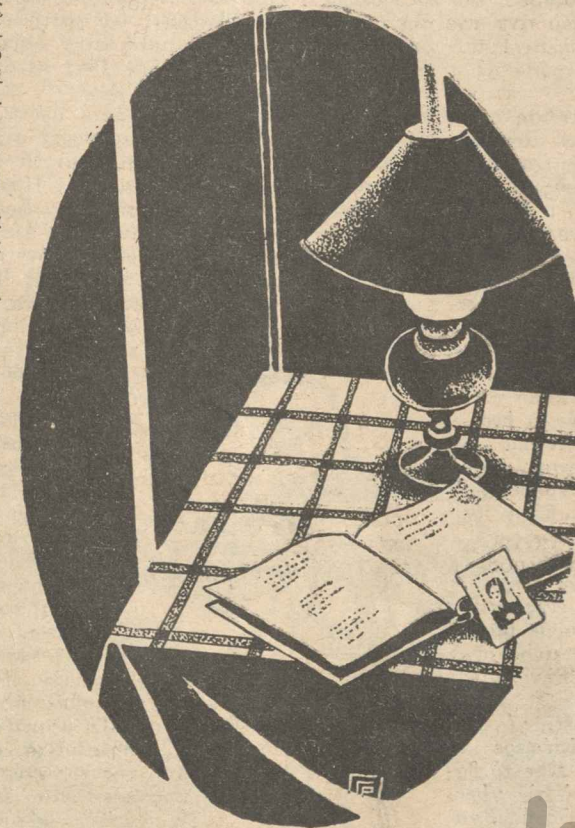
ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΕΚΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο στρατηγός Βαλδέξ και οι κάτοικοι της Λέδ. Μία ήρωική απάντησις. «Θά φάμε τα άριστερά μας χέρια!...» Θεατρικά άνέκδοτα. «Όπου λίγο έλειψε να συλληφθί...Μπουαλώ! Ο Φόντενέλ και ο άνακίδης χρηματιστής. Η άξία του άθεβζ Μωρύ, κτλ. κτλ.

Ο στρατηγός Βαλδέξ, όταν πολιορκούσε την Βελγική πόλη Λέδ, άπαγόρευσε την είσαγωγή και της παραμικρότερης ποσότητας τροφίμων μέσα σ' αυτή. Νόμιζε πως έτσι θα εξαναγκάζονταν οι ήρωικοί έπαιρασπιστά της να παραδοθύν και τους έγραψε, μάλιστα, πως οι όροι της παραδόσεώς των θα ήταν εννοϊκώτατοι. Φαντασθήτε όμως την κατάσταση και τον θανατισμό, που αισθάνθηκε για τους κατοίκους της Λέδ, όταν διάβασε την απάντησί τους. Ή απάντησις αυτή έινε υπέροχο μνημείο εθνικής υπερηφάνειας και ανθρωπίνης αιδουσίας. Ίδου:

«Άν, πραγματικά, νομίζετε πως δέν έχουμε δλοσδιόλου τροφή, γελίσαστε. Μάθετε ότι δέν θα μας λείβουν τα τρόφιμα, όσον καιρό θάχουμε τ' άριστερά μας χέρια. Θά τά φάμε, στην μεγάλη ανάγκη, και με τα δεξιά μας χέρια θα υπερασπίσουμε τη ζωή μας κι' ό,τι άλλο πολυτιμότερο έχουμε! »

Ένας χρηματιστής, του όποιου ή γυναίκα ήταν όμορφη και έξαιρετικά τολμηρή στις σχέσεις της, μιλώντας μία μέρα με τον Φόντενέλ, του έλε με κυνική θρασύτητα:

—Μά την αλήθεια, κύριε, μολονότι είσθε πολύ μορφωμένος, δέν ξέρετε τίποτε!...

—Συνγνώμη, κύριε, του απάντησε τότε ο Φόντενέλ. Ξέρω ότι είσθε ο περίγλωσσος του κόσμου και της...συνέχισε σ' ας!...

Ο άββάς Μωρύ ήταν πολύ περίφρωνος και πειραζόταν με το τίποτα.

Μία μέρα κάποιος, για να τον πειράξει, τον ρώτησε:

—Νομίζετε, λοιπόν, ότι έχετε μεγάλη άξία;

—Όχι, ίσα-ίσα έχω πολύ μικρή, όταν την ζυγιάζω με ασημένια ζύγια, του απάντησε ο άββάς. Όταν όμως την συγκρίνω με την άξία των περισσότερων από σάς, όμολογώ ότι την βολικό άνατά μεγάλη!...

Μία βραδεία στο θέατρο της Λίλλης, το κοινόν δυσανασχετούσε φανερά μπουμουρίζοντας για τον ακατάλληλο και άχαρο ήθοποιό, που καλά και σώνει ήθελε να επιβάλει για πρωταγωνιστή ο διασάφης. Έπί τέλους, στην πιο παθητική σκηνή του έργου, ο άχαριός εκείνος ήθοποιός φάνηκε τόσον άνεταρκής στο ρόλο του, τόσο γελοίος στην

τραγικότερη στιγμή, ώστε άκούστηκε ένα δυνατό σφύριγμα από το βάθος της αίθουσής του θεάτρου.

—Ποιός σφύριξε; φώναξε τότε ο διασάφης της όπηρεσίας. Κάποιος θεατής θυμήθηκε τη στιγμή αυτή τους στίχους του Μπουαλώ, και φώναξε δυνατά:

—Αυτό είναι δικαίωμα των θεατών που πληρώνουν.

—Ποιός το έλε αυτό; ρώτησε πάλι άγριομένος ο διασάφης.

—Ο Μπουαλώ!... άκούστηκε ή ίδια φωνή.

—Ο κ. Μπουαλώ νάβη μαζί μου στο τιμήμα και γρήγορα! ποστάζε τότε με άσπρότητα το θόναν της τάξεως.

Καταλαβαίνετε πια τί έπικολούθησε. Γέλια και πανδαμνισμός...

Ένας λόρδος είχε μία βραδεία τοαλέτ σ' έναν φίλο του, περίφημο για τις εύλογίες του. Για να τον πειραχί, του σερβίρισε στα φρούτα κι' ένα μικρό μπουκαλάκι πολύ γλυκό κρασί.

—Ξέρεις, αγαπητέ μου, του έλε, πόσο χρόνον είχε αυτή ή μπουκαλιά σ'...

—Πόσο; Δέκα; Δεκαπέντε; ρώτησε ο εύφρωνός.

—Άστεινέσαι! Τουλάκιον έκατο χρόνον. Πως την βρίσκει;

—Μά την άιστά μου, απάντησε ο φίλος του χαμογελώντας, για την ηλικία της μου φαίνεται...πολύ μικρή!...

Έπί Όλλανος δένοντοσαν συχνά Έλληνικοί χοροί στο παλάτι.

Σ' ένα άπ' αυτούς τους χορούς, ένα ο λεβεντοκόμος στρατηγός Γαυδακώτης έσεργε το χορό, έλθς χύτο στο πάτονα το μαντήλι της βασίλισσής Άννίας.

Θέλοντας τότε να της το δώσει, χωρίς όμως και να χαλάσει τον χορό, το κλώπησε με τη μνήμη του τσαούσηδου του από το θεωρείο, όπου καθόταν ή Άννία, φωνάζοντας:

—Πάτε, Μεγαλειότηή το μαντήλι σας!...

του τόση μεταμέλεια για την άπάνθρωπη πράξι του, ώστε πολλοί από το άκροατήριο τον λυπήθηκαν και τον συμπόνεσαν...

—'Όσο για τον Ανδρέα—συνέχισε ο Φρειδερίκος—όρκίζομαι ότι δέν ευθύνεται διόλου για το έγκλημα... Δέν ήξερε τίποτα... Τού είπα, ότι τα χρήματα τά είχα από παλιές μου οικονομίες... Έτσι μονάχα μπόρεσα να τον πείσω να μ' ακολουθήσει στο Παρίσι...

—Όταν γλεντούσε στο καμπαρέ, όταν παρακολουθούσε τη θεατρική παράσταση, τον ρώτησε ο πρόεδρος,—δέν έβλεπες μπροςά σου το αίματωμένο φάντασμα του πατέρα σου, με το κεφάλι κρεμασμένο σχεδόν από τους ώμους; Δέν ένοιωσες τυφλές συνειδήσεως για το έγκλημά σου;...

—Όχι! άποκρίθηκε άφελέστατα ο Φρειδερίκος. Ήμουν τόσο χαρούμενος έπειδή θρικόμουν στο Παρίσι, έπειδή έβλεπα γύρω μου κομψοτυμένους κυρίους και άράδες γυναίκες!...

Η ελκρινής αυτή, αν και κυνική, όμολογία του Φρειδερίκου Μπενουά στάθηκε ή αφορμή της καταστροφής του.

Τού κακού ο δικηγόρος του προσπάθησε με μία συγκινητική άπόρρησι να μαλάξει την καρδιά των δικαστών. Έκείνοι, άγα-νακτιμένοι από την άπάνθρωπία του Μπενουά δέν έλασαν καν ύπ' όψη τους ότι ο νέος εκείνος ήταν παράφρων, και τον κατεδίκασαν σε θάνατο... Όσο για τον Ανδρέα, τον άθώωσαν, γιατί κατάλαβαν πως δέν έφερε καμμία εθύνη...

Ο Μπενουά άκουσε την καταδικαστική του άπόφασι...γελώντας από τη χαρά του!

—Υπάρχει δικαιοσύνη! φώναξε. Θά μπόρεσω επιτέλους να έξίλωθώ για το έγκλημά μου!...

Άρνήθηκε να υπογράψει μία αίτηση στο βασιλέα περι άπονομής χάριτος και πέρασε τις τελευταίες μέρες του στο κελί του, προσευχόμενος διαρκώς.

Στις 30 Αυγούστου 1830, ο Φρειδερίκος Μπενουά άνέβαινε τα σκαλιά της λαμπύρας, ή όποία είχε στηθί στην πλατεία Άγίου Ιακώβου, στο Παρίσι. Σύμφωνα με την επιθυμία που εξέφρασε, του επέτρεψαν ν' άνεβθί στην καρμινάνα με το κεφάλι σκεπασμένο μ' ένα μαύρο κρέμνι...

Έλάχιστοι περίεργοι παρακολούθησαν την θανατική εκτέλεσί του. Ή χο-λέρα έκανε τότε θραύσι στο Παρίσι και ο κόσμος δέν είχε όρεξι να παρακολουθήσει ούτε ένα θέαμα τόσον...ένδιαφέρον όπως μία καρατόμηση!

Ο Φρειδερίκος Μπενουά, ο τραγικός έφηβος που σκότωσε τον πατέρα του για να τον κλέψει τριάντα φράγκα και να μπόρεση να παρακολουθήσει μία θεατρική παράστασι στο Παρίσι, πέθανε, έθελούζοντας:

—Συγώρεσε, πατέρα μου, το παιδί σου!...

ΣΟΦΟΙ ΜΥΘΟΙ

Η ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΗ ΔΥΣΤΥΧΙΑ

Μία μέρα μερικοί σοφοί Έλληνες και Ίνδοι σκεφτόντουσαν για να θρούνε ποιά είναι ή μεγαλύτερη δυστυχία για τον άνθρωπο.

Ένας άπ' τους Έλληνες είπε τότε, πως δέν υπάρχει μεγαλύτερη δυστυχία για έναν άνθρωπο, από το να τορβθουν μαζί τα γεράματα κι' ή φτώχεια.

Ένας Ίνδος έξ' άλλου είπε, πως μεγαλύτερη δυστυχία είναι το να νοιώθης πως μαραίνονται το πνεύμα σου και συγχρόνως να αισθάνεσαι σκληρούς πόνους στο σώμα σου.

Άπάνω στη συζήτησι, έφτασε εκεί κι' ο σοφός Πέρσης Μι-χέρ. Όλοι τότε έπαψαν να μιλούν για ν' άκούσουν τη γνώμη του:

—Δέν υπάρχει πιο μεγάλη δυστυχία για έναν άνθρωπο, είπε ο σοφός Μιχέρ, από το να φτάσει στο τέλος της ζωής του, χωρίς να κάνει του κανένα καλό.

ΕΣΤΑΝΙΚΟΝ ΕΠΙΤΥΜΒΙΟΝ

Ενθάδε κείται ο Βάσκος Μπέλλο, άνθρωπος γενναίος, έξοικρετος και καλής καταγωγής, ο όποιος, χωρίς ποτέ του ν' άποχωρισθί το ξίφος του, δέν σκότωσε, ωστόσο, κανένα μ' αυτός.

Παρακολουθείτε όλοι την εικονομική μας σελίδα. Σας διαφωτίζει, σας κατατοπίζει, σας προεπαρασκευάζει για τον άγώνα της ζωής

ΟΤΑΝ ο άσχημος της «Ε-
σπερίας» έλαβε απ' το λιμάνι
της Νέας Υόρκης τη διαταγή να
μείνει το καράβι στο πέλαγος ως το
πρωί, συλλογίστηκε μ' ένα σαρκαστι-
κό χαμόγελο :

— Άσχημα πάλι την έχει ο καπε-
τάνιος !...

Κι' αλήθεια, κάθε φορά που ξετυ-
ναν στον όρμο του Χούδσον, τραβού-
σαν το διάβολό τους με τις εκνευρι-
στικές διατυπώσεις του εντάλτου, δη-
λαδή της ύπηρεσίας του λαθρεμπο-
ρίου, και με τους σχετικούς όρκους
πάνω στο Εδάγγελο ότι δεν θα ξεπαρκάρανε στο Άμερικανικό Έδα-
φος οίονοιενεματώδη ποτά, 'Ο καπετάνιος της «Εσπερίας» κάτι τέτοιες
όρες γινόταν πράσινος απ' τη λύσσα του. Βιαζόταν τόσο να συναντήσει
την Ντόλλυ, την όμορφη φίλη του, που τον παρηγορούσε απ' τις μαρ-
τυρικές σκηνές και την άνοιξη της ζήλιας της γυναίκας του.

Έκτος όμως απ' αυτούς τους προσωπικούς λόγους, υπήρχαν κι' άλ-
λοι, που τον έκαναν Έξω φρενών, δηλαδή η ύπαιθρία του έλέγχου, που
δεν έκανε τίποτ' άλλο, παρά να μεγαλώνει το λαθρεμπόριο και μάλιστα
έκείνος ο άρχιερός υπάλληλος, ο ίδιος πάντα, που ανέβαινε στο καράβι
για να πάρει τον όρκο του (του καπετάνιου 'Οθέλλου Ρίτς), και που δεν
άνοιγαν έπειτα ένα ποτήρι ούισκι, που του πρόσφερε μ' ένα κρυφό
εργονικό χαμόγελο...

Μά τι θα έκαναν, λοιπόν, δίχως οίονοιενεματώδη ποτά, οι Άγγλοι
και οι Άμερικανοί επιβάτες της «Εσπερίας» (οι μοναδικοί καλοπληρω-
μένοι του κόσμου), που έπαιζαν πόκερ όλη την ημέρα και διαφόσαν σάν
το ήλιοημένο χρώμα ; Πώς μπορούσε να μη τους δίνει οίονοιενεματώδη
ποτά, για να δροσίζουν το στεγνό λιμύ τους ; Καταλαβαίνει λοιπόν
και τις φτώχεια του, κάθε φορά που λάβαινε τη διαταγή να μείνει
στ' άνοιξη...

Εκείνη τη μέρα, ωστόσο, ο 'Οθέλλος Ρίτς δεν έλαβε διόλου το κέ-
φι του, όταν διάβασε το τηλεγράφημα. Ήταν άλλος άν-
θρωπος. Οι άλλοι καπετάνιοι, ο δεύτερος κι' ο τρίτος, τον
κίτταξαν με τρόμο και ψιθύρισαν κατάπληκτοι :

— Πάει, τρελλάθηκε ο καϊμένος ! Για να μην προαισθήσει
κάτι από τη λύσσα του, θα πη ότι δεν είχε στα καλά του...

Μά και βέβαια δεν ήταν στα καλά του αυτός ο δύστι-
χισμένος Ιπποπόταμος, γιατί τον είχε ξετρελλάνει μιά ξαν-
θούλα, που είχε ανεβεί στο καράβι από τη Μασσαλία, με
τέσσερα μπαούλα και μ' ένα μικρό κατάστρο άρκουδάκι. Τι
μάτια, Θεέ μου, που είχε αυτή η γυναίκα !... Είχαν όλοι
το γαλανό χρώμα και την αβρότητα του Παραδείσου !...

Με δυο λόγια : Ήταν ένας Άγγελος...

Κανείς στο καράβι δεν μπορούσε να καταλάβει πώς αυτό
το αθέριο πλάσμα με το κατάστρο άρκουδάκι είχε κατορ-
θώσει να δωμάσει τον 'Οθέλλο Ρίτς, που πατούσε βαριά
σάν ελέφαντας και κάθε τόσο τρώπιανε κρυφά μέσα στην
καμπίνα του άγγελου. Για να κλέψει ; Ναί : Τη καρδιά του...

Ο 'Οθέλλος Ρίτς, κάθε φορά που ανέβαινε στη γέφυρα,
ξεφυσούσε σάν μεγαθήριο. 'Ο δύστιχος δεν υπέφερε το
μαστύριο της ατέλειωτης σκάλας και γι' αυτό είχε το βα-
σιλειό του, την καμπίνα του δηλαδή, κάτω από τις γέφυ-
ρες. Ή γαλανομάτα κυρία με το άρκουδάκι, ωστόσο, κα-
θόταν απάνω στις καμπίνες πολυτελείας, και το άρκουδάκι
του 'Οθέλλου Ρίτς ως εκεί έμοιαζε μ' ένα σκαρφάλωμα σε
παυήνηλες κι' επικίνδυνες Άλπεις.

Το ταξίδι λοιπόν είχε γίνει δίχως κανένα περιστατικό,
όμορφα, μαγευτικά, σάν σε δνειρο. 'Ο καπετάνιος της «Εσπερίας», έ-
ρωτευμένος τρελλά με την κυρία από τη Μασσαλία, είχε περάσει μαζί
της τις πιο ευτυχισμένες μέρες της ζωής του. 'Ο έρωτας τους ήταν ένα
μεθόσι, μια απερίγραπτη τρέλλα, τόσο διαφορετική από τις ύπαιθρες πε-
ριπέτες, που είχε στα λιμάνια της Εδωάκης και της Άμερικής ο κα-
πετάνιος της «Εσπερίας», με τις γυναίκες του ημικόσμου. Για να κα-
ταλάβετε μάλιστα πόσο ήταν τυχερός, δεν έχετε να κάνετε τίποτ' άλ-
λο, παρά να συλλογισθείτε εκείνη την ξαφνική διαταγή, που είχε λάβει
από τη δίωξη του λαθρεμπορίου, να μείνει ακόμα μια νύχτα στο πέλα-
γος. Αιτή η διαταγή του είχε άνοιξε ακόμη μια φορά έναν δύσκολο
κόσμο ευτυχίας και μέθης και, με την αλήθεια, ο 'Οθέλλος Ρίτς δεν
έπρεπε να χάσει μια τέτοια ευκαιρία. "Όταν λοιπόν έδωσε τις τελευ-
ταίες διαταγές κι' είδε ότι τα πάντα είχαν έτοιμασθεί για την ποινή
αποτίμησης, σκαρφάλωσε για τελευταία φορά στη γέφυρα, έβλεπε στην
καμπίνα της κυρίας με τ' άρκουδάκι και χτύπησε την πόρτα της δειάς :

— Λίνα !...

Ή κυρία λεγόταν Λίνα. Παρουσιάστηκε, ύστερα από μια ατέλειωτη
άνανυση, μισόγυμνη, κι' έπεσε στην αγκαλιά του, αναγκάζοντάς τον να
μείνει εκεί, στο κατώφλι, να μην μπη στην καμπίνα της, γιατί ήταν
πολύ κορυσμένη. Για να τον πείσει μάλιστα να φύγει, κόλλησε παρά-
φορα τα χείλη της στα δικά του και δεν γλύστρησε απ' την αγκαλιά
του, παρά μονάχα όταν άστραψε ξαφνικά, εκεί μπροστά τους, μέσα
στο πικρό σκοτάδι, ένας ήλεκτρικός φανός !...

Ή Λίνα, με μια κραγή τρόμου, άρπασε να κρυφτεί στο βάθος της
καμπίνας της, κλείνοντάς τον την πόρτα κατάμουτρα. 'Ο καπετάνιος
της «Εσπερίας», κατάπληκτος, με τα μάτια θαμνομένα από το ξαφνι-
κό φως, στάθηκε μια στιγμή στη γέφυρα, όπου είχαν φανεί τρεις μι-

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΚΥΡΙΑ ΤΗΣ ΚΑΜΠΙΝΑΣ 27

ΤΟΥ ΖΑΚ ΝΤΕΒΑΛ

επιβάτης της δεύτερας θέσεως. "Ω ! Δεν έχω να σας πω τίποτα...
πράγματα... Αύριο μονάχα, όταν θα δοκιμάσει ότι το πλοίο σας
μεταφέρει και δεν θ' αποβιάσει οίονοιενεματώδη ποτά, κι' όταν φτάσει
ή στιγμή να δείξετε στον άστυνόμο ποιές αποσκευές θ' άνοιξη για τη
έλεγχω, σας παρακαλώ να θυμηθείτε ότι η πέντε κάσες μου και τα
έξω μπαούλα μου δεν πρέπει ν' άνοιχθούν...

Ο Ζάν Περρώ, μ' ένα γλυκό χαμόγελο, κατέβασε το χέρι του
καπετάνιου, που είχε σηκωθεί άπειρη, και συνέχισε :

— Άλλωθώς θα φανερώσω στη γυναίκα σας και στον άνδρα της πο-
ριές, που μένει στην καμπίνα 27 της πρώτης γέφυρας, δη...

Ο 'Οθέλλος Ρίτς πετάχτηκε από τη θέσι του, καταλαβαίνοντας ότι
παταρούνα.

Θα προσέξανε άποψη, πρόσθεσε ο παρθένος νέος, ότι παρηγο-
νουν τρεις μάρτυρες στις θυρωφόμενες έρωτικές εκδηλώσεις σας π-
νω στη γέφυρα, και θα είδατε ακόμη, ότι ένα ξαφνικό φως έλαμ-
μέσα στο σκοτάδι : Ήταν το μαγνητικό μίς φωτογραφικής μηχανής,
η οποία σας πήρε την όρα που κρατούσατε στην αγκαλιά σας την κυ-
ρία της καμπίνας 27. Αιτή η φωτογραφία προσορίζεται για τον ήρωα
της κυρίας, που όχι μόνο είχε τρομερά ζηλιώδες, αλλά και μεγάλες
τοχές της Άμυπολτικής Έταρείας σας... Καταλαβαίνετε τώρα, δε
μείζω ότι είναι περιττή κάθε άλλη εξήγησης. Σας παρακαλώ
λοιπόν, να μη με ξεχάσετε... Με λένε Ζάν Περρώ... Έπε-
πέντε κάσες και έξι μπαούλα με οίονοιενεματώδη ποτά...

Κι' ο επιβάτης της δεύτερας θέσεως, με μια παράκληση
ένα ερωτικό χαμόγελο, βγήκε απ' το γραφείο του. 'Ο κα-
πετάνιος 'Οθέλλος Ρίτς άπομεινε μονάχος, με το χέρι του
με την ντροπή του, με τη λύσσα του, κι' άρχισε να αλε-
τσάει δεξιά κι' άριστερά τις πολυθρόνες και να σπάζει
τις γροθιές του το τραπέζι του... Τι μπορούσε να κάνει
"Αν τουλάχιστον κινδύνωνε αυτός μονάχα, από την απουσία
που του είχαν στήσει οι λαθρέμποροι... Μά ήταν κι' η Λί-
να, ή Ξανθεία κι' άδωα Λίνα, που κινδύνωνε από τον ζήλο
του άνδρα της... Έπρεπε να την σώσει ! Δεν έπρεπε να
φανερώσει τίποτα...

Κι' έτσι, το πρωί της άλλης μέρας, όταν ο άστυνόμος
το λαθρεμπόριο τον έβλεπε να δοκιμάσει, με το χέρι του
Εδάγγελο, ότι κλπ., κλπ., ο καπετάνιος της «Εσπερίας»
δοκίμασε δίχως να χλωμάσει.

Το μεσημέρι, τέλος, όταν έτοιμαζόταν κι' αυτός ν' άρ-
ση πειά το καράβι και να κατεβεί στη Νέα Υόρκη, ο κα-
πετάνιος της «Εσπερίας» έβλεπε να δοκιμάσει, με το χέρι του
Εδάγγελο, ότι κλπ., κλπ., ο καπετάνιος της «Εσπερίας»
δοκίμασε δίχως να χλωμάσει.

Το κινώσιο είχε έξι μπουτίλλες ούισκι. Το έσπασε
έγωρος :

«Ο κύριος και η κυρία Ζάν Περρώ σας εύχονται
στον και σας εινε εδγνώμονες».

Παληνθήσαν ! ούρλιαξε ο 'Οθέλλος Ρίτς, κατεβ-
τας λοξά τις μπουτίλλες με το ούισκι. Μά είχε λοιπόν μαζί του και
την κυρία του αυτός ο Περρώ ; Περίεργο ! Δεν θυμόμουν να γινώσκω
καμιά τέτοια κυρία...

— Αλήθεια, καπετάνιε, αιτή η κυρία Περρώ ταξίδευε μ' άλλο πλο-
ιο, τον πληροφορήθηκε ο ναύτης του. Είχε μια καμπίνα πολυτελείας, π-
νω στη γέφυρα, την καμπίνα 27...

— Ψέμματα ! φώναξε ο καπετάνιος 'Οθέλλος Ρίτς, κι' άρπασε
πάλιν του, με σηκωμένες τις γροθιές...

Μά την ίδια στιγμή συγκρατήθηκε, και, τρίζοντας τα δόντια του
από τη λύσσα, σωριάστηκε σε μια πολυθρόνα του γραφείου του. Ήταν
αλήθεια... Αλήθεια ! Ή κυρία με τ' άρκουδάκι, ή κυρία της καμπίνας
27, ή Λίνα, ο μεγάλος έρωτάς του, ήταν μια λαθρέμπορος...

ΖΑΚ ΝΤΕΒΑΛ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΑΜΑΘΕΙΑΣ

Κάποτε ένας μεγαλόστομος θεατήρας ζήτησε να διορθωθεί
θεσί, για την οποία χροαζόντουσαν ειδικές γνώσεις, τις οποίες
αυτός δεν κατείχε.

Μιά μέρα, μέσα στο γραφείο του Τρικούπη, γίνθηκε λόγος για
παράλογη αιτή απαιτησί του.

— Πώς τολμούν μερικοί άνθρωποι να ζητούν μια θέσι, άπό
ουθεν ούτε το όλη της ; ούτινος ένας από τους συνωμωπτάς.

Ή αμάθεια εινε μεγάλη δύναμις και εμπνέει θάρρος ! τον
ήτσε χαμογελώντας ο Τρικούπης.

στηρωφόμενες σκέψ, δίχως να
μή να εξήγηση τί συνέβαινε
έπειτα, με την ελπίδα ότι δεν
είχε δη κανείς, κατέβηκε στη
φεί του.

Ύστερα όμως από λίγο παρη-
οιάστηκε μπροστά του ένας
οδς κύριος, με άριστοτατη
φίσει, και του είπε, με κάποια
λία στη φωνή :

— Κύριε πλοίαρχε, έπρεπε
μου να σας άνηγομαι μια συ-
γμή. Θάθελα να σας πω ότι
είσαι.

— Με λένε Ζάν Περρώ. Ήταν
μου να σας άνηγομαι μια συ-
γμή. Θάθελα να σας πω ότι
είσαι.

— Με λένε Ζάν Περρώ. Ήταν
μου να σας άνηγομαι μια συ-
γμή. Θάθελα να σας πω ότι
είσαι.

— Με λένε Ζάν Περρώ. Ήταν
μου να σας άνηγομαι μια συ-
γμή. Θάθελα να σας πω ότι
είσαι.

— Με λένε Ζάν Περρώ. Ήταν
μου να σας άνηγομαι μια συ-
γμή. Θάθελα να σας πω ότι
είσαι.

— Με λένε Ζάν Περρώ. Ήταν
μου να σας άνηγομαι μια συ-
γμή. Θάθελα να σας πω ότι
είσαι.

— Με λένε Ζάν Περρώ. Ήταν
μου να σας άνηγομαι μια συ-
γμή. Θάθελα να σας πω ότι
είσαι.

— Με λένε Ζάν Περρώ. Ήταν
μου να σας άνηγομαι μια συ-
γμή. Θάθελα να σας πω ότι
είσαι.

— Με λένε Ζάν Περρώ. Ήταν
μου να σας άνηγομαι μια συ-
γμή. Θάθελα να σας πω ότι
είσαι.

— Με λένε Ζάν Περρώ. Ήταν
μου να σας άνηγομαι μια συ-
γμή. Θάθελα να σας πω ότι
είσαι.

— Με λένε Ζάν Περρώ. Ήταν
μου να σας άνηγομαι μια συ-
γμή. Θάθελα να σας πω ότι
είσαι.

— Με λένε Ζάν Περρώ. Ήταν
μου να σας άνηγομαι μια συ-
γμή. Θάθελα να σας πω ότι
είσαι.

— Με λένε Ζάν Περρώ. Ήταν
μου να σας άνηγομαι μια συ-
γμή. Θάθελα να σας πω ότι
είσαι.

— Με λένε Ζάν Περρώ. Ήταν
μου να σας άνηγομαι μια συ-
γμή. Θάθελα να σας πω ότι
είσαι.

— Με λένε Ζάν Περρώ. Ήταν
μου να σας άνηγομαι μια συ-
γμή. Θάθελα να σας πω ότι
είσαι.

— Με λένε Ζάν Περρώ. Ήταν
μου να σας άνηγομαι μια συ-
γμή. Θάθελα να σας πω ότι
είσαι.

— Με λένε Ζάν Περρώ. Ήταν
μου να σας άνηγομαι μια συ-
γμή. Θάθελα να σας πω ότι
είσαι.

— Με λένε Ζάν Περρώ. Ήταν
μου να σας άνηγομαι μια συ-
γμή. Θάθελα να σας πω ότι
είσαι.

— Με λένε Ζάν Περρώ. Ήταν
μου να σας άνηγομαι μια συ-
γμή. Θάθελα να σας πω ότι
είσαι.

— Με λένε Ζάν Περρώ. Ήταν
μου να σας άνηγομαι μια συ-
γμή. Θάθελα να σας πω ότι
είσαι.

— Με λένε Ζάν Περρώ. Ήταν
μου να σας άνηγομαι μια συ-
γμή. Θάθελα να σας πω ότι
είσαι.

— Με λένε Ζάν Περρώ. Ήταν
μου να σας άνηγομαι μια συ-
γμή. Θάθελα να σας πω ότι
είσαι.

— Με λένε Ζάν Περρώ. Ήταν
μου να σας άνηγομαι μια συ-
γμή. Θάθελα να σας πω ότι
είσαι.

— Με λένε Ζάν Περρώ. Ήταν
μου να σας άνηγομαι μια συ-
γμή. Θάθελα να σας πω ότι
είσαι.

— Με λένε Ζάν Περρώ. Ήταν
μου να σας άνηγομαι μια συ-
γμή. Θάθελα να σας πω ότι
είσαι.

— Με λένε Ζάν Περρώ. Ήταν
μου να σας άνηγομαι μια συ-
γμή. Θάθελα να σας πω ότι
είσαι.

— Με λένε Ζάν Περρώ. Ήταν
μου να σας άνηγομαι μια συ-
γμή. Θάθελα να σας πω ότι
είσαι.

— Με λένε Ζάν Περρώ. Ήταν
μου να σας άνηγομαι μια συ-
γμή. Θάθελα να σας πω ότι
είσαι.

— Με λένε Ζάν Περρώ. Ήταν
μου να σας άνηγομαι μια συ-
γμή. Θάθελα να σας πω ότι
είσαι.

— Με λένε Ζάν Περρώ. Ήταν
μου να σας άνηγομαι μια συ-
γμή. Θάθελα να σας πω ότι
είσαι.

— Με λένε Ζάν Περρώ. Ήταν
μου να σας άνηγομαι μια συ-
γμή. Θάθελα να σας πω ότι
είσαι.

— Με λένε Ζάν Περρώ. Ήταν
μου να σας άνηγομαι μια συ-
γμή. Θάθελα να σας πω ότι
είσαι.

— Με λένε Ζάν Περρώ. Ήταν
μου να σας άνηγομαι μια συ-
γμή. Θάθελα να σας πω ότι
είσαι.

— Με λένε Ζάν Περρώ. Ήταν
μου να σας άνηγομαι μια συ-
γμή. Θάθελα να σας πω ότι
είσαι.

— Με λένε Ζάν Περρώ. Ήταν
μου να σας άνηγομαι μια συ-
γμή. Θάθελα να σας πω ότι
είσαι.

— Με λένε Ζάν Περρώ. Ήταν
μου να σας άνηγομαι μια συ-
γμή. Θάθελα να σας πω ότι
είσαι.

— Με λένε Ζάν Περρώ. Ήταν
μου να σας άνηγομαι μια συ-
γμή. Θάθελα να σας πω ότι
είσαι.

— Με λένε Ζάν Περρώ. Ήταν
μου να σας άνηγομαι μια συ-
γμή. Θάθελα να σας πω ότι
είσαι.

— Με λένε Ζάν Περρώ. Ήταν
μου να σας άνηγομαι μια συ-
γμή. Θάθελα να σας πω ότι
είσαι.

— Με λένε Ζάν Περρώ. Ήταν
μου να σας άνηγομαι μια συ-
γμή. Θάθελα να σας πω ότι
είσαι.

— Με λένε Ζάν Περρώ. Ήταν
μου να σας άνηγομαι μια συ-
γμή. Θάθελα να σας πω ότι
είσαι.

— Με λένε Ζάν Περρώ. Ήταν
μου να σας άνηγομαι μια συ-
γμή. Θάθελα να σας πω ότι
είσαι.

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΤΩΝ ΙΠΠΟΤΩΝ

Η ΖΩΗ ΚΑΙ Τ' ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ Γ. ΜΟΥΡΟΥΖΗ

(Ή μόνη αθένη βιογραφία του γενναίου Έλληνος πρίγκηπος)

ΠΟ τη Λαμία ο Μουρούζης μετετέθη
για λίγον καιρό στη Λαμία, μαζί με
την ίλη του Γρήγορα όμως έτοποθετή-
θη και πάλιν στη Λαμία.

Ή διαμονή του στην Λαμία ήτο σύν-
τομη. Έμεινε όμως ζωρή στη μνήμη
των παλαιότερων, γιατί κ' εκεί ο Μου-
ρούζης έκανε τις γνωστές τρέλλες του.
Γρήγορα έγινε γνωστός σ' όλους τους
Λαμείς και ή παλληκαριές του, τα έ-
ποιά του και ή παραξενιές του έμειναν κ' εκεί άεχάστες...

Κατά την διαμονή του στη Λαμία ο Μουρούζης είχε τακτική
συνοπρία και παρέα τον στρατηγό Τιμοθέοντα Βάσο, ο όποιος
ήταν αρκετά χρόνια μεγαλύτερός του. Μ' αυτόν έφαινετο συ-
νά στα κέντρα της Λαμίας. Άγαπούσε επίσης πολύ τους υπα-
ξιωματικούς της ίλης του και ζήτησε πάντα να κάνει μαζί
τους παρέα. Ή άπλότης και ή λεβεντιά των Ρουμελιωτών αυ-
τών τον ελγαστοούσε και τον έθυσιαζε.

Πτε με το στρατηγό Βάσο και με άλλους αξιωματικούς και
στε μόνον με τους υπαξιωματικούς του, ο Μουρούζης έκανε
λέπια τρελλά στα κέντρα της πόλεως. Καί τα γλέντια του έ-
λειε τα θυμούνται ακόμη οι παλαιότεροι κάτοικοι της Λα-
μίας...

Κάποιος φίλος μας, που ήταν εκείνη την εποχή υπαξιωματι-
κός στην ίλη του Μουρούζη, μάς διηγήθηκε και το ακόλουθο
επεισόδιο από ένα γλέντι του Μουρούζη στη Λαμία:

Εκείνη την εποχή, εκτός από τις ταβέρνες, κανένα άλλο κέν-
τρο γλεντιού δεν υπήρχε στη Λαμία. Πρό πάντων ή μύρα ή-
ταν ακόμα άγνωστη. Μά ακριβώς
αυτή που ήταν εκεί ο Μουρούζης,
κάποιος επιχειρηματίας μετέφερεν
από την Άθήνα μερικά θαρέλια
απόρρα Φιξ—που ήταν τότε ή μόνη
Ελληνική μύρα—και άνοιξε ένα
μαγαζί στην πλατεία Άθανασίου
Δάσκου, που εινε στο έπάνω μέρος
της πόλεως.

Ενα θράδυ, 5-6 υπαξιωματικοί
ήσανε εκεί να πιούνε ένα ποτηρά-
κι μύρας. Εκείνη την ώρα στο μα-
γαζί δεν ήταν κανένας άλλος πελά-
της. Μά σε λίγη ώρα έφθασαν ο
Μουρούζης μαζί με τον έπιλοχία
της ίλης του Λεφινιώτη, που ήταν
παλιός μόνιμος υπαξιωματικός του
παιού. 'Ο υπαξιωματικός αυτός
ήταν φίλος του Μουρούζη από την
Άθήνα και γιού του μακαρίτη Ά-
θανασίου Λεφινιώτη, άλλοτε δημο-
κράτη παρέδρου του Δήμου Άθηναίων.

Όταν μπήκε ο λαρχός με τον έπιλοχία του Λεφινιώτη στο
μαγαζί, ο Μουρούζης τους άνακάλεσε και χαιρέτησαν
συνοπτικά.

Καλωστέρα, λεβέντες μου ! τους είπεν ο Μουρούζης. Κα-
τέχετε.

Επειτα έπροχώρησε προς το θάθος του μαγαζιού και έ-
καθισε.

Μια λεπτά της ώρας κατόπιν, έφθασαν στο κατάστημα αυ-
τό και 3 ή 4 αξιωματικοί του πεζικού. Οι υπαξιωματικοί και
αυτοί έπικώθηκαν κι' έχαιρετσαν στρατιωτικά τους αξιωμα-
τικούς. Μά εκείνοι, άγνωστον γιατί, δεν άνταπέδωσαν τον χαι-
ρέτισμό, όπως είχαν υποχρέωση. Αυτό φαίνεται ότι το πρόσεξε
ο Μουρούζης και άμέσως έσκέφθη να δώσει ένα μάθημα στους
αξιωματικούς για την άπρεπή συμπεριφορά τους.

Έκλεισε λοιπόν άμέσως τον καταστηματούχο και τον διε-
τάξε με δυνατή φωνή, ώστε να άκουσθ από όλους, να δώσει
αυτοί υπαξιωματικούς ένα γαλόνι μύρας. Οι υπαξιωματικοί
αυτοί στο μεταξύ είχαν έτοιμασθ να φύγουν, γιατί έκαστά
αυτοί από την μη άνταπόδοσι του χαιρετισμού τους από τους α-
ξιωματικούς ότι ή παρουσία τους εκεί ήταν άνεπιθύμητη.

Όστόσο, για να μη τους παρεξηγήση ο Μουρούζης, που εί-
χε παραγγείλει την μύρα γι' αυτούς, έστάθηκαν κ' έπεριε-
μεναν όρθιοι. Πραγματικά, ο καταστηματούχος τους έφερεν
άμεσα την μύρα και την έπιαν όρθιοι στην ύγεια του Μουρού-
ζη. Έπειτα έχαιρετσαν στρατιωτικά και τον Μουρούζη και
την παρέα των αξιωματικών του πεζικού και έξεκίνησαν για
το σπίτι τους.

Ο Μουρούζης όμως, μόλις άντελήφθη ότι έφευγαν, έφώναξε :

— Είπατε ότι ή μύρα ήτο άγνωστη. Μά ακριβώς
αυτή που ήταν εκεί ο Μουρούζης,
κάποιος επιχειρηματίας μετέφερεν
από την Άθήνα μερικά θαρέλια
απόρρα Φιξ—που ήταν τότε ή μόνη
Ελληνική μύρα—και άνοιξε ένα
μαγαζί στην πλατεία Άθανασίου
Δάσκου, που εινε στο έπάνω μέρος
της πόλεως.

Είπατε ότι ή μύρα ήτο άγνωστη. Μά ακριβώς
αυτή που ήταν εκεί ο Μουρούζης,
κάποιος επιχειρηματίας μετέφερεν
από την Άθήνα μερικά θαρέλια
απόρρα Φιξ—που ήταν τότε ή μόνη
Ελληνική μύρα—και άνοιξε ένα
μαγαζί στην πλατεία Άθανασίου
Δάσκου, που εινε στο έπάνω μέρος
της πόλεως.

Είπατε ότι ή μύρα ήτο άγνωστη. Μά ακριβώς
αυτή που ήταν εκεί ο Μουρούζης,
κάποιος επιχειρηματίας μετέφερεν
από την Άθήνα μερικά θαρέλια
απόρρα Φιξ—που ήταν τότε ή μόνη
Ελληνική μύρα—και άνοιξε ένα
μαγαζί στην πλατεία Άθανασίου
Δάσκου, που εινε στο έπάνω μέρος
της πόλεως.

Είπατε ότι ή μύρα ήτο άγνωστη. Μά ακριβώς
αυτή που ήταν εκεί ο Μουρούζης,
κάποιος επιχειρηματίας μετέφερεν
από την Άθήνα μερικά θαρέλια
απόρρα Φιξ—που ήταν τότε ή μόνη
Ελληνική μύρα—και άνοιξε ένα
μαγαζί στην πλατεία Άθανασίου
Δάσκου, που εινε στο έπάνω μέρος
της πόλεως.

Είπατε ότι ή μύρα ήτο άγνωστη. Μά ακριβώς
αυτή που ήταν εκεί ο Μουρούζης,
κάποιος επιχειρηματίας μετέφερεν
από την Άθήνα μερικά θαρέλια
απόρρα Φιξ—που ήταν τότε ή μόνη
Ελληνική μύρα—και άνοιξε ένα
μαγαζί στην πλατεία Άθανασίου
Δάσκου, που εινε στο έπάνω μέρος
της πόλεως.

Είπατε ότι ή μύρα ήτο άγνωστη. Μά ακριβώς
αυτή που ήταν εκεί ο Μουρούζης,
κάποιος επιχειρηματίας μετέφερεν
από την Άθήνα μερικά θαρέλια
απόρρα Φιξ—που ήταν τότε ή μόνη
Ελληνική μύρα—και άνοιξε ένα
μαγαζί στην πλατεία Άθανασίου
Δάσκου, που εινε στο έπάνω μέρος
της πόλεως.

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΑΠΩΛΕΣΘΗ ΚΑΙ ΕΥΡΕΘΗ ΜΙΑ ΣΥΛΛΟΓΗ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΩΝ

Πιεντανιόλ, αν και ήταν από τη Μασσαλία, δεν λεγόταν ούτε Όλιβ, ούτε Μάριος, μά, απλούστατα, 'Αλέξανδρος. Κατά τα άλλα όμως ήταν πραγματικός Μαρσεγιέζος, ως το κόκκαλο. Ντυμένος πάντοτε φανταζερού, με μια πελώρια φλοτάν γραβάτα, με ρούχα χρώματος ζωηρού και με κατέλλο μαλακό, διακρινόταν για τις ζωηρές χειρονομίες του, την ασταμάτητη φλυαρία του και, από πάντων, για την απέραντη φαντασία του.

Χάρη στη φαντασία του αυτή, ο 'Αλέξανδρος Πιεντανιόλ σχημάτιζε άσφαιρα την βεβαιότητα ότι μια συλλογή γραμματοσήμων, την οποία κληρονόμησε από τον αδελφό του και την οποία φρόντισε να συμπληρώσει και ο ίδιος, είχε μια αξία μυθική, αντιπροσώπευε μια δολοφονία περιουσία.

Στην αρχή ο Πιεντανιόλ τιμολόγησε μόνος του αυτή τη συλλογή του για εκατό χιλιάδες φράγκα. Σιγά-σιγά όμως η αξία των γραμματοσήμων ανέβαινε κάθε μήνα κατά μερικές χιλιάδες φράγκα... Κι έτσι, την εποχή που άρχιζε η ιστορία μας, ο Πιεντανιόλ είχε την ακρότατη πεποίθηση ότι η συλλογή του άξιζε τριακόσιες τουλάχιστον χιλιάδες φράγκα...

Ένα πρωί κάποιος φίλος του, ναυτιλός, πληροφορήσε τον 'Αλέξανδρο ότι είχε διαβάσει σε μια εφημερίδα του Λονδίνου ότι ένας ιδιότροπος 'Αγγλος αγοράζε συλλογές γραμματοσήμων σε πολύ καλές τιμές. 'Η φαντασία του Πιεντανιόλ άρχισε να δουλεύει... Και ο Μαρσεγιέζος μας, βέβαιος ότι δεν θα του ήταν δύσκολο ν' αποκτήσει ξαφνικά μια τεράστια περιουσία, πουλώντας τα γραμματόσημά του, αποφάσισε να κάνει ένα ταξίδι στο Λονδίνο και να παρουσιασθεί στον ιδιότροπο 'Αγγλο.

Έβαλε, λοιπόν, στην τσέπη του όλες τις οικονομίες του, που τις είχε κερμηνέες σ' ένα μαξιλάρι—κάπου τριάντα πέντε χιλιάδες φράγκα—έκανε ένα δέμα το πολύτιμο υλικό του με τα γραμματόσημα και τράβηξε για το Λονδίνο.

Όταν έφτασε στην 'Αγγλική πρωτεύουσα ο 'Αλέξανδρος Πιεντανιόλ, καταλαβαίνοντας ότι δεν θα μπορούσε να βοηθί τον το σπίτι του ιδιότροπου 'Αγγλου, αποφάσισε ν' αναθέσει την φροντίδα αυτή σ' έναν σωφρέα.

Σταμάτησε, λοιπόν, ένα ταξί κ' έδωσε στον οδηγό το απόκομμα της εφημερίδας. 'Ο σωφρέας κατάλαβε τί ζητούσε και ξεκίνησε άμέσως.

Έκει όμως που προχωρούσαν με δυσκολία ανάμεσα στους πολυσύχναστους δρόμους του Λονδίνου, το ταξί αναγκάστηκε να σταματήσει. 'Από μια κεντρική λεωφόρο περνούσε η βασιλική ακολουθία, πηγαίνοντας στον καθεδρικό ναό του Ουεντμίνστερ. Κάθε κίνηση σε κάθε σημείο είχε σταματήσει, για να περάσουν οι βασιλείς.

Ο 'Αλέξανδρος Πιεντανιόλ δεν μπορούσε ν' αφήσει αυτή την ευκαιρία. Ποθούσε να ιδεί από κοντά το βασιλικό ζεύγος της 'Αγγλίας. 'Αφισε λοιπόν το δέμα του στο ταξί, είχε στον οδηγό ότι θα ξαναγυρνούσε άμέσως και προχώρησε, σπρώχνοντας τους συγκεντρωμένους πολίτες, για να πάρει μια θέσι στην πρώτη σειρά των περιεργών, που παρακολουθούσαν την παρέλαση.

Όταν πέρασε η βασιλική ακολουθία, ο 'Αλέξανδρος Πιεντανιόλ ξαναγύρισε στο μέρος, όπου είχε σταθμεύσει το ταξί. Μά το ταξί δεν βρισκόταν πια εκεί! 'Ενας αστυφύλαξ της τροχιάς κινήσεως είχε στον σωφρέα να πάει να σταθί άλλοι, για να μην εμποδίσει την κυκλοφορία. Έλατε τώρα σεις να βοηθή—αν μπορείτε—ένα ταξί, που το χάσατε στο Λονδίνο, σε μια πόλη δηλαδή με οχτώ εκατομμύρια κατοίκους...

Δεν είχε βέβαια μεγάλη δυστυχία να χάσετε ένα ταξί, όταν το ταξί-μετρό του εργάζεται... για λογαριασμό σας! 'Αλλ' όταν μέσα σ' αυτό το ταξί έχετε αφήσει ένα μικρό δέμα, που αντιπροσωπεύει για σας ολόκληρη την περιουσία σας, τότε μπορείτε εύκολα να νοιώσετε στο μυαλό σας τα παράξενα εκείνα ορίγια, που είνε συνήθως ο προάγγελος της τρέλλας...

Και σ' αυτήν ακριβώς τη θέση βρέθηκε ο ήρωας της ιστορίας μας! 'Ο 'Αλέξανδρος Πιεντανιόλ, μυστοτρελλός από απελπισία, πλησίασε έναν πανήγυλο και απαθίστατο πόλιση και του εξιστόρησε το δράμα του, με χειρονομίες τόσο ζωηρές, ώστε ο φλεγματικός 'Αγγλος αναγκάστηκε να του πιάσει και τα δυο χέρια και να τα κρατήσει ακίνητα, επιδιώχοντας να ηρεμήσει τον Μαρσεγιέζο άρχισε να προκαλεί συγκέντρωση περιεργών... Τέλος το όργανο της τάξεως, το οποίον άγνωστο καθολοκληρίαν την ευγενή γλώσσα του Ραβίνα, δώρησε τον 'Αλέξανδρο στο πλησιέστερο αστυνομικό τμήμα, για να του φανή όπως δέσποσε χρήσιμος.

Ο διοικητής του τμήματος αυτού έβριχε να γνωρίσει λίγα Γαλλικά.

Οδήγησε τον 'Αλέξανδρο στο πλησιέστερο αστυνομικό τμήμα...

κ' έτσι ο Πιεντανιόλ μπόρεσε να συνεννοηθεί μαζί του και να δώσει να καταλάβει το κακό που τον βόηκε.

—Ποιάς αξίας ήταν αυτή η συλλογή γραμματοσήμων; φώναξε ο αστυνομικός διοικητής τόν Μαρσεγιέζο.

—Ποιάς αξίας; φώναξε ο 'Αλέξανδρος. Πολύ μεγάλη αξία, λοσιαιάς αξίας...

—Προτιμώ να μου καθορίσετε ένα ποσό! τον διεκίνησε ο αστυνομικός.

—Και πώς μπορώ, φίλτατέ μου, να καθορίσω το ποσό; τον διεκίνησε ο αστυνομικός.

—Λογική αξία έχει και εκατό, και διακόσιες, και πεντακόσιες φράγκα!...

—'Εσως κ' ένα εκατομμύριο!... Αυτό ξαφνικά και πού θα την αγοράσει!...

—'Η φαντασία του 'Αλέξανδρου βρισκόταν σε... δημοκρατία...

—Πολύ καλά! είπε ο διοικητής του τμήματος. Θέλετε να μου πείτε την αξία της στο ποσό των τετρακοσίων χιλιάδων φράγκων;

—'Εστω! ψιθύρισε ο 'Αλέξανδρος, με ύφος που μαρτυρούσε ότι κανε μια πολύ μεγάλη συγκράτηση.

—Υπογράψτε, λοιπόν, αυτή τη δήλωσι...

Μόλις ο 'Αλέξανδρος Πιεντανιόλ έβαλε την υπογραφή του πάνω σε μια μεγάλη έντυπη κόλλα, που του παρουσίασε ο αστυνομικός, ο διοικητής, με το γραμμάτιο ενός σωφρέα, κρατώντας στο χέρι τον κρό δέμα...

—'Η καρδιά του Μαρσεγιέζου άρχισε να χτυπά δυνατά. 'Ο Πιεντανιόλ ανεγνώρισε και τον οδηγό του ταξί και το δέμα.

—'Ομως στον σωφρέα, τον άγκάλιασε, τον φίλησε, τον χτύπησε, λικνίζοντας στα μάγουλα, στη ράχη, στο κεφάλι, του έβαζε με τη φροιά τα χέρια—έξεδήλωσε τέλος τη χαρά και την ευγνωμοσύνη μ' έναν τρόπο, που έκανε τον οδηγό του ταξί να τον κοιτάζει με πλημμυ.

—'Υστερα ο 'Αλέξανδρος έβγαλε από το πορτοφόλι του μια μικρή τσέπη δώσε στον σωφρέα με μεγαλοπρεπή χειρονομία, θέλοντας να δείξει ότι τα τέκνα της Γαλλίας είνε γενναία και ότι έχουν το δικό τους μερίδιον ήγερσις τις υπηρεσίες που τους προσφέρουν... Και τότε, τας πώς η ιστορία αυτή τελείωσε, έβαλε το μικρό δέμα μέσα στο ταξί και η ιστορία αυτή τελείωσε, έβαλε το μικρό δέμα μέσα στο ταξί και η ιστορία αυτή τελείωσε.

Μα ο αστυνομικός διοικητής, άρχισε να βγί έξω από την πόρτα, να βγί έξω από την πόρτα, να βγί έξω από την πόρτα...

—Με συγχωρείτε, κύριε!... 'Εμείς, στην 'Αγγλία, έχουμε το δικό νόμο για τ' απολεσθέντα...

—Κάνετε πολύ καλά! τον διεκίνησε ο Μαρσεγιέζος. 'Εγώ πάντα είχα...

—'Εστω! ψιθύρισε ο 'Αλέξανδρος, με ύφος που μαρτυρούσε ότι κανε μια πολύ μεγάλη συγκράτηση.

—Μας είπατε ότι η συλλογή...

—'Εστω! ψιθύρισε ο 'Αλέξανδρος, με ύφος που μαρτυρούσε ότι κανε μια πολύ μεγάλη συγκράτηση.

—Μας είπατε ότι η συλλογή...

—'Εστω! ψιθύρισε ο 'Αλέξανδρος, με ύφος που μαρτυρούσε ότι κανε μια πολύ μεγάλη συγκράτηση.

—Μας είπατε ότι η συλλογή...

—'Εστω! ψιθύρισε ο 'Αλέξανδρος, με ύφος που μαρτυρούσε ότι κανε μια πολύ μεγάλη συγκράτηση.

—Μας είπατε ότι η συλλογή...

—'Εστω! ψιθύρισε ο 'Αλέξανδρος, με ύφος που μαρτυρούσε ότι κανε μια πολύ μεγάλη συγκράτηση.

—Μας είπατε ότι η συλλογή...

—'Εστω! ψιθύρισε ο 'Αλέξανδρος, με ύφος που μαρτυρούσε ότι κανε μια πολύ μεγάλη συγκράτηση.

—Μας είπατε ότι η συλλογή...

—'Εστω! ψιθύρισε ο 'Αλέξανδρος, με ύφος που μαρτυρούσε ότι κανε μια πολύ μεγάλη συγκράτηση.

—Μας είπατε ότι η συλλογή...

—'Εστω! ψιθύρισε ο 'Αλέξανδρος, με ύφος που μαρτυρούσε ότι κανε μια πολύ μεγάλη συγκράτηση.

—Μας είπατε ότι η συλλογή...

—'Εστω! ψιθύρισε ο 'Αλέξανδρος, με ύφος που μαρτυρούσε ότι κανε μια πολύ μεγάλη συγκράτηση.

—Μας είπατε ότι η συλλογή...

—'Εστω! ψιθύρισε ο 'Αλέξανδρος, με ύφος που μαρτυρούσε ότι κανε μια πολύ μεγάλη συγκράτηση.

—Μας είπατε ότι η συλλογή...

—'Εστω! ψιθύρισε ο 'Αλέξανδρος, με ύφος που μαρτυρούσε ότι κανε μια πολύ μεγάλη συγκράτηση.

—Μας είπατε ότι η συλλογή...

—'Εστω! ψιθύρισε ο 'Αλέξανδρος, με ύφος που μαρτυρούσε ότι κανε μια πολύ μεγάλη συγκράτηση.

—Μας είπατε ότι η συλλογή...

—'Εστω! ψιθύρισε ο 'Αλέξανδρος, με ύφος που μαρτυρούσε ότι κανε μια πολύ μεγάλη συγκράτηση.

—Μας είπατε ότι η συλλογή...

—'Εστω! ψιθύρισε ο 'Αλέξανδρος, με ύφος που μαρτυρούσε ότι κανε μια πολύ μεγάλη συγκράτηση.

—Μας είπατε ότι η συλλογή...

—'Εστω! ψιθύρισε ο 'Αλέξανδρος, με ύφος που μαρτυρούσε ότι κανε μια πολύ μεγάλη συγκράτηση.

—Μας είπατε ότι η συλλογή...

—'Εστω! ψιθύρισε ο 'Αλέξανδρος, με ύφος που μαρτυρούσε ότι κανε μια πολύ μεγάλη συγκράτηση.

ΕΞΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΝΥΧΤΑ ΕΝΟΣ ΔΗΜΙΟΥ

δύο γόθυμ, τοποθέτησε προσεκτικά το σκακιού του σε μια καρέκλα, κατόνισε το ξυπνητήρι του να σημάνη στις 3 1/2 το πρωί—δεν είχε, βλέπετε, καμιά εμπιστοσύνη στο γκαρσόνι του ξενοδοχείου στο οποίο θα περνούσε τη νύχτα του—έκανε την προσεχή του και ξάπλωσε στο κρεβάτι.

Πριν κλείσει τα μάτια του, συλλογίστηκε την γυναίκα του, την ασθενική και μυστοτρελή σχεδόν γυναίκα του, που την άφησε στο σπίτι τους, στο Παρίσι, μαζί με τα δυο παιδιά τους, τα οποία άγνωστον, όπως και όλοι οι γείτονες, έξω άλλων, το πραγματικό επάγγελμα του πατέρα τους, και δεν μπόρεσε να μην παραπονεθεί για την καταραμένη τη δουλειά του, που τον ανάγκαζε ν' αφήνει κάθε τόσο την ησυχία του σπιτιού του και να τρέχει δεξιά και αριστερά, στις επαρχίες, παντού όπου τον χρειαζόντουσαν, για ν' αποφευχθεί έναν κατά...

—'Εκείνο το βράδι ο δήμιος βρισκόταν στο 'Ω-ζέρ. Την επομένη, στις πέντε το πρωί, έγραψε να κινήσει το κεφάλι ενός τρομερού κακούργου, που είχε σφάξει μια δολοφονία οικογένεια. 'Ο δήμιος άγνοουσε και το όνομα του ανθρώπου, που θα έ...

—'Εκείνο το βράδι ο δήμιος βρισκόταν στο 'Ω-ζέρ. Την επομένη, στις πέντε το πρωί, έγραψε να κινήσει το κεφάλι ενός τρομερού κακούργου, που είχε σφάξει μια δολοφονία οικογένεια. 'Ο δήμιος άγνοουσε και το όνομα του ανθρώπου, που θα έ...

—'Εκείνο το βράδι ο δήμιος βρισκόταν στο 'Ω-ζέρ. Την επομένη, στις πέντε το πρωί, έγραψε να κινήσει το κεφάλι ενός τρομερού κακούργου, που είχε σφάξει μια δολοφονία οικογένεια. 'Ο δήμιος άγνοουσε και το όνομα του ανθρώπου, που θα έ...

—'Εκείνο το βράδι ο δήμιος βρισκόταν στο 'Ω-ζέρ. Την επομένη, στις πέντε το πρωί, έγραψε να κινήσει το κεφάλι ενός τρομερού κακούργου, που είχε σφάξει μια δολοφονία οικογένεια. 'Ο δήμιος άγνοουσε και το όνομα του ανθρώπου, που θα έ...

—'Εκείνο το βράδι ο δήμιος βρισκόταν στο 'Ω-ζέρ. Την επομένη, στις πέντε το πρωί, έγραψε να κινήσει το κεφάλι ενός τρομερού κακούργου, που είχε σφάξει μια δολοφονία οικογένεια. 'Ο δήμιος άγνοουσε και το όνομα του ανθρώπου, που θα έ...

—'Εκείνο το βράδι ο δήμιος βρισκόταν στο 'Ω-ζέρ. Την επομένη, στις πέντε το πρωί, έγραψε να κινήσει το κεφάλι ενός τρομερού κακούργου, που είχε σφάξει μια δολοφονία οικογένεια. 'Ο δήμιος άγνοουσε και το όνομα του ανθρώπου, που θα έ...

—'Εκείνο το βράδι ο δήμιος βρισκόταν στο 'Ω-ζέρ. Την επομένη, στις πέντε το πρωί, έγραψε να κινήσει το κεφάλι ενός τρομερού κακούργου, που είχε σφάξει μια δολοφονία οικογένεια. 'Ο δήμιος άγνοουσε και το όνομα του ανθρώπου, που θα έ...

—'Εκείνο το βράδι ο δήμιος βρισκόταν στο 'Ω-ζέρ. Την επομένη, στις πέντε το πρωί, έγραψε να κινήσει το κεφάλι ενός τρομερού κακούργου, που είχε σφάξει μια δολοφονία οικογένεια. 'Ο δήμιος άγνοουσε και το όνομα του ανθρώπου, που θα έ...

—'Εκείνο το βράδι ο δήμιος βρισκόταν στο 'Ω-ζέρ. Την επομένη, στις πέντε το πρωί, έγραψε να κινήσει το κεφάλι ενός τρομερού κακούργου, που είχε σφάξει μια δολοφονία οικογένεια. 'Ο δήμιος άγνοουσε και το όνομα του ανθρώπου, που θα έ...

—'Εκείνο το βράδι ο δήμιος βρισκόταν στο 'Ω-ζέρ. Την επομένη, στις πέντε το πρωί, έγραψε να κινήσει το κεφάλι ενός τρομερού κακούργου, που είχε σφάξει μια δολοφονία οικογένεια. 'Ο δήμιος άγνοουσε και το όνομα του ανθρώπου, που θα έ...

—'Εκείνο το βράδι ο δήμιος βρισκόταν στο 'Ω-ζέρ. Την επομένη, στις πέντε το πρωί, έγραψε να κινήσει το κεφάλι ενός τρομερού κακούργου, που είχε σφάξει μια δολοφονία οικογένεια. 'Ο δήμιος άγνοουσε και το όνομα του ανθρώπου, που θα έ...

—'Εκείνο το βράδι ο δήμιος βρισκόταν στο 'Ω-ζέρ. Την επομένη, στις πέντε το πρωί, έγραψε να κινήσει το κεφάλι ενός τρομερού κακούργου, που είχε σφάξει μια δολοφονία οικογένεια. 'Ο δήμιος άγνοουσε και το όνομα του ανθρώπου, που θα έ...

—'Εκείνο το βράδι ο δήμιος βρισκόταν στο 'Ω-ζέρ. Την επομένη, στις πέντε το πρωί, έγραψε να κινήσει το κεφάλι ενός τρομερού κακούργου, που είχε σφάξει μια δολοφονία οικογένεια. 'Ο δήμιος άγνοουσε και το όνομα του ανθρώπου, που θα έ...

—'Εκείνο το βράδι ο δήμιος βρισκόταν στο 'Ω-ζέρ. Την επομένη, στις πέντε το πρωί, έγραψε να κινήσει το κεφάλι ενός τρομερού κακούργου, που είχε σφάξει μια δολοφονία οικογένεια. 'Ο δήμιος άγνοουσε και το όνομα του ανθρώπου, που θα έ...

—'Εκείνο το βράδι ο δήμιος βρισκόταν στο 'Ω-ζέρ. Την επομένη, στις πέντε το πρωί, έγραψε να κινήσει το κεφάλι ενός τρομερού κακούργου, που είχε σφάξει μια δολοφονία οικογένεια. 'Ο δήμιος άγνοουσε και το όνομα του ανθρώπου, που θα έ...

—'Εκείνο το βράδι ο δήμιος βρισκόταν στο 'Ω-ζέρ. Την επομένη, στις πέντε το πρωί, έγραψε να κινήσει το κεφάλι ενός τρομερού κακούργου, που είχε σφάξει μια δολοφονία οικογένεια. 'Ο δήμιος άγνοουσε και το όνομα του ανθρώπου, που θα έ...

—'Εκείνο το βράδι ο δήμιος βρισκόταν στο 'Ω-ζέρ. Την επομένη, στις πέντε το πρωί, έγραψε να κινήσει το κεφάλι ενός τρομερού κακούργου, που είχε σφάξει μια δολοφονία οικογένεια. 'Ο δήμιος άγνοουσε και το όνομα του ανθρώπου, που θα έ...

—'Εκείνο το βράδι ο δήμιος βρισκόταν στο 'Ω-ζέρ. Την επομένη, στις πέντε το πρωί, έγραψε να κινήσει το κεφάλι ενός τρομερού κακούργου, που είχε σφάξει μια δολοφονία οικογένεια. 'Ο δήμιος άγνοουσε και το όνομα του ανθρώπου, που θα έ...

Είπε, βέβαια, πολύ σπάνιο ένας κατάδικος σε θάνατο να κατορθώσει να δραστηριοποιηθεί από τις φυλακές την παραμονή της εκτέλεσής του. Μά, όπως κ' αν έχει το πράγμα, ο μελλοθάνατος εκείνος τα κατάφερε να φύγει από το κελλί του και βρισκόταν τώρα, τρέμοντας ακόμα από το φόβο, μπρος στο δίκτυο του, που κοιμούνταν ανήμποτος.

—'Ο κατάδικος δεν αναγκάστηκε να σκοτώσει τον δεσποφύλακα του, για ν' αποκτήσει την ελευθερία του. Τού έδωσε μονάχα μια γροθιά στο μέτωπο, ανάμεσα στα φρύδια, και τον ξάλλωσε ανήμποτο κάτω... Και ύστερα έφυγε, χωρίς πολλές δυσκολίες, από τη μικρή επαρχιακή φυλακή. 'Όταν οι άλλοι δεσποφύλακες ανακάλυψαν την απόδρασή του, δεν μπόρεσαν να βρουν πούθενά τον κατάδικο. Τού χάσανε έψαξαν σ' όλες τις ταβέρνες, σ' όλα τα γκαρ, σ' όλους τους ξενοδοχείους, απόκρυφους δρόμους... 'Ο μελλοθάνατος είχε εξαφανιστεί...

Μά τώρα βρισκόταν στο δωμάτιο του δημίου...

—'Ενδο περνούσε μπροστά από το ξενοδοχείο, είδε το μισάνοιχτο παράθυρο και σκέφτηκε, μες στην παραόλη του, να ζητήσει εκεί καταφύγιο...

Και νά, στεκόταν πια δρόμος μπρος στον κοιμισμένο δήμιό του...

—'Από όλα είχε άκουσει, κατάλαβε την πραγματική ταυτότητα του ανθρώπου εκείνου, χωρίς να ξέρει ούτε ο ίδιος αν έβλεπε όνειρο ή αν ήταν αληθινή αυτή η περιπέτεια...

Τό σομμέ του κρεβατιού έτριξε... 'Ο ύπνος του δημίου ήταν ανήσυχος κίνη τη νύχτα... Από έμπειρο χωροφύλακα πέρασαν κάτω από το παράθυρο του διαμπίου... Θά έβγαζαν να βρουν τον δραπέτη...

—'Ο καλπαριός των άλλων τους αντίκρισε σαν καμπα... σ' αυτά του καταδίκους...

—'Ο δήμιος ψιθύρισε μερικά άσχημα ακατάληπτα λόγια, σε τόσο ανθρώπων θυμωμένων. 'Απ' τα λίγα λόγια που άκουσε ο κατάδικος, κατάλαβε ότι ο δήμιος ήταν όργισμένος, έπειδή άρχισε να πηλ στο κελλί του μελλοθάνατου, και δεν μπόρεσε να μη χαμογελάσει...

Και τότε, μια σκέψη καρφώθηκε ξαφνικά στο ταραμένο μυαλό του...

Ναι, έγραψε να γίνει αυτό...

Και, όταν θα γινόταν αυτό, ο κατάδικος θα μπορούσε ν' αναγεννηθεί με περισσότερη άνεση... 'Ισως να μην τα κατάφερε να γλυτώσει ως το τέλος την εκδίκηση της δικαιοσύνης... Μά, αν ο δήμιος έβγαλε από τη μέση, θ' ανεβάλλετο για λίγο καιρό η εκτέλεσής του και αυτό ήταν βέβαια ένα μεγάλο κέρδος, για έναν άνθρωπο, που το είχε πάρει απόφαση ότι την άλλη μέρα το πρωί, πριν ακόμα φωτίσει καλά, δεν θα ζούσε πια...

—'Εμπρός, παιδιά μου, κάνετε γρήγορα! φώναξε ξαφνικά ο δήμιος.

Νόμιζε πως μιλούσε με τους βοηθούς του...

—'Ο κατάδικος έβγαλε, χωρίς να το θέλει, το σφόδρα του...

—'Είμαι κουρασμένος, πολύ κουρασμένος... συνέ...

χισε ο δήμιος. 'Όλα αυτά τα κεφάλια... 'Α! η δουλειά μου είναι πολύ καταπονητική...

—'Η σκέψη κατάλαβε τα χέρια της.

—Σαφάκια τρία ακόμα κεφάλια και σταμάτα!...

—'Ο κατάδικος έβγαλε ένα ελαφρύ βογγητό...

—Θά έχω συμπληρώσει τότε τα τριακόσια! έξακολουθούσε ο δήμιος.

—'Η σκέψη κατάλαβε ακόμα περισσότερο στο κρεβάτι, καθόταντας πάνω από τον κοιμισμένο δήμιό.

—Μάλιστα, κύριε διευθυντά, συνέχισε ο δήμιος. 'Ο 'Αλβέρτος Ντι...

πονσού ήταν το διακοσμητικό πεντηκοντό κεφάλι μου... Μ'απών...

—'Εδω, που θα εκτελεστεί σήμερα... Μά, δεν μου λέτε, α...

—'Εδω, πώς τον λένε αυτόν τον κατάδικο;

—'Ονομάζεται Ραβιέ! βρυχήθηκε ο μελλοθάνατος.

—'Ο δήμιος άνοιξε απότομα τα μάτια του. Στην αρχή...

—'Ο δήμιος άνοιξε απότομα τα μάτια του. Στην αρχή...

—'Ο δήμιος άνοιξε απότομα τα μάτια του. Στην αρχή...

—'Ο δήμιος άνοιξε απότομα τα μάτια του. Στην αρχή...

—'Ο δήμιος άνοιξε απότομα τα μάτια του. Στην αρχή...

—'Ο δήμιος άνοιξε απότομα τα μάτια του. Στην αρχή...

—'Ο δήμιος άνοιξε απότομα τα μάτια του. Στην αρχή...

—'Ο δήμιος άνοιξε απότομα τα μάτια του. Στην αρχή...

—'Ο δήμιος άνοιξε απότομα τα μάτια του. Στην αρχή...

—'Ο δήμιος άνοιξε απότομα τα μάτια του. Στην αρχή...

—'Ο δήμιος άνοιξε απότομα τα μάτια του. Στην αρχή...

—'Ο δήμιος άνοιξε απότομα τα μάτια του. Στην αρχή...

—'Ο δήμιος άνοιξε απότομα τα μάτια του. Στην αρχή...

—'Ο δήμιος άνοιξε απότομα τα μάτια του. Στην αρχή...

—'Ο δήμιος άνοιξε απότομα τα μάτια του. Στην αρχή...

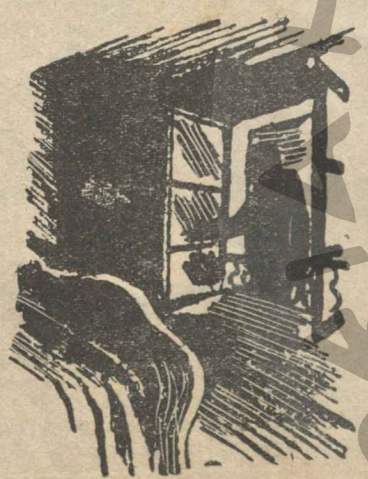
—'Ο δήμιος άνοιξε απότομα τα μάτια του. Στην αρχή...

—'Ο δήμιος άνοιξε απότομα τα μάτια του. Στην αρχή...

—'Ο δήμιος άνοιξε απότομα τα μάτια του. Στην αρχή...

Θά μπορούσε ν' άφοσιωθεί στο ψάρεμα...

Μία σκιά πήδησε στο δωμάτιο απ' το παράθυρο...

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η "ΑΛΕΠΟΥΔΕΣ ΤΩΝ ΠΑΓΩΜΕΝΩΝ ΧΩΡΩΝ,"

ΔΕΡΦΙΑ, είπεν ὁ Μαχὺτ ὁ "Άγριος, σπρώχνοντας τὴν πόρτα, σὰς φέρνω ἕναν κανιούργιο....

Μαχὺτ μὲ τὸν Μαχὺτ ἐμπήκαν ἀπὸ τὴν πόρτα μιά πνοὴ παγωμένου ἀέρος καὶ μερικὲς νιφάδες χιονιοῦ, "Υστερὰ ἡ πόρτα ξανάκλεισε. Τότε ὁ Μαχὺτ ἐσπρώξε μπροστὰ τοῦ ἕνα παιδί δεκάξη περίπου χρονῶν μὲ ἀποφασιστικὸ καὶ θαρραλέο ὕφος.

—Τί εἶν' αὐτὸ τὸ κουτορνίθι ποὺ φέρνεις; τὸν ρώτησεν ὁ γέρο-Ναντὺ, ποὺ ἐπινε γουλιὰ-γουλιὰ ἕνα ποτήρι οἰνόπνευμα.

—Ἕνας ὑποψήφιος ἀντάρτης! εἶπεν ὁ Μαχὺτ, κλείνοντας τὸ μάτι.

—Ὁ Βόκ κι' ὁ Φλαντό, ποὺ ἐμπάλωναν τὰ δίχτυα τοὺς ἐγγέλους σου δυνατά. Ὁ Σαρτόν ποὺ ἀκόνιζεν ἕνα καμάκι, ἐσήκωσε σιωπηλὸς τὸ κεφάλι.

—Ποῖς εἶσαι τοῦ λόγου σου, ρέ κουτσούβελο; ρώτησε τὸ νέο ὁ Ναντὺ, ποὺ ἔκανε τὸν ἀρχηγό.

—Μοῦτσος! ἀπάντησε τὸ παιδί.

—Τὸνομά σου;

—Φλαθιανός.

—Τὸ καράβι σου;

—Ὁ "Πόλος".

—Καὶ τ' εἶσαι; Ἑγγλέζος, Φραντζέζος, Γερμανός;

—Γάλλος.

—Τὸ καράβι σου τί γυρεύει σ' αὐτὰ τὰ νερά;

—Ψαρεύει φάλαινες.

Τὸ παιδί ἀπαντοῦσε λακωνικώτατα, ἀφοῦ, μ' ὅλο ποὺ πέντε ζευγάρια μάτια τὸ ἐκύτταζαν δύσπιστα.

—Ἐναυάγησες; ρώτησε πάλιν ὁ Ναντὺ, τραβώντας τὴν πίστα τοῦ.

—Ὁχι.

Οἱ πέντε ἄνδρες ἐτριγύρισαν τὴν πόρτα.

—Θεληματικῶς ἀφῆρες τὸ καράβι σου; ρώτησε πάλιν ὁ Ναντὺ, θυάσσοντας ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ἕνα σύννεφο καπνοῦ.

—Ναί.

—Γιὰ ποῖο λόγο;

—Ὁ Φλαθιανὸς ἐσταύρωσε τὰ χέρια τοῦ στοὺς στήθος καὶ κυττώντας κατὰματα τὸν συνομιλητὴ τοῦ, ἀπάντησε:

—Αὐτὸ εἶνε δικὸς μου λογαριασμός.

—Μπα! Μπα! εἶπεν ὁ Μαχὺτ. Ὁ μικρὸς εἶνε ψυχωμένος...

—Ναί, μὰ πρέπει νὰ ξέρουμι! εἶπεν ὁ Σαρτόν.

—Θὰ τὸ μάθετε...

—Ἀσχημὴ δουλειά, εἶπε μέσα στὰ δόντια τοῦ ὁ Βόκ. Νὰ ἐμπιστευθοῦμε τὸ μυστικὸν τῶν "Ἀλεπούδων" σ' ἕνα μυζαρίκο...

—Ἀλήθεια! εἶπε κι' ὁ Φλαντό. Κι' ἂν μὰς προδόσῃ, τί θὰ κάνουμε;

—Θὰ τὸν κανονίσω!

Αὐτὲς ἡ

τρεῖς λέξεις

ποὺ εἶπεν ὁ

Ναντὺ, μὲ ὕ-

φος ποὺ ἐπά-

γωνεν ἡ καρ-

διά τοῦ ἀν-

θρώπου, δὲν

ἐτάραξαν τὸ

Φλαθιανό.

—Μωρὲ, εἶ-

νε ψυχωμένο!

εἶπεν ὁ Μα-

χὺτ.

Καὶ οἱ ἄλ-

λοι ἐπεδοκί-

μασαν. Ἀκό-

μα κι' ὁ Ναν-

τὺ δὲν εἶχε

πεῖ καμμιὸν

ἀνησυχία.

—Ἀκου τί

θὰ σοῦ πῶ

καὶ κράτα

στὸ μυαλό

σου τὰ λόγια

μου! εἶπεν ὁ

Ναντὺ στοὺς μι-

—Μπα!... Ξέρω νὰ πεθάνω σὰν ἄνδρας!... φώναξε ὁ μικρὸς.

ΤΟΥ ΛΕΩΝ ΛΑΜΠΡΟΥ

κρό. Εἴμαισ' ἐδῶ πέντε ἄνδρες, ποὺ οἱ πολιτισμένοι ἄνθρωποι τοὺς ἐθεσαν ἐκτὸς νόμου... "Ἄν θες νὰ μάθης τὸ γιατί θὰ πεθάνῃς τὸ πῶ...

—Δὲν θέλω νὰ μάθω!... ἀπάντησε ὀρθὰ-κορὰ ὁ Φλαθιανός.

—Ὁρα! Αὐτὸ μ' ἀρέσει. Οὐτε καὶ μεῖς θὰ ρωτήσουμε τίς δικές σου δουλειές...

—Ἀκόμα καλύτερα.

—Εἰδὼ ἐμεῖς δὲν ἔχουμε κανένα ἀφέντη στὸ κεφάλι μας. Ὅλα τάχουμε κοινά. Μὰ ἡ ζωὴ εἶνε δύσκολη σ' αὐτὰ τὰ νερά τοῦ Λαμπραντόρ, ποὺ θρίσκειται κοντὰ στὸ Βόρειο Πόλο. Ὡς ῥίως ζοῦμε ἀπὸ τὸ ψάρεμα... Μὰ τί εἶδους ψάρεμα; ἢ μὴ μὴ σὴς πῶς προμηθεύομαι τὸ οἰνόπνευμα καὶ τὰλλα χρειαζόμενα...

—Δὲν ρωτῶ τίποτα!

—Ἐν τάξει!...

—Δεχθῆτε καὶ μένα στὴ συντροφιά σας... Αὐτὸ ζητῶ χα... Κι' ἐλπίζω πῶς θὰ πᾶμε καλά.

—Μιλᾶς μ' ἕναν ἀέρα, μικρέ!...

—Εἶνε ἡ συνήθειά μου!

—Ἐλα κοντά, νὰ σὲ μὴσουμε...

Τὸν ἐμύησαν κι' ὁ Φλαθιανὸς ἐμεινε μὲ τίς "Ἀλεπούδες τῶν Παγωμένων Χωρῶν". Εἶσι λεγόντουσαν αὐτοὶ οἱ πέντε ἄνθρωποι.

Ποιοὶ ἦσαν;

Ξεροκέφαλοι, ἀλήθεια, μὰ ὅχι ἐγκληματῆς. Ἦσαν Γάλλοι καὶ οἱ πέντε. Τί ἐγύρευαν ὅμως στὰ Βόρεια μέρη τοῦ Λαμπραντόρ; Θὰ τὸ μάθουμε ἀργότερα.

Ἐπέρασαν μερικὲς ἡμέρες.

Ἕνα πρωὶ ὁ Μαχὺτ ὁ "Άγριος ἐγύρισεν ἀπὸ τὸ ψάρεμα τὸσο τρομερὴ τὴν ἔκφρασι τοῦ προσώπου, ὥστε οἱ ἄλλοι τὸν ἀνατρίχιασαν.

—Τί τρέχει; ρώτησεν ὁ Ναντὺ.

—Τρέχει, ἀπάντησε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμεν ὁ Μαχὺτ, τρέχει τὴν προδοθήκαμε.

—Απὸ ποιόν;

—Καὶ ρωτᾷς; Ἀπὸ ποιὸν ἄλλον ἤθελες νὰ προδοθῶμε; ἀπ' αὐτὸ τὸ παλιόπαιδο, ποὺ πῆρα γιὰ μοῦτο; Ἀπὸ τὴν αὐτὴν ποῦφερες στὴς "Ἀλεπούδες" καὶ τώρα μὰς δογάζεις ὅτι καλὸ τοῦ κάναμε...

—Ψέμματα! ἐφώναζεν ὁ Φλαθιανός, παρουσιάζοντας τὸν μέση.

Καὶ μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα στὸ στήθος, ἐπλησίασε τὸν Μαχὺτ, ἐστάθηκε μπροστὰ τοῦ καὶ τὸν ἐκύτταξε μὲ περφορητικὰ ὀφθαλμοὺς.

Οἱ ἄλλοι τᾶσαν. Κανείς δὲν εἶχε μιλῆσαι ἐπὶ τὴν αὐτὴν χύτ. Ἦσαν δὲ ὀρθοί καὶ ἱκανοὶ γιὰ ὅλα.

—Εγὼ λέω ψέμματα, παλιόπαιδο; Θὰ μετανοήσῃς γιὰ τὸ ποὺ εἶπες! ἐφώναζε κατακίτρινος ἀπὸ τὸν θυμὸ τοῦ ὁ Μαχὺτ.

Ὁ Ναντὺ τὸν ἐπίασεν ἀπὸ τὸ μπράτσο.

—Ὁχι δολοφονίε! τοῦ εἶπε. "Ὅτι γίνεαι θὰ γίνῃ σύμφωνοι μετὰ τοὺς ἄλλους."

—Ἄν θες νὰ μάθῃς τὸ γιατί θὰ πεθάνῃς τὸ πῶ...

—Δὲν θέλω νὰ μάθω!... ἀπάντησε ὀρθὰ-κορὰ ὁ Φλαθιανός.

—Ὁρα! Αὐτὸ μ' ἀρέσει. Οὐτε καὶ μεῖς θὰ ρωτήσουμε τίς δικές σου δουλειές...

—Ἀκόμα καλύτερα.

Εἰδὼ ἐμεῖς δὲν ἔχουμε κανένα ἀφέντη στὸ κεφάλι μας. Ὅλα τάχουμε κοινά. Μὰ ἡ ζωὴ εἶνε δύσκολη σ' αὐτὰ τὰ νερά τοῦ Λαμπραντόρ, ποὺ θρίσκειται κοντὰ στὸ Βόρειο Πόλο. Ὡς ῥίως ζοῦμε ἀπὸ τὸ ψάρεμα... Μὰ τί εἶδους ψάρεμα; ἢ μὴ μὴ σὴς πῶς προμηθεύομαι τὸ οἰνόπνευμα καὶ τὰλλα χρειαζόμενα...

—Δὲν ρωτῶ τίποτα!

—Ἐν τάξει!...

—Δεχθῆτε καὶ μένα στὴ συντροφιά σας... Αὐτὸ ζητῶ χα... Κι' ἐλπίζω πῶς θὰ πᾶμε καλά.

—Μιλᾶς μ' ἕναν ἀέρα, μικρέ!...

—Εἶνε ἡ συνήθειά μου!

—Ἐλα κοντά, νὰ σὲ μὴσουμε...

Τὸν ἐμύησαν κι' ὁ Φλαθιανὸς ἐμεινε μὲ τίς "Ἀλεπούδες τῶν Παγωμένων Χωρῶν". Εἶσι λεγόντουσαν αὐτοὶ οἱ πέντε ἄνθρωποι.

Ποιοὶ ἦσαν;

Ξεροκέφαλοι, ἀλήθεια, μὰ ὅχι ἐγκληματῆς. Ἦσαν Γάλλοι καὶ οἱ πέντε. Τί ἐγύρευαν ὅμως στὰ Βόρεια μέρη τοῦ Λαμπραντόρ; Θὰ τὸ μάθουμε ἀργότερα.

Ἐπέρασαν μερικὲς ἡμέρες.

Ἕνα πρωὶ ὁ Μαχὺτ ὁ "Άγριος ἐγύρισεν ἀπὸ τὸ ψάρεμα τὸσο τρομερὴ τὴν ἔκφρασι τοῦ προσώπου, ὥστε οἱ ἄλλοι τὸν ἀνατρίχιασαν.

—Τί τρέχει; ρώτησεν ὁ Ναντὺ.

—Τρέχει, ἀπάντησε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμεν ὁ Μαχὺτ, τρέχει τὴν προδοθήκαμε.

—Απὸ ποιόν;

—Καὶ ρωτᾷς; Ἀπὸ ποιὸν ἄλλον ἤθελες νὰ προδοθῶμε; ἀπ' αὐτὸ τὸ παλιόπαιδο, ποὺ πῆρα γιὰ μοῦτο; Ἀπὸ τὴν αὐτὴν ποῦφερες στὴς "Ἀλεπούδες" καὶ τώρα μὰς δογάζεις ὅτι καλὸ τοῦ κάναμε...

—Ψέμματα! ἐφώναζεν ὁ Φλαθιανός, παρουσιάζοντας τὸν μέση.

Καὶ μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα στὸ στήθος, ἐπλησίασε τὸν Μαχὺτ, ἐστάθηκε μπροστὰ τοῦ καὶ τὸν ἐκύτταξε μὲ περφορητικὰ ὀφθαλμοὺς.

Οἱ ἄλλοι τᾶσαν. Κανείς δὲν εἶχε μιλῆσαι ἐπὶ τὴν αὐτὴν χύτ. Ἦσαν δὲ ὀρθοί καὶ ἱκανοὶ γιὰ ὅλα.

—Εγὼ λέω ψέμματα, παλιόπαιδο; Θὰ μετανοήσῃς γιὰ τὸ ποὺ εἶπες! ἐφώναζε κατακίτρινος ἀπὸ τὸν θυμὸ τοῦ ὁ Μαχὺτ.

Ὁ Ναντὺ τὸν ἐπίασεν ἀπὸ τὸ μπράτσο.

—Ὁχι δολοφονίε! τοῦ εἶπε. "Ὅτι γίνεαι θὰ γίνῃ σύμφωνοι μετὰ τοὺς ἄλλους."

—Ἄν θες νὰ μάθῃς τὸ γιατί θὰ πεθάνῃς τὸ πῶ...

—Δὲν θέλω νὰ μάθω!... ἀπάντησε ὀρθὰ-κορὰ ὁ Φλαθιανός.

—Ὁρα! Αὐτὸ μ' ἀρέσει. Οὐτε καὶ μεῖς θὰ ρωτήσουμε τίς δικές σου δουλειές...

—Ἀκόμα καλύτερα.

Εἰδὼ ἐμεῖς δὲν ἔχουμε κανένα ἀφέντη στὸ κεφάλι μας. Ὅλα τάχουμε κοινά. Μὰ ἡ ζωὴ εἶνε δύσκολη σ' αὐτὰ τὰ νερά τοῦ Λαμπραντόρ, ποὺ θρίσκειται κοντὰ στὸ Βόρειο Πόλο. Ὡς ῥίως ζοῦμε ἀπὸ τὸ ψάρεμα... Μὰ τί εἶδους ψάρεμα; ἢ μὴ μὴ σὴς πῶς προμηθεύομαι τὸ οἰνόπνευμα καὶ τὰλλα χρειαζόμενα...

—Δὲν ρωτῶ τίποτα!

—Ἐν τάξει!...

—Δεχθῆτε καὶ μένα στὴ συντροφιά σας... Αὐτὸ ζητῶ χα... Κι' ἐλπίζω πῶς θὰ πᾶμε καλά.

—Μιλᾶς μ' ἕναν ἀέρα, μικρέ!...

—Εἶνε ἡ συνήθειά μου!

—Ἐλα κοντά, νὰ σὲ μὴσουμε...

Τὸν ἐμύησαν κι' ὁ Φλαθιανὸς ἐμεινε μὲ τίς "Ἀλεπούδες τῶν Παγωμένων Χωρῶν". Εἶσι λεγόντουσαν αὐτοὶ οἱ πέντε ἄνθρωποι.

Ποιοὶ ἦσαν;

Ξεροκέφαλοι, ἀλήθεια, μὰ ὅχι ἐγκληματῆς. Ἦσαν Γάλλοι καὶ οἱ πέντε. Τί ἐγύρευαν ὅμως στὰ Βόρεια μέρη τοῦ Λαμπραντόρ; Θὰ τὸ μάθουμε ἀργότερα.

Ἐπέρασαν μερικὲς ἡμέρες.

Ἕνα πρωὶ ὁ Μαχὺτ ὁ "Άγριος ἐγύρισεν ἀπὸ τὸ ψάρεμα τὸσο τρομερὴ τὴν ἔκφρασι τοῦ προσώπου, ὥστε οἱ ἄλλοι τὸν ἀνατρίχιασαν.

—Τί τρέχει; ρώτησεν ὁ Ναντὺ.

—Τρέχει, ἀπάντησε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμεν ὁ Μαχὺτ, τρέχει τὴν προδοθήκαμε.

—Απὸ ποιόν;

—Καὶ ρωτᾷς; Ἀπὸ ποιὸν ἄλλον ἤθελες νὰ προδοθῶμε; ἀπ' αὐτὸ τὸ παλιόπαιδο, ποὺ πῆρα γιὰ μοῦτο; Ἀπὸ τὴν αὐτὴν ποῦφερες στὴς "Ἀλεπούδες" καὶ τώρα μὰς δογάζεις ὅτι καλὸ τοῦ κάναμε...

—Ψέμματα! ἐφώναζεν ὁ Φλαθιανός, παρουσιάζοντας τὸν μέση.

Καὶ μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα στὸ στήθος, ἐπλησίασε τὸν Μαχὺτ, ἐστάθηκε μπροστὰ τοῦ καὶ τὸν ἐκύτταξε μὲ περφορητικὰ ὀφθαλμοὺς.

Οἱ ἄλλοι τᾶσαν. Κανείς δὲν εἶχε μιλῆσαι ἐπὶ τὴν αὐτὴν χύτ. Ἦσαν δὲ ὀρθοί καὶ ἱκανοὶ γιὰ ὅλα.

—Εγὼ λέω ψέμματα, παλιόπαιδο; Θὰ μετανοήσῃς γιὰ τὸ ποὺ εἶπες! ἐφώναζε κατακίτρινος ἀπὸ τὸν θυμὸ τοῦ ὁ Μαχὺτ.

Ὁ Ναντὺ τὸν ἐπίασεν ἀπὸ τὸ μπράτσο.

—Ὁχι δολοφονίε! τοῦ εἶπε. "Ὅτι γίνεαι θὰ γίνῃ σύμφωνοι μετὰ τοὺς ἄλλους."

—Ἄν θες νὰ μάθῃς τὸ γιατί θὰ πεθάνῃς τὸ πῶ...

—Δὲν θέλω νὰ μάθω!... ἀπάντησε ὀρθὰ-κορὰ ὁ Φλαθιανός.

—Ὁρα! Αὐτὸ μ' ἀρέσει. Οὐτε καὶ μεῖς θὰ ρωτήσουμε τίς δικές σου δουλειές...

—Ἀκόμα καλύτερα.

Εἰδὼ ἐμεῖς δὲν ἔχουμε κανένα ἀφέντη στὸ κεφάλι μας. Ὅλα τάχουμε κοινά. Μὰ ἡ ζωὴ εἶνε δύσκολη σ' αὐτὰ τὰ νερά τοῦ Λαμπραντόρ, ποὺ θρίσκειται κοντὰ στὸ Βόρειο Πόλο. Ὡς ῥίως ζοῦμε ἀπὸ τὸ ψάρεμα... Μὰ τί εἶδους ψάρεμα; ἢ μὴ μὴ σὴς πῶς προμηθεύομαι τὸ οἰνόπνευμα καὶ τὰλλα χρειαζόμενα...

—Δὲν ρωτῶ τίποτα!

—Ἐν τάξει!...

—Δεχθῆτε καὶ μένα στὴ συντροφιά σας... Αὐτὸ ζητῶ χα... Κι' ἐλπίζω πῶς θὰ πᾶμε καλά.

—Μιλᾶς μ' ἕναν ἀέρα, μικρέ!...

—Εἶνε ἡ συνήθειά μου!

—Ἐλα κοντά, νὰ σὲ μὴσουμε...

Τὸν ἐμύησαν κι' ὁ Φλαθιανὸς ἐμεινε μὲ τίς "Ἀλεπούδες τῶν Παγωμένων Χωρῶν". Εἶσι λεγόντουσαν αὐτοὶ οἱ πέντε ἄνθρωποι.

αυτῶν τοῦ καὶ κατόπιν μὲ δυνατὴ φωνή, ἐφώναζε:

—Σκαμὸς! Εἶμαι ἀρχηγὸς ἢ ὄχι; Διὴ μου δουλειὰ εἶνε νὰ κανονίσω τὴν ὑπόθεσιν... Ὁ Μαχὺτ διατυπώνει ἐναντίον τοῦ μικροῦ μιά σοβαρὴ κατηγορία. Ἄς τὸ ἀποδείξω... Κατόπιν θὰ μιλῇ ὁ κατηγορούμενος...

—Κατηγορῶ, εἶπε τότε ὁ Μαχὺτ μὲ λύσσα, τὸν λεγόμενο Φλαθιανό, ὅτι εἶνε προδοτὴς πληρωμένος ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς μας καὶ τὸ ἀποδείχνω.

—Λέγε ν' ἀκούσωμε!

—Ἀπὸ τότε ποὺ ἦρθε τὸν ὑποπευθόμενον καὶ τὸν παρακολουθῶσα, ὅταν ἐπῆγαινε γιὰ ψάρεμα... Τὸν εἶδα λοιπὸν νὰ περνο

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου και τέλος)
Και ο Καμπούρης, αφού είπε τα λόγια αυτά, εξαφανίστηκε πίσω απ' την πόρτα του επάνω πατώματος.
— Αί! Έκανε ο Πασπουάλ, όταν η πόρτα ξανάκλεισε πίσω του.
— Θεέ μου! μουρμούρισε ο Κοκαρντάς. Είδαμε τον διάβολο τον ίδιο...

— "Ας κάνουμε, δτι μας είπε, ευγενικό μου φίλε!
— Ναί! Ναί!... "Ας είμαστε φρόνιμοι σαν κοπέλλες κι' ας ακολουθήσουμε τις υποδείξεις του. Φαντάσου—εξακολούθησε ο Κοκαρντάς—μού φάνηκε πως αναγνώρισα...
— Τον Λαγκαρντέρ;...

— Οχι... Τη νέα κόρη, αυτή που βγάλαμε μέσα στο φορέο... Μου φάνηκε πως ήταν η χαριτωμένη Αισιγγάνα που είχα δη στην Ισπανία στο πλευρό του Λαγκαρντέρ...
— Ο Πασπουάλ έβγαλε ξαφνα μία κραυγή: η πόρτα του διαμπίου της Αύγης είχε ανοίξει.

— Τι είναι λοιπόν; ρώτησε ο Κοκαρντάς ανατριχιάζοντας, γιατί όλα ήταν τρομερά τώρα για τους δυο παλληκαράδες μας...

— Η νέα κόρη που είδα στο πλευρό του Λαγκαρντέρ, στη Φλάντρα! τραύλισε ο Πασπουάλ.

— Πράγματι, η Αύγη είχε παρουσιασθή στο άνοιγμα της πόρτας.

— Φλώρα! φώναξε η νέα κόρη. Πού είσαι λοιπόν;

— Ο Κοκαρντάς κι' ο Πασπουάλ, κρατώντας τα φανάρια τους στο χέρι, προχώρησαν προς το μέρος της με την σπονδυλική τους στήλη λυγισμένη στα δυο. Η απόφασί τους να συμμορφωθούν με τις διαταγές του καμπούρη ριζωνόταν ολόενα και πιο πολύ μέσα τους. Με τα ρούχα που φορούσαν τώρα και με τα σπαθιά τους φαινόταν σαν δυο μεγαλοπρεπείς λακέςδες. Κανένας άνακτορικός υπηρέτης δεν θα μπορούσε να συναγωνιστή μαζί τους στο ύψος αναστήμα και στην κορμοστασιά.

— Η Αύγη πάλι ήταν τόσο γοητευτική κι' ωραία με το αλβικό της κοστούμι, ώστε στάθηκαν άφωνοι μπροστά της.

— Πού είναι η Φλώρα; ξαναρώτησε. Μήπως η τρελλή έφυγε χωρίς έμενα;

— Έφυγε χωρίς έσοας, της απάντησε ο Κοκαρντάς σαν ήχώ.

— Και ο Πασπουάλ επανέλαθε:

— Χωρίς έσοας!

— Η Αύγη έδωσε την βεντάγια της στον Πασπουάλ και την ανθοδέση της στον Κοκαρντάς. Βλέποντάς την κανείς θα έλεγε πως ήταν συνηθισμένη να υπηρετηται από μεγαλοπρεπείς λακέςδες ο' όλη της τη ζωή.

— Είμαι έτοιμη! είπε. "Ας φύγουμε!...

— Και οι δυο μπράβοι επανέλαθαν σαν ήχώ:

— "Ας φύγουμε!

— "Ας φύγουμε!

— Παραμέρισαν γιά να βγθ έξω κ' έπειτα έκλεισαν την πόρτα του σπιτιού πίσω της.

— Τη στιγμή που η Αύγη ανέβαινε στο φορέο της, ρώτησε:

— Σας είπε πού θα τον ξαναβρω;

— Στον άνακτορικό κήπο, κοντά στο άγαλμα της Άρτέμιδος, απάντησε ο Κοκαρντάς με τη φωνή του, του τενόρου.

— Τά μεσάνυχτα, πρόσθεσε ο Πασπουάλ.

— Και οι δυο, καθώς της μιλούσαν, υποκλινόντουσαν μπροστά της.

— Σε λίγο ξεκίνησαν. Τότε ο Κοκαρντάς κι' ο Πασπουάλ, με τα φανάρια τους στο χέρι, έλλαξαν μία τελευταία ματιά. Αυτή η ματιά ήθελε να πη: "Ας κάνουμε, δτι μας είπε ο καμπού-

Κι' οι δυο μπράβοι επανέλαθαν σαν ήχώ:

— "Ας φύγουμε!...

ρης!...
Και ποπορευόμενοι του φορείου, το οποίο κρατούσαν διπληρέτες, διευθύνθησαν προς το Παλάι-Ρουαλά...

— "Επειτ' από μία στιγμή μετά την ανασχώρησή τους, θα μπορούσε να δη κανείς να θυγάνη απ' το ίδιο σπύτι ένας άφαντος, ντυμένος στα μαύρα, που διέσχισε γρήγορα-γρήγορα το δόδο Σάντρ.

— "Επειτα μπήκε στην οδό 'Αγίου 'Ονωρίου, όπου το μισόνο πληθος άρχισε να τον κοροϊδεύη γιά την καμπούρα του. Ο καμπούρης φάνηκε σαν να μην έδινε καμιά προσοχή απ' αυτές τις εφρωνείες. Έκανε τον γύρο του Βασιλικού Άνακτορου και μπήκε στην άλλη των Κρηνών...

— Εκεί, ύπρχε μία μικρή πόρτα, απ' την οποία έμπαινε κανείς στα ιδιαίτερα διαμερίσματα του αντιβασιλέως. Εκεί ήταν επίσης το ιδιαίτερο γραφείο του Φιλίππου της 'Ορλεάνης.

— Ο καμπούρης χτύπησε την πόρτα με μ' ένα συνθηματικό τρόπο. Το άνοιξε άμέσως κι' από το βάθος ενός σκοτεινού διαδρόμου, μία φωνή ακούστηκε:

— "Α! έσύ είσαι, καμπούρη... έλεγε η νεβά γρήγορα... 'Ο αντιβασιλέας σε περιμένει...

— "Επειτ' από ένα λεπτό, ο καμπούρης έμπαινε μέσα στο γραφείο του αντιβασιλέως, όπου ο Φιλίππος της 'Ορλεάνης τον περιμενε με πραγματική αγωνία.

— Πανίσχυρος στην αλή, πάλαι ποτε, ο καμπούρης, ο οποίος δεν είχε ν' αντιμετώπιση παρά να φτωχό εξόριστο, όπως ο Λαγκαρντέρ, φαινόταν πως είχε ξεσπάσει τον θρίαμβό του. Μά η Ταρμπία περνούσε θρίσκειται κοντά στο Καπιτώλιο κι' έτσι θρίαμβος δεν είναι ποτέ εξεσπασμένος. Οσο δεν έχει συντελεσθή ακόμα.

— Είχε φτάσει η στιγμή που ο Λαγκαρντέρ, ντε Λαγκαρντέρ, του οποίου η δίκη είχε θάβιζε άδυσόμητη σαν τη μαύρη θ' άνορθωνόταν επιτέλους μπροστά στο δολοφόνο του Νεβέρ...

— Είχε φτάσει η στιγμή που ο Λαγκαρντέρ, ντε Λαγκαρντέρ, του οποίου η δίκη είχε θάβιζε άδυσόμητη σαν τη μαύρη θ' άνορθωνόταν επιτέλους μπροστά στο δολοφόνο του Νεβέρ...

— Είχε φτάσει η στιγμή που ο Λαγκαρντέρ, ντε Λαγκαρντέρ, του οποίου η δίκη είχε θάβιζε άδυσόμητη σαν τη μαύρη θ' άνορθωνόταν επιτέλους μπροστά στο δολοφόνο του Νεβέρ...

— Είχε φτάσει η στιγμή που ο Λαγκαρντέρ, ντε Λαγκαρντέρ, του οποίου η δίκη είχε θάβιζε άδυσόμητη σαν τη μαύρη θ' άνορθωνόταν επιτέλους μπροστά στο δολοφόνο του Νεβέρ...

— Είχε φτάσει η στιγμή που ο Λαγκαρντέρ, ντε Λαγκαρντέρ, του οποίου η δίκη είχε θάβιζε άδυσόμητη σαν τη μαύρη θ' άνορθωνόταν επιτέλους μπροστά στο δολοφόνο του Νεβέρ...

— Είχε φτάσει η στιγμή που ο Λαγκαρντέρ, ντε Λαγκαρντέρ, του οποίου η δίκη είχε θάβιζε άδυσόμητη σαν τη μαύρη θ' άνορθωνόταν επιτέλους μπροστά στο δολοφόνο του Νεβέρ...

— Είχε φτάσει η στιγμή που ο Λαγκαρντέρ, ντε Λαγκαρντέρ, του οποίου η δίκη είχε θάβιζε άδυσόμητη σαν τη μαύρη θ' άνορθωνόταν επιτέλους μπροστά στο δολοφόνο του Νεβέρ...

— Είχε φτάσει η στιγμή που ο Λαγκαρντέρ, ντε Λαγκαρντέρ, του οποίου η δίκη είχε θάβιζε άδυσόμητη σαν τη μαύρη θ' άνορθωνόταν επιτέλους μπροστά στο δολοφόνο του Νεβέρ...

— Είχε φτάσει η στιγμή που ο Λαγκαρντέρ, ντε Λαγκαρντέρ, του οποίου η δίκη είχε θάβιζε άδυσόμητη σαν τη μαύρη θ' άνορθωνόταν επιτέλους μπροστά στο δολοφόνο του Νεβέρ...

— Είχε φτάσει η στιγμή που ο Λαγκαρντέρ, ντε Λαγκαρντέρ, του οποίου η δίκη είχε θάβιζε άδυσόμητη σαν τη μαύρη θ' άνορθωνόταν επιτέλους μπροστά στο δολοφόνο του Νεβέρ...

— Είχε φτάσει η στιγμή που ο Λαγκαρντέρ, ντε Λαγκαρντέρ, του οποίου η δίκη είχε θάβιζε άδυσόμητη σαν τη μαύρη θ' άνορθωνόταν επιτέλους μπροστά στο δολοφόνο του Νεβέρ...

— Είχε φτάσει η στιγμή που ο Λαγκαρντέρ, ντε Λαγκαρντέρ, του οποίου η δίκη είχε θάβιζε άδυσόμητη σαν τη μαύρη θ' άνορθωνόταν επιτέλους μπροστά στο δολοφόνο του Νεβέρ...

— Είχε φτάσει η στιγμή που ο Λαγκαρντέρ, ντε Λαγκαρντέρ, του οποίου η δίκη είχε θάβιζε άδυσόμητη σαν τη μαύρη θ' άνορθωνόταν επιτέλους μπροστά στο δολοφόνο του Νεβέρ...

— Είχε φτάσει η στιγμή που ο Λαγκαρντέρ, ντε Λαγκαρντέρ, του οποίου η δίκη είχε θάβιζε άδυσόμητη σαν τη μαύρη θ' άνορθωνόταν επιτέλους μπροστά στο δολοφόνο του Νεβέρ...

— Είχε φτάσει η στιγμή που ο Λαγκαρντέρ, ντε Λαγκαρντέρ, του οποίου η δίκη είχε θάβιζε άδυσόμητη σαν τη μαύρη θ' άνορθωνόταν επιτέλους μπροστά στο δολοφόνο του Νεβέρ...

— Είχε φτάσει η στιγμή που ο Λαγκαρντέρ, ντε Λαγκαρντέρ, του οποίου η δίκη είχε θάβιζε άδυσόμητη σαν τη μαύρη θ' άνορθωνόταν επιτέλους μπροστά στο δολοφόνο του Νεβέρ...

— Είχε φτάσει η στιγμή που ο Λαγκαρντέρ, ντε Λαγκαρντέρ, του οποίου η δίκη είχε θάβιζε άδυσόμητη σαν τη μαύρη θ' άνορθωνόταν επιτέλους μπροστά στο δολοφόνο του Νεβέρ...

— Είχε φτάσει η στιγμή που ο Λαγκαρντέρ, ντε Λαγκαρντέρ, του οποίου η δίκη είχε θάβιζε άδυσόμητη σαν τη μαύρη θ' άνορθωνόταν επιτέλους μπροστά στο δολοφόνο του Νεβέρ...

— Είχε φτάσει η στιγμή που ο Λαγκαρντέρ, ντε Λαγκαρντέρ, του οποίου η δίκη είχε θάβιζε άδυσόμητη σαν τη μαύρη θ' άνορθωνόταν επιτέλους μπροστά στο δολοφόνο του Νεβέρ...

— Είχε φτάσει η στιγμή που ο Λαγκαρντέρ, ντε Λαγκαρντέρ, του οποίου η δίκη είχε θάβιζε άδυσόμητη σαν τη μαύρη θ' άνορθωνόταν επιτέλους μπροστά στο δολοφόνο του Νεβέρ...

— Είχε φτάσει η στιγμή που ο Λαγκαρντέρ, ντε Λαγκαρντέρ, του οποίου η δίκη είχε θάβιζε άδυσόμητη σαν τη μαύρη θ' άνορθωνόταν επιτέλους μπροστά στο δολοφόνο του Νεβέρ...

— Είχε φτάσει η στιγμή που ο Λαγκαρντέρ, ντε Λαγκαρντέρ, του οποίου η δίκη είχε θάβιζε άδυσόμητη σαν τη μαύρη θ' άνορθωνόταν επιτέλους μπροστά στο δολοφόνο του Νεβέρ...

— Είχε φτάσει η στιγμή που ο Λαγκαρντέρ, ντε Λαγκαρντέρ, του οποίου η δίκη είχε θάβιζε άδυσόμητη σαν τη μαύρη θ' άνορθωνόταν επιτέλους μπροστά στο δολοφόνο του Νεβέρ...

— Είχε φτάσει η στιγμή που ο Λαγκαρντέρ, ντε Λαγκαρντέρ, του οποίου η δίκη είχε θάβιζε άδυσόμητη σαν τη μαύρη θ' άνορθωνόταν επιτέλους μπροστά στο δολοφόνο του Νεβέρ...

— Είχε φτάσει η στιγμή που ο Λαγκαρντέρ, ντε Λαγκαρντέρ, του οποίου η δίκη είχε θάβιζε άδυσόμητη σαν τη μαύρη θ' άνορθωνόταν επιτέλους μπροστά στο δολοφόνο του Νεβέρ...

— Είχε φτάσει η στιγμή που ο Λαγκαρντέρ, ντε Λαγκαρντέρ, του οποίου η δίκη είχε θάβιζε άδυσόμητη σαν τη μαύρη θ' άνορθωνόταν επιτέλους μπροστά στο δολοφόνο του Νεβέρ...

— Είχε φτάσει η στιγμή που ο Λαγκαρντέρ, ντε Λαγκαρντέρ, του οποίου η δίκη είχε θάβιζε άδυσόμητη σαν τη μαύρη θ' άνορθωνόταν επιτέλους μπροστά στο δολοφόνο του Νεβέρ...

— Είχε φτάσει η στιγμή που ο Λαγκαρντέρ, ντε Λαγκαρντέρ, του οποίου η δίκη είχε θάβιζε άδυσόμητη σαν τη μαύρη θ' άνορθωνόταν επιτέλους μπροστά στο δολοφόνο του Νεβέρ...

— Είχε φτάσει η στιγμή που ο Λαγκαρντέρ, ντε Λαγκαρντέρ, του οποίου η δίκη είχε θάβιζε άδυσόμητη σαν τη μαύρη θ' άνορθωνόταν επιτέλους μπροστά στο δολοφόνο του Νεβέρ...

— Είχε φτάσει η στιγμή που ο Λαγκαρντέρ, ντε Λαγκαρντέρ, του οποίου η δίκη είχε θάβιζε άδυσόμητη σαν τη μαύρη θ' άνορθωνόταν επιτέλους μπροστά στο δολοφόνο του Νεβέρ...

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΩΡΑΙΟΥ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Κατά το 1699, ενώ ο βασιλέας της Γαλλίας Λουδοβίκος 14ος βρισκόταν στα τελευταία χρόνια της ζωής του, τρεις πρίγκιπες από βασιλική αίμα είχαν συνδεθεί με την πιο στενή φίλια: 'Ο δούξ Φιλίππος της Σαβοΐας, ο κατόπιαν αντιβασιλέας της Γαλλίας, ο Φιλίππος της Λορραίνης, δούξ του Νεβέρ, κι' ο πρίγκιψ Φιλίππος της Μάντουας και της Γκονζάγκας.

Αισιγγός, ο τελευταίος, ο οποίος ήταν κατεστραμμένος οικονομικός, είχε πηγή εγγυημάτων κι' είχε δοκιμασθή να ξαναγίνει πλούσιος, έστω και πουλώντας την ψυχή του στο διάβολο. Γιά το σκοπό αυτό όργάνωσε έπιση τη δολοφονία εκείνου που αποκαλούσε αδελφό του, του Φιλίππου του Νεβέρ, του οποίου εποφθαλμιούσε την άπειρατη περιουσία και την ώρασητά και πάμπλουτη σύζυγο. 'Ο Νεβέρ πράγματι είχε συγκεντρώσει γρηγόρα απ' όλο τον κόσμο κι' από τον ίδιο τον πατέρα της, την κόρη του μαρκησίου Ναε Κάιλου, Αύγη, από την οποία είχε αποκτήσει κι' ένα κορίτσι, πού το είχε βαπτίσει κι' αυτό Αύγη. Είχε κάνει το γάμο του μυστικό, γιατί αν το μάθαινε ο Λουδοβίκος 14ος, ο οποίος ήθελε να τον παντρεύη με πριγκίπισσα βασιλικού αίματος, θα έκανε την ενόρα του. 'Ο μόνος, στον οποίο είχε εμπιστευθή το μυστικό του, ήταν ο Γκονζάγκας. 'Ο καταγυθόνος αυτός ευπατρίδης αποφάσισε τότε να το έμεταλλεύη και πηγαίνοντας στον πύργο του Κάιλου, άρχισε να περιβάλλει το γέρο μαρκησιο με κάθε λογής περιποιήσεις, προσποιούμενος αγρόχονος τον έρωτευμένο με την Αύγη, ως δτου στο τέλος άπολασε τη συγκρατήσεί του γιά το γάμο του μαζί της. 'Η Αύγη, βλέποντας τον κίνδυνο πού την απειλούσε, έσπευσε άμέσως να στείλ η ένα γράμμα στον μυστικό της σύζυγο, τον Νεβέρ, προσκαλώντας τον να έλθ η κοντά της και να την βοηθήσει.

— "Επειτ' από ένα λεπτό, ο καμπούρης έμπαινε μέσα στο γραφείο του αντιβασιλέως, όπου ο Φιλίππος της 'Ορλεάνης τον περιμενε με πραγματική αγωνία.

— Πανίσχυρος στην αλή, πάλαι ποτε, ο καμπούρης, ο οποίος δεν είχε ν' αντιμετώπιση παρά να φτωχό εξόριστο, όπως ο Λαγκαρντέρ, φαινόταν πως είχε ξεσπάσει τον θρίαμβό του. Μά η Ταρμπία περνούσε θρίσκειται κοντά στο Καπιτώλιο κι' έτσι θρίαμβος δεν είναι ποτέ εξεσπασμένος. Οσο δεν έχει συντελεσθή ακόμα.

— Είχε φτάσει η στιγμή που ο Λαγκαρντέρ, ντε Λαγκαρντέρ, του οποίου η δίκη είχε θάβιζε άδυσόμητη σαν τη μαύρη θ' άνορθωνόταν επιτέλους μπροστά στο δολοφόνο του Νεβέρ...

— Είχε φτάσει η στιγμή που ο Λαγκαρντέρ, ντε Λαγκαρντέρ, του οποίου η δίκη είχε θάβιζε άδυσόμητη σαν τη μαύρη θ' άνορθωνόταν επιτέλους μπροστά στο δολοφόνο του Νεβέρ...

— Είχε φτάσει η στιγμή που ο Λαγκαρντέρ, ντε Λαγκαρντέρ, του οποίου η δίκη είχε θάβιζε άδυσόμητη σαν τη μαύρη θ' άνορθωνόταν επιτέλους μπροστά στο δολοφόνο του Νεβέρ...

— Είχε φτάσει η στιγμή που ο Λαγκαρντέρ, ντε Λαγκαρντέρ, του οποίου η δίκη είχε θάβιζε άδυσόμητη σαν τη μαύρη θ' άνορθωνόταν επιτέλους μπροστά στο δολοφόνο του Νεβέρ...

— Είχε φτάσει η στιγμή που ο Λαγκαρντέρ, ντε Λαγκαρντέρ, του οποίου η δίκη είχε θάβιζε άδυσόμητη σαν τη μαύρη θ' άνορθωνόταν επιτέλους μπροστά στο δολοφόνο του Νεβέρ...

— Είχε φτάσει η στιγμή που ο Λαγκαρντέρ, ντε Λαγκαρντέρ, του οποίου η δίκη είχε θάβιζε άδυσόμητη σαν τη μαύρη θ' άνορθωνόταν επιτέλους μπροστά στο δολοφόνο του Νεβέρ...

— Είχε φτάσει η στιγμή που ο Λαγκαρντέρ, ντε Λαγκαρντέρ, του οποίου η δίκη είχε θάβιζε άδυσόμητη σαν τη μαύρη θ' άνορθωνόταν επιτέλους μπροστά στο δολοφόνο του Νεβέρ...

— Είχε φτάσει η στιγμή που ο Λαγκαρντέρ, ντε Λαγκαρντέρ, του οποίου η δίκη είχε θάβιζε άδυσόμητη σαν τη μαύρη θ' άνορθωνόταν επιτέλους μπροστά στο δολοφόνο του Νεβέρ...

— Είχε φτάσει η στιγμή που ο Λαγκαρντέρ, ντε Λαγκαρντέρ, του οποίου η δίκη είχε θάβιζε άδυσόμητη σαν τη μαύρη θ' άνορθωνόταν επιτέλους μπροστά στο δολοφόνο του Νεβέρ...

— Είχε φτάσει η στιγμή που ο Λαγκαρντέρ, ντε Λαγκαρντέρ, του οποίου η δίκη είχε θάβιζε άδυσόμητη σαν τη μαύρη θ' άνορθωνόταν επιτέλους μπροστά στο δολοφόνο του Νεβέρ...

— Είχε φτάσει η στιγμή που ο Λαγκαρντέρ, ντε Λαγκαρντέρ, του οποίου η δίκη είχε θάβιζε άδυσόμητη σαν τη μαύρη θ' άνορθωνόταν επιτέλους μπροστά στο δολοφόνο του Νεβέρ...

— Είχε φτάσει η στιγμή που ο Λαγκαρντέρ, ντε Λαγκαρντέρ, του οποίου η δίκη είχε θάβιζε άδυσόμητη σαν τη μαύρη θ' άνορθωνόταν επιτέλους μπροστά στο δολοφόνο του Νεβέρ...

— Είχε φτάσει η στιγμή που ο Λαγκαρντέρ, ντε Λαγκαρντέρ, του οποίου η δίκη είχε θάβιζε άδυσόμητη σαν τη μαύρη θ' άνορθωνόταν επιτέλους μπροστά στο δολοφόνο του Νεβέρ...

— Είχε φτάσει η στιγμή που ο Λαγκαρντέρ, ντε Λαγκαρντέρ, του οποίου η δίκη είχε θάβιζε άδυσόμητη σαν τη μαύρη θ' άνορθωνόταν επιτέλους μπροστά στο δολοφόνο του Νεβέρ...

— Είχε φτάσει η στιγμή που ο Λαγκαρντέρ, ντε Λαγκαρντέρ, του οποίου η δίκη είχε θάβιζε άδυσόμητη σαν τη μαύρη θ' άνορθωνόταν επιτέλους μπροστά στο δολοφόνο του Νεβέρ...

— Είχε φτάσει η στιγμή που ο Λαγκαρντέρ, ντε Λαγκαρντέρ, του οποίου η δίκη είχε θάβιζε άδυσόμητη σαν τη μαύρη θ' άνορθωνόταν επιτέλους μπροστά στο δολοφόνο του Νεβέρ...

— Είχε φτάσει η στιγμή που ο Λαγκαρντέρ, ντε Λαγκαρντέρ, του οποίου η δίκη είχε θάβιζε άδυσόμητη σαν τη μαύρη θ' άνορθωνόταν επιτέλους μπροστά στο δολοφόνο του Νεβέρ...

— Είχε φτάσει η στιγμή που ο Λαγκαρντέρ, ντε Λαγκαρντέρ, του οποίου η δίκη είχε θάβιζε άδυσόμητη σαν τη μαύρη θ' άνορθωνόταν επιτέλους μπροστά στο δολοφόνο του Νεβέρ...

— Είχε φτάσει η στιγμή που ο Λαγκαρντέρ, ντε Λαγκαρντέρ, του οποίου η δίκη είχε θάβιζε άδυσόμητη σαν τη μαύρη θ' άνορθωνόταν επιτέλους μπροστά στο δολοφόνο του Νεβέρ...

— Είχε φτάσει η στιγμή που ο Λαγκαρντέρ, ντε Λαγκαρντέρ, του οποίου η δίκη είχε θάβιζε άδυσόμητη σαν τη μαύρη θ' άνορθωνόταν επιτέλους μπροστά στο δολοφόνο του Νεβέρ...

— Είχε φτάσει η στιγμή που ο Λαγκαρντέρ, ντε Λαγκαρντέρ, του οποίου η δίκη είχε θάβιζε άδυσόμητη σαν τη μαύρη θ' άνορθωνόταν επιτέλους μπροστά στο δολοφόνο του Νεβέρ...

— Είχε φτάσει η στιγμή που ο Λαγκαρντέρ, ντε Λαγκαρντέρ, του οποίου η δίκη είχε θάβιζε άδυσόμητη σαν τη μαύρη θ' άνορθωνόταν επιτέλους μπροστά στο δολοφόνο του Νεβέρ...

— Είχε φτάσει η στιγμή που ο Λαγκαρντέρ, ντε Λαγκαρντέρ, του οποίου η δίκη είχε θάβιζε άδυσόμητη σαν τη μαύρη θ' άνορθωνόταν επιτέλους μπροστά στο δολοφόνο του Νεβέρ...

— Είχε φτάσει η στιγμή που ο Λαγκαρντέρ, ντε Λαγκαρντέρ, του οποίου η δίκη είχε θάβιζε άδυσόμητη σαν τη μαύρη θ' άνορθωνόταν επιτέλους μπροστά στο δολοφόνο του Νεβέρ...

— Είχε φτάσει η στιγμή που ο Λαγκαρντέρ, ντε Λαγκαρντέρ, του οποίου η δίκη είχε θάβιζε άδυσόμητη σαν τη μαύρη θ' άνορθωνόταν επιτέλους μπροστά στο δολοφόνο του Νεβέρ...

— Είχε φτάσει η στιγμή που ο Λαγκαρντέρ, ντε Λαγκαρντέρ, του οποίου η δίκη είχε θάβιζε άδυσόμητη σαν τη μαύρη θ' άνορθωνόταν επιτέλους μπροστά στο δολοφόνο του Νεβέρ...

— Είχε φτάσει η στιγμή που ο Λαγκαρντέρ, ντε Λαγκαρντέρ, του οποίου η δίκη είχε θάβιζε άδυσόμητη σαν τη μαύρη θ' άνορθωνόταν επιτέλους μπροστά στο δολοφόνο του Νεβέρ...

— Είχε φτάσει η στιγμή που ο Λαγκαρντέρ, ντε Λαγκαρντέρ, του οποίου η δίκη είχε θάβιζε άδυσόμητη σαν τη μαύρη θ' άνορθωνόταν επιτέλους μπροστά στο δολοφόνο του Νεβέρ...

— Είχε φτάσει η στιγμή που ο Λαγκαρντέρ, ντε Λαγκαρντέρ, του οποίου η δίκη είχε θάβιζε άδυσόμητη σαν τη μαύρη θ' άνορθωνόταν επιτέλους μπροστά στο δολοφόνο του Νεβέρ...

— Είχε φτάσει η στιγμή που ο Λαγκαρντέρ, ντε Λαγκαρντέρ, του οποίου η δίκη είχε θάβιζε άδυσόμητη σαν τη μαύρη θ' άνορθωνόταν επιτέλους μπροστά στο δολοφόνο του Νεβέρ...

— Είχε φτάσει η στιγμή που ο Λαγκαρντέρ, ντε Λαγκαρντέρ, του οποίου η δίκη είχε θάβιζε άδυσόμητη σαν τη μαύρη θ' άνορθωνόταν επιτέλους μπροστά στο δολοφόνο του Νεβέρ...

— Είχε φτάσει η στιγμή που ο Λαγκαρντέρ, ντε Λαγκαρντέρ, του οποίου η δίκη είχε θάβιζε άδυσόμητη σαν τη μαύρη θ' άνορθωνόταν επιτέλους μπροστά στο δολοφόνο του Νεβέρ...

άνθρώπους περισσότερο δυστυχισμένους, παρά κακούς, από τους οποίους έμαθε και τον σκοπό της ύποπτης αυτής συγκατενώσεως...

— "Α! 'Ο Λαγκαρντέρ ήταν αληθινός ύποπτος!... 'Από τη στιγμή εκείνη όραστηκε να ύπερασπισθή τον Νεβέρ, αντί να τον χιτώσει...

— "Ετσι, όταν νύχτωσε, η τάφρος πού πύργου του Κάιλου έγινε μάχη μας τρομερής πάλης δυο ήρώων, του Λαγκαρντέρ και του Νεβέρ, έναντιόν είκοσι δολοφόνων. 'Ο Λαγκαρντέρ, ύπερασπίζοντας εκείνον, με τον οποίον επρόκειτο να μονομαχήσει, όρμωσε σαν δαίμονας ανάμεσα από τους δολοφόνους, μολοντί κρατούσε με το άριστερό του χέρι ένα σπαθί, την κόρη του Νεβέρ, πού του την είχε εμπιστευθή από της συμπλοκής ή μητέρα της. Χάρις σ' αυτόν, χάρις στην άνδρεία του τη θηλυκή, σε λίγο οι μισοί δολοφόνοι ήσαν εκτός μάχης κι' οι άλλοι μισοί έτοιμαζόντουσαν να το βάλουν στα πόδια, όταν, ξαφνα, ο δούξ Ντε Νεβέρ χιτώθηκε προδοτικά από πίσω, από το έγγχειρίδιο ενός προσποδογάρου δολοφόνου, πού δεν ήταν άλλος από τον Γκονζάγκα.

— Στην κραγή της άγωνίας του δούκως, ο Λαγκαρντέρ απάντησε μ' ένα μονόγραμμα, και σπύθοντας, του έκλεισε τα μάτια, αφού προηγουμένως του όραστηκε ότι θα προστατεύει την κόρη του. Έπειτα, τριμερής σαν λοντάρι, διέσχισε τους δολοφόνους και, φτάνοντας μπρος στον Γκονζάγκα, τον σημάδεψε γιά πάντα, πληγώνοντάς τον στο χέρι. Κατόπιν, φοβερός και τρομερός, άπροσέγγιστος απ' όλους, άνεθηκε στο χείλος της τάφρου. 'Εκει ήυωσε στο φως του φεγγαριού το παιδί πού κρατούσε στην άγκαλιά του, και δείχνοντάς το στον Γκονζάγκα, του φώναξε:

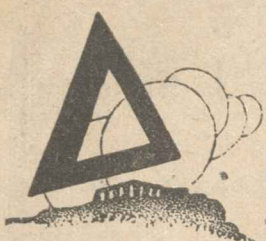
— "Νά ή κόρη του Νεβέρ! 'Ελα, λοιπόν, να την πάρης πίσω από το σπαθί μου, δολοφόνε, άνανδρε, έσύ, πού όργάνωσες αυτό το φοιχτό έγκλημα...

— "Οποιος κι' αν είσαι, το χέρι σου θα κρατήσει το σπαθί μου. Κι' όταν θάρη ή καρός, αν δεν έθρεις έσύ στον Λαγκαρντέρ, ο Λαγκαρντέρ θάρη σε σένα!...

— "Είχε φτάσει η στιγμή που ο Λαγκαρντέρ, ντε Λαγκαρντέρ, του οποίου η δίκη είχε θάβιζε άδυσόμητη σαν τη μαύρη θ' άνορθωνόταν επιτέλους μπροστά στο δολοφόνο του Νεβέρ...

ΝΟΡΒΗΓΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΝΤΟΡΑ

ΥΟ στενοί μου φίλοι, κι' η γυναίκα του ενός από αυτούς, χάθηκαν στη θάλασσα, εδώ και λίγα χρόνια. Είχαν βγει να κάνουν ένα γύρο με κότερο και δεν ξαναγύρισαν. Κανείς δεν μπόρεσε να μάθει πώς έγινε το τραγικό αυτό ναυάγιο. Κάποιο ανεξήγητο μυστήριο φαινόταν να το σκεπάζει και πολλές φήμες κυκλοφορούσαν. Θέλησα λοιπόν να μάθω δηλαδή την αλήθεια και ξεκίνησα μια μέρα για τον πύργο του παντρεμένου και πεθαμένου τώρα φίλου μου.

Βρίσκει εκεί τον γέρο 'Ιάκωβο, τον παλιό υπηρέτη του. Ήταν επιφυλακτικά στα λόγια του, μα ύστερα από πολλές ερωτήσεις, αποφάσισε να μου διηγηθεί όλα όσα ήξερε για το θάνατο του κυρίου του.

—Να σάς πω την αλήθεια, αυτό το δυστύχημα δεν με ξάφνιασε καθόλου. Το περίμενα..., μου είπε. Όλα πήγαιναν καλά, κιόρα, ως την ημέρα που φάνηκε «Εσκήνη». Ήταν δημοφής, με σώμα λεπτό και καλοκαμωμένο, με πρόσωπο ωραίο, με μάτια και στόμα που ξετρελλάναν όλους εδοστέρα. Φερόταν σαν μεγάλη καρδιά, με μάτια και στόμα που ξετρελλάναν όλους εδοστέρα. Φερόταν σαν μεγάλη καρδιά, με μάτια και στόμα που ξετρελλάναν όλους εδοστέρα. Φερόταν σαν μεγάλη καρδιά, με μάτια και στόμα που ξετρελλάναν όλους εδοστέρα.

—Γι'ωργό, αν γίνει αυτό το ταξίδι, δεν σου εγγυώμαι για τον εαυτό μου...

—Μα εκείνος επέμενε και στο τέλος την ανάγκασε να δεχθεί. Όταν γύρισαν όμως ήταν αλλοιωμένοι. Κάτι είχε συμβεί μεταξύ τους...

—Μια μέρα ο κύριός μου έλαβε ένα γράμμα. Τον είδα να χαμογελά, όταν το διάβαζε.

—Μα βέβαια, είπε κατόπιν. Πρέπει να έρθει. Θα περάσουμε όρατα.

—Ύστερα από λίγες βδομάδες, ήρθε ο «Άλλος». Κανένας δεν τον ήξερε, μα τον συμπαθήσαμε άμέσως, γιατί ήταν καλός κι' ευγενικός.

—Απ' την πρώτη στιγμή καταλάβαμε ότι κάτι υπήρχε μεταξύ εκείνου και της κυρίας. Φαινότανσαν τρομαγμένοι, όταν καμιά φορά βρίσκονταν μόνοι τους. Ο κύριός μας επίσης είχε γίνει πολύ παράξενος στους τρόπους. Μονάχος και σκεπτικός, γυρνούσε ώρες ολόκληρες μέσα στο δάσος, αφήνοντας τη γυναίκα του και τον φίλο του μόνους.

—Τέλος, ένα βράδυ, γύρισε σπίτι ξαφνικά, εκεί που δεν τον περίμενε κανείς. Δεν ξέρω τι συνέβη τότε. Μα την άλλη μέρα το απόγευμα το παιδί που βαρκάρη ήρθε τρέχοντας και μου είπε ότι οι κύριοι είχαν βγεί με κότερο κι' ακόμα δεν γύρισαν, αν και είχαν περάσει πολλές ώρες.

—Από τον ίδιο έμαθα ότι ο κύριος Γι'ωργος του ζήτησε τη βάρκα για ένα γύρο. Ή κυρία και ο άλλος δεν είχαν όρεξη να πάνε, μα ο κύριος επέμενε με το συνηθισμένο του χαμόγελο και στο τέλος έφυγαν.

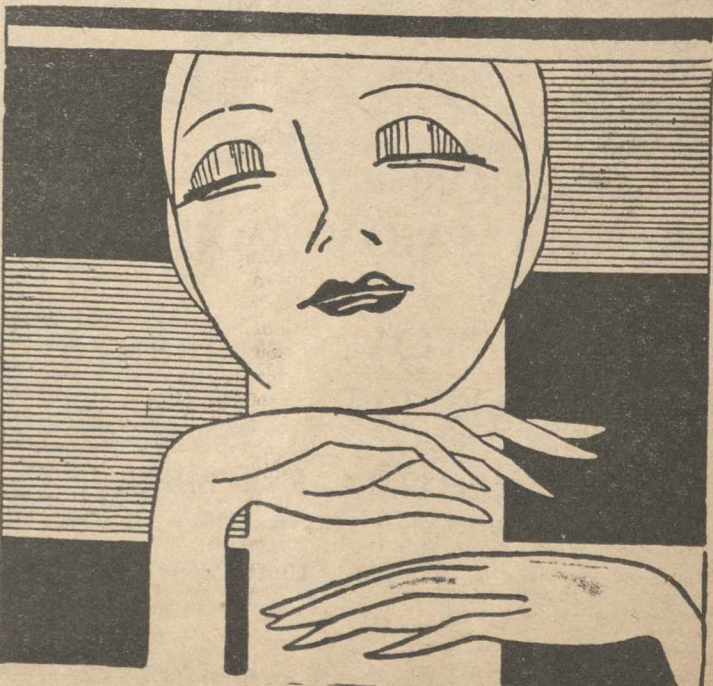
—Έφυγαν, αλλά δεν επέστρεψαν. Πώς έγινε το κακό; Δεν είναι δύσκολο να το καταλάβουμε. Τι περιμένεις από έναν απελπισμένο;

—Αυτά μονάχα κατάφερα να μάθω για το δυστύχημα από τον γέρο υπηρέτη. Μα όταν έφυγα από τον πύργο και γύρισα στο σπίτι μου, ύστερα από μηνών αουσία, βρήκα εκεί ένα γράμμα από τον δεύτερο φίλο μου, που ο γέρο 'Ιάκωβος τον ονόμαζε ο «Άλλος». Το είχε γράψει λίγο πριν απ' το θάνατό του.

—«Ήρθα να επισκεφθώ, μου έγραφε, τον παλιό μας φίλο, τον Γι'ωργό, εδώ στον πύργο του. Μά πρέπει να σου ομολογήσω ότι τίποτε δεν μπορώ να νοιώσω από την ηρεμία της εξοχής. Τόσο η ψυχή μου τυραννιέται... Γι' αυτό αισθάνομαι την ανάγκη να σου γράψω.

—Δεν ξέρω αν σου μίλησα ποτέ για την Ντόρα. Έμενε πρόπερσι στην πρωτεύουσα με κάποιους συγγενείς της. Την γνώρισα για πρώτη φορά σ' ένα πάρκο, μαζί με μερικές φίλες της, κι' εμένα παράξενο αίσθημα γέμισε την καρδιά μου απ' την πρώτη στιγμή που την είδα. Ήταν ξανθή, με πρόσωπο ωρό, με χείλη δροσερά. Ακόμα θυμάμαι το χαμόγελό της, με τις απαλές γραμμές της.

—Από τότε την συνάντησα πολλές φορές. Συχνά κάναμε μακρινούς περιπάτους μαζί, σε δρόμους ερημικούς, όπου ήρθε το καλοκαίρι. Όλοι οι φίλοι μας είχαν φύγει και μάς είχαν αφήσει μόνους. Τότε ακριβώς έτυχε

να πιάσω ένα παλιό σπίτι, σε μια απομακρυσμένη αυλή. Λέγανε ότι το σπίτι αυτό ήταν στοιχειωμένο. Τη νύχτα που γα, πράγματι, βήματα στους διαδρόμους και κάτι κρύους κρότους, πίσω απ' τους τοίχους. Είπα στη Ντόρα να μείνει εκεί με μέρα ν' ακούσει κι' αυτή τους κρότους, που να ναν τα φαντάσματα. Δέχτηκε, γελώντας με δυσπιστία.

—Και ήρθε. Ήμαστε μόνοι μέσα στο παλιό σπίτι, για πρώτη φορά, και το πρώτο ερωτικό μας βήμα. Η Ντόρα έγινε δική μου. Από εκείνο το βράδυ ζήσαμε μαζί, από τότε.

—Από τότε, όμως, χωρίς ποτέ καμιά άλλη σκέψη, με μάζα απασχολή. Μα ήρθε η μέρα του χωρισμού. Ήταν η μέρα που ο Βερολίνος, για να τελειώσω τις σπουδές μου, έφυγα, λοιπόν, με την ανάμνηση πάντα ζωντανή της περιπέτειας ετυχίας μας. Άλληλογραφούσαμε για κάποιον καιρό, κανόντας χίλια σχέδια για την προσεχή μας συνάντηση, το άλλο χρόνο. Ύστερα τα γράμματα άραισαν και τέλος μου έμεινε από την Ντόρα, παρά μια γλυκιά ανάμνηση.

—Από ένα φίλο μου έμαθα κατόπιν ότι η Ντόρα είχε κι' εκείνη στο εξωτερικό. Μα δεν μπορούσα να την βρω. Ένα βράδυ, ενώ βρισκόμουν στο σπίτι μου, στο Βερολίνο, άκουσα να χτυπούν την πόρτα. Μόλις άνοιξα, είδα μπροστά μου τον παλιό μου φίλο, τον Γι'ωργό, μαζί με την Ντόρα, η οποία κοιτούσε τον φίλο μου να λείπει.

—Θα γνωρίζεστε, βέβαια. Η Ντόρα, η γυναίκα μου, είχαμε βρή την διευθύνσή σου και δεν μπορούσαμε να την αναγγείλουμε το γάμο μας. Είμαστε περαστικοί από το Βερολίνο κι' ήρθαμε να σε δούμε. Θέλεις να πάμε το βράδυ στο θέατρο μαζί;

—Ετσι ξαναέρηκα την Ντόρα. Δεν είχε αλλάξει καθόλου. Καί μου φαινόταν πως μπορούσα πάλι να την τραβήξω στην αγκαλιά μου. Μα τώρα κάποιος άλλος ήταν ανάμεσά μας. Δεν μου άνηκε πια... Κι' απ' αυτή τη στιγμή η ψυχή μου δεν βρήκε πουθενά ησυχία. Το ίδιο βράδυ, στο θέατρο, μια στιγμή ο Γι'ωργος βγήκε έξω. Μείναμε μόνοι, εγώ και η Ντόρα.

—Ήταν μια πραγματική έκπληξη για μένα, της είπα, έρθετε να με βρήτε... Δεν με έλασες λοιπόν;

—Τότε η Ντόρα σήκωσε τα μάτια της και με κοίταξε και μου είπε: «Καλά. Ποτέ μου δεν είδα μάτια τόσο βαθιά. Κατάλαβα πως ήταν πάλι δική μου, σαν και πρώτα. Ένας αμέτρητος πόνος με κυριεύει, έντονος, όταν σκεφτόμουν τον φίλο μου. Μα ο έρωτας ενίκησε τη φιλία. Και τότε που ήρθες, σαν λύσσα, στη σκέψη ότι η γυναίκα που αγαπούσα εγώ, σ' εκείνον. Κατάλαβα ότι γνώριζε τις παλιές μας σχέσεις. Μα τότε, γιατί ήρθε να με βρή; Μήπως ήθελε να μερμαζύ μου; Από τότε είδα πολλές φορές στο σπίτι μου την Ντόρα μαζί με τον άνδρα της. Και κάθε φορά το μίσος μου για τον Γι'ωργό γινόταν πιο δυνατό. Μα τις περισσότερες φορές αυτές η επισκέψεις μ' έρχονταν σε μια απέραντη μελαγχολία. Ένοιωθα τον εαυτό μου εκμηδενισμένο.

—Κατόπιν ο Γι'ωργος κι' η Ντόρα έφυγαν. Έζησα μήνες μέσα σε πόθος και όνειρα απραγματοποίητα. Μαρτυράω να φοβόμυ για τον εαυτό μου. Και τότε πήρα μια απλή απόφαση: «Έγραφα στο Γι'ωργό ότι ήθελα να περάσω τον καιρό στον πύργο του. Μα απάντησε άμεσα ότι με μένει με ευχαρίστηση.

—Και τώρα είμαι ανάμεσά τους. Νοιώθω τον εαυτό μου νίσχυρο, κάτω απ' την απειλή της αδυσώπητης Μοίρας. Είμαι μέρες, που ένας αόριστος φίλος μάς κυριεύει, έμένα και τη Ντόρα. Μα τώρα ο φόβος μας περσσε. Ζούμε τριγυρίζοντας με μια πυκνή ομίχλη. Δεν ξέρουμε τί μάς περιμένει αύριο. Δεν ξέρω εγώ, αλλά η Ντόρα, που είναι η ελπίδα του Γι'ωργού, η μορφή του σκέψης, μάς εινε πάλι αδιάφορες. Δεν ξέρω πώς θα λειώσουν όλα αυτά, μα ξέρω πως την αγαπώ. Δεν νοιώθω πια καθόλου με την παλιά Ντόρα, μ' εκείνη που έρχεται να νοβολώνεται από χαρά και τότε στο παλιό μου σπίτι. Είπε ποτέ στο παλιό μου σπίτι. Είπε ποτέ στο παλιό μου σπίτι. Είπε ποτέ στο παλιό μου σπίτι. Είπε ποτέ στο παλιό μου σπίτι.

—Τώρα το βλέμμα της είναι βαθύ, το χαμόγελό της έχει

ΤΟΥ ΘΩΜΑ ΚΡΑΥ

Πιστεύω να είσρχομαι εις το βάθος της ιδέας σας, εάν εν πρώτοις εισάσσω την αμφιβολίαν μου περί της σοβαρότητος, την οποίαν εσ αποδίδετε εις την φιλολογικην σας ατήν «ηρηφορίαν». Όταν όμως μετάνωμεν συμφωνον έπ' αυτού του σημείου, δεν θα δυσκολευθώ ποτε να απαντήσω εις την ερώτησίν σας. Μόνον, παρ'ωδών την γνωστήν ανιστάσιν των «αριστοκρατών» των Σαλαμοναίων, θα δώσω ανεπιφύλακτως μια δεικνύον μου ψήφον υπέρ του ποιητού των «Πατριδων» και του «Αλφειού», αφού έχω την ελπίδα ότι και οι λοιποί συνάδελφοί μου, με την αυτήν ή οιαδήποτε άλλην insinuation, θα διαφύγουν τον μεταξύ εμμετροφυσίαν και του εγωισμού των σκόπελων...

Ι. Ν. Γρυπάρης

Ο ποιητής κ. Ζ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ έστειλε στο «Άστυ» την παρακάτω απάντησι :

«Φίλε κ. Έπισκοπόπουλε, «Από ολίγον ενήργησα να μεταφέρω τα πολιτικά μου δικαιώματα εν τω δήμω 'Απεραντίων, του οποίου είμαι δημότης. Έρχομαι λοιπόν να ηρωμαι εις την ηρωικήν εις τον «ναόν» του «ωραίου», όπως θα ηρωμαι εις τον ναόν του «Αγίου Δημητρίου, συνιστάει Ψυχή. Η ερωτική σας είνε τώσον περσιότερον σπουδαία, όσον άλλόκοτος, ότι και η φιλολογική εποχή που διατρέχουμε. Είνε η εποχή, κατά την οποίαν ο φίλος μου κ. Πέτρος Βασιλικός θεωρεί ότι κατάλληλος να ηρωμαι εις την «Τέχνην», ενώ έξι άλλου θεωρείται κατάλληλος ο κ. Κονεμένος (*).

—Πώς δεν είνε ο μεγαλειότερος ποιητής εν 'Ελλάδι; —Αλλά εγώ απαντώ εις εκείνην την οποίαν εθέσατε. Ο μεγαλειώτερος ποιητής ως ποτών τον Σουρήν.

—Αλλά ο Σουρήν είνε ο μεγαλειώτερος ποιητής εν 'Ελλάδι; —Αλλά εγώ απαντώ εις εκείνην την οποίαν εθέσατε. Ο μεγαλειώτερος ποιητής ως ποτών τον Σουρήν.

—Αλλά ο Σουρήν είνε ο μεγαλειώτερος ποιητής εν 'Ελλάδι; —Αλλά εγώ απαντώ εις εκείνην την οποίαν εθέσατε. Ο μεγαλειώτερος ποιητής ως ποτών τον Σουρήν.

—Αλλά ο Σουρήν είνε ο μεγαλειώτερος ποιητής εν 'Ελλάδι; —Αλλά εγώ απαντώ εις εκείνην την οποίαν εθέσατε. Ο μεγαλειώτερος ποιητής ως ποτών τον Σουρήν.

—Αλλά ο Σουρήν είνε ο μεγαλειώτερος ποιητής εν 'Ελλάδι; —Αλλά εγώ απαντώ εις εκείνην την οποίαν εθέσατε. Ο μεγαλειώτερος ποιητής ως ποτών τον Σουρήν.

—Αλλά ο Σουρήν είνε ο μεγαλειώτερος ποιητής εν 'Ελλάδι; —Αλλά εγώ απαντώ εις εκείνην την οποίαν εθέσατε. Ο μεγαλειώτερος ποιητής ως ποτών τον Σουρήν.

—Αλλά ο Σουρήν είνε ο μεγαλειώτερος ποιητής εν 'Ελλάδι; —Αλλά εγώ απαντώ εις εκείνην την οποίαν εθέσατε. Ο μεγαλειώτερος ποιητής ως ποτών τον Σουρήν.

—Αλλά ο Σουρήν είνε ο μεγαλειώτερος ποιητής εν 'Ελλάδι; —Αλλά εγώ απαντώ εις εκείνην την οποίαν εθέσατε. Ο μεγαλειώτερος ποιητής ως ποτών τον Σουρήν.

—Αλλά ο Σουρήν είνε ο μεγαλειώτερος ποιητής εν 'Ελλάδι; —Αλλά εγώ απαντώ εις εκείνην την οποίαν εθέσατε. Ο μεγαλειώτερος ποιητής ως ποτών τον Σουρήν.

—Αλλά ο Σουρήν είνε ο μεγαλειώτερος ποιητής εν 'Ελλάδι; —Αλλά εγώ απαντώ εις εκείνην την οποίαν εθέσατε. Ο μεγαλειώτερος ποιητής ως ποτών τον Σουρήν.

—Αλλά ο Σουρήν είνε ο μεγαλειώτερος ποιητής εν 'Ελλάδι; —Αλλά εγώ απαντώ εις εκείνην την οποίαν εθέσατε. Ο μεγαλειώτερος ποιητής ως ποτών τον Σουρήν.

—Αλλά ο Σουρήν είνε ο μεγαλειώτερος ποιητής εν 'Ελλάδι; —Αλλά εγώ απαντώ εις εκείνην την οποίαν εθέσατε. Ο μεγαλειώτερος ποιητής ως ποτών τον Σουρήν.

—Αλλά ο Σουρήν είνε ο μεγαλειώτερος ποιητής εν 'Ελλάδι; —Αλλά εγώ απαντώ εις εκείνην την οποίαν εθέσατε. Ο μεγαλειώτερος ποιητής ως ποτών τον Σουρήν.

—Αλλά ο Σουρήν είνε ο μεγαλειώτερος ποιητής εν 'Ελλάδι; —Αλλά εγώ απαντώ εις εκείνην την οποίαν εθέσατε. Ο μεγαλειώτερος ποιητής ως ποτών τον Σουρήν.

—Αλλά ο Σουρήν είνε ο μεγαλειώτερος ποιητής εν 'Ελλάδι; —Αλλά εγώ απαντώ εις εκείνην την οποίαν εθέσατε. Ο μεγαλειώτερος ποιητής ως ποτών τον Σουρήν.

—Αλλά ο Σουρήν είνε ο μεγαλειώτερος ποιητής εν 'Ελλάδι; —Αλλά εγώ απαντώ εις εκείνην την οποίαν εθέσατε. Ο μεγαλειώτερος ποιητής ως ποτών τον Σουρήν.

—Αλλά ο Σουρήν είνε ο μεγαλειώτερος ποιητής εν 'Ελλάδι; —Αλλά εγώ απαντώ εις εκείνην την οποίαν εθέσατε. Ο μεγαλειώτερος ποιητής ως ποτών τον Σουρήν.

—Αλλά ο Σουρήν είνε ο μεγαλειώτερος ποιητής εν 'Ελλάδι; —Αλλά εγώ απαντώ εις εκείνην την οποίαν εθέσατε. Ο μεγαλειώτερος ποιητής ως ποτών τον Σουρήν.

—Αλλά ο Σουρήν είνε ο μεγαλειώτερος ποιητής εν 'Ελλάδι; —Αλλά εγώ απαντώ εις εκείνην την οποίαν εθέσατε. Ο μεγαλειώτερος ποιητής ως ποτών τον Σουρήν.

—Αλλά ο Σουρήν είνε ο μεγαλειώτερος ποιητής εν 'Ελλάδι; —Αλλά εγώ απαντώ εις εκείνην την οποίαν εθέσατε. Ο μεγαλειώτερος ποιητής ως ποτών τον Σουρήν.

—Αλλά ο Σουρήν είνε ο μεγαλειώτερος ποιητής εν 'Ελλάδι; —Αλλά εγώ απαντώ εις εκείνην την οποίαν εθέσατε. Ο μεγαλειώτερος ποιητής ως ποτών τον Σουρήν.

—Αλλά ο Σουρήν είνε ο μεγαλειώτερος ποιητής εν 'Ελλάδι; —Αλλά εγώ απαντώ εις εκείνην την οποίαν εθέσατε. Ο μεγαλειώτερος ποιητής ως ποτών τον Σουρήν.

—Αλλά ο Σουρήν είνε ο μεγαλειώτερος ποιητής εν 'Ελλάδι; —Αλλά εγώ απαντώ εις εκείνην την οποίαν εθέσατε. Ο μεγαλειώτερος ποιητής ως ποτών τον Σουρήν.

—Αλλά ο Σουρήν είνε ο μεγαλειώτερος ποιητής εν 'Ελλάδι; —Αλλά εγώ απαντώ εις εκείνην την οποίαν εθέσατε. Ο μεγαλειώτερος ποιητής ως ποτών τον Σουρήν.

—Αλλά ο Σουρήν είνε ο μεγαλειώτερος ποιητής εν 'Ελλάδι; —Αλλά εγώ απαντώ εις εκείνην την οποίαν εθέσατε. Ο μεγαλειώτερος ποιητής ως ποτών τον Σουρήν.

—Αλλά ο Σουρήν είνε ο μεγαλειώτερος ποιητής εν 'Ελλάδι; —Αλλά εγώ απαντώ εις εκείνην την οποίαν εθέσατε. Ο μεγαλειώτερος ποιητής ως ποτών τον Σουρήν.

—Αλλά ο Σουρήν είνε ο μεγαλειώτερος ποιητής εν 'Ελλάδι; —Αλλά εγώ απαντώ εις εκείνην την οποίαν εθέσατε. Ο μεγαλειώτερος ποιητής ως ποτών τον Σουρήν.

—Αλλά ο Σουρήν είνε ο μεγαλειώτερος ποιητής εν 'Ελλάδι; —Αλλά εγώ απαντώ εις εκείνην την οποίαν εθέσατε. Ο μεγαλειώτερος ποιητής ως ποτών τον Σουρήν.

—Αλλά ο Σουρήν είνε ο μεγαλειώτερος ποιητής εν 'Ελλάδι; —Αλλά εγώ απαντώ εις εκείνην την οποίαν εθέσατε. Ο μεγαλειώτερος ποιητής ως ποτών τον Σουρήν.

—Αλλά ο Σουρήν είνε ο μεγαλειώτερος ποιητής εν 'Ελλάδι; —Αλλά εγώ απαντώ εις εκείνην την οποίαν εθέσατε. Ο μεγαλειώτερος ποιητής ως ποτών τον Σουρήν.

—Αλλά ο Σουρήν είνε ο μεγαλειώτερος ποιητής εν 'Ελλάδι; —Αλλά εγώ απαντώ εις εκείνην την οποίαν εθέσατε. Ο μεγαλειώτερος ποιητής ως ποτών τον Σουρήν.

—Αλλά ο Σουρήν είνε ο μεγαλειώτερος ποιητής εν 'Ελλάδι; —Αλλά εγώ απαντώ εις εκείνην την οποίαν εθέσατε. Ο μεγαλειώτερος ποιητής ως ποτών τον Σουρήν.

—Αλλά ο Σουρήν είνε ο μεγαλειώτερος ποιητής εν 'Ελλάδι; —Αλλά εγώ απαντώ εις εκείνην την οποίαν εθέσατε. Ο μεγαλειώτερος ποιητής ως ποτών τον Σουρήν.

—Αλλά ο Σουρήν είνε ο μεγαλειώτερος ποιητής εν 'Ελλάδι; —Αλλά εγώ απαντώ εις εκείνην την οποίαν εθέσατε. Ο μεγαλειώτερος ποιητής ως ποτών τον Σουρήν.

—Αλλά ο Σουρήν είνε ο μεγαλειώτερος ποιητής εν 'Ελλάδι; —Αλλά εγώ απαντώ εις εκείνην την οποίαν εθέσατε. Ο μεγαλειώτερος ποιητής ως ποτών τον Σουρήν.

—Αλλά ο Σουρήν είνε ο μεγαλειώτερος ποιητής εν 'Ελλάδι; —Αλλά εγώ απαντώ εις εκείνην την οποίαν εθέσατε. Ο μεγαλειώτερος ποιητής ως ποτών τον Σουρήν.

—Αλλά ο Σουρήν είνε ο μεγαλειώτερος ποιητής εν 'Ελλάδι; —Αλλά εγώ απαντώ εις εκείνην την οποίαν εθέσατε. Ο μεγαλειώτερος ποιητής ως ποτών τον Σουρήν.

ΤΑ ΦΛΕΓΟΝΤΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΣ ΕΛΛΗΝ ΠΟΙΗΤΗΣ;

(Τι απαντούν οι Ι. Γρυπάρης, Ζ. Παπαντωνίου, Παν. Συνοδινός, Γιάν. Καμπύσης και 'Ιω. Καμπουρόγλου.)

Ε'.

Ο ποιητής κ. Ι. ΓΡΥΠΑΡΗΣ απάντησε ως εξής :

«Φίλε κύριε, «Πιστεύω να είσρχομαι εις το βάθος της ιδέας σας, εάν εν πρώτοις εισάσσω την αμφιβολίαν μου περί της σοβαρότητος, την οποίαν εσ αποδίδετε εις την φιλολογικην σας ατήν «ηρηφορίαν». Όταν όμως μετάνωμεν συμφωνον έπ' αυτού του σημείου, δεν θα δυσκολευθώ ποτε να απαντήσω εις την ερώτησίν σας. Μόνον, παρ'ωδών την γνωστήν ανιστάσιν των «αριστοκρατών» των Σαλαμοναίων, θα δώσω ανεπιφύλακτως μια δεικνύον μου ψήφον υπέρ του ποιητού των «Πατριδων» και του «Αλφειού», αφού έχω την ελπίδα ότι και οι λοιποί συνάδελφοί μου, με την αυτήν ή οιαδήποτε άλλην insinuation, θα διαφύγουν τον μεταξύ εμμετροφυσίαν και του εγωισμού των σκόπελων...

Ι. Ν. Γρυπάρης

Ο ποιητής κ. Ζ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ έστειλε στο «Άστυ» την παρακάτω απάντησι :

«Φίλε κ. Έπισκοπόπουλε, «Από ολίγον ενήργησα να μεταφέρω τα πολιτικά μου δικαιώματα εν τω δήμω 'Απεραντίων, του οποίου είμαι δημότης. Έρχομαι λοιπόν να ηρωμαι εις την ηρωικήν εις τον «ναόν» του «ωραίου», όπως θα ηρωμαι εις τον ναόν του «Αγίου Δημητρίου, συνιστάει Ψυχή. Η ερωτική σας είνε τώσον περσιότερον σπουδαία, όσον άλλόκοτος, ότι και η φιλολογική εποχή που διατρέχουμε. Είνε η εποχή, κατά την οποίαν ο φίλος μου κ. Πέτρος Βασιλικός θεωρεί ότι κατάλληλος να ηρωμαι εις την «Τέχνην», ενώ έξι άλλου θεωρείται κατάλληλος ο κ. Κονεμένος (*).

—Πώς δεν είνε ο μεγαλειότερος ποιητής εν 'Ελλάδι; —Αλλά εγώ απαντώ εις εκείνην την οποίαν εθέσατε. Ο μεγαλειώτερος ποιητής ως ποτών τον Σουρήν.

—Αλλά ο Σουρήν είνε ο μεγαλειώτερος ποιητής εν 'Ελλάδι; —Αλλά εγώ απαντώ εις εκείνην την οποίαν εθέσατε. Ο μεγαλειώτερος ποιητής ως ποτών τον Σουρήν.

—Αλλά ο Σουρήν είνε ο μεγαλειώτερος ποιητής εν 'Ελλάδι; —Αλλά εγώ απαντώ εις εκείνην την οποίαν εθέσατε. Ο μεγαλειώτερος ποιητής ως ποτών τον Σουρήν.

—Αλλά ο Σουρήν είνε ο μεγαλειώτερος ποιητής εν 'Ελλάδι; —Αλλά εγώ απαντώ εις εκείνην την οποίαν εθέσατε. Ο μεγαλειώτερος ποιητής ως ποτών τον Σουρήν.

—Αλλά ο Σουρήν είνε ο μεγαλειώτερος ποιητής εν 'Ελλάδι; —Αλλά εγώ απαντώ εις εκείνην την οποίαν εθέσατε. Ο μεγαλειώτερος ποιητής ως ποτών τον Σουρήν.

—Αλλά ο Σουρήν είνε ο μεγαλειώτερος ποιητής εν 'Ελλάδι; —Αλλά εγώ απαντώ εις εκείνην την οποίαν εθέσατε. Ο μεγαλειώτερος ποιητής ως ποτών τον Σουρήν.

—Αλλά ο Σουρήν είνε ο μεγαλειώτερος ποιητής εν 'Ελλάδι; —Αλλά εγώ απαντώ εις εκείνην την οποίαν εθέσατε. Ο μεγαλειώτερος ποιητής ως ποτών τον Σουρήν.

—Αλλά ο Σουρήν είνε ο μεγαλειώτερος ποιητής εν 'Ελλάδι; —Αλλά εγώ απαντώ εις εκείνην την οποίαν εθέσατε. Ο μεγαλειώτερος ποιητής ως ποτών τον Σουρήν.

—Αλλά ο Σουρήν είνε ο μεγαλειώτερος ποιητής εν 'Ελλάδι; —Αλλά εγώ απαντώ εις εκείνην την οποίαν εθέσατε. Ο μεγαλειώτερος ποιητής ως ποτών τον Σουρήν.

—Αλλά ο Σουρήν είνε ο μεγαλειώτερος ποιητής εν 'Ελλάδι; —Αλλά εγώ απαντώ εις εκείνην την οποίαν εθέσατε. Ο μεγαλειώτερος ποιητής ως ποτών τον Σουρήν.

—Αλλά ο Σουρήν είνε ο μεγαλειώτερος ποιητής εν 'Ελλάδι; —Αλλά εγώ απαντώ εις εκείνην την οποίαν εθέσατε. Ο μεγαλειώτερος ποιητής ως ποτών τον Σουρήν.

—Αλλά ο Σουρήν είνε ο μεγαλειώτερος ποιητής εν 'Ελλάδι; —Αλλά εγώ απαντώ εις εκείνην την οποίαν εθέσατε. Ο μεγαλειώτερος ποιητής ως ποτών τον Σουρήν.

—Αλλά ο Σουρήν είνε ο μεγαλειώτερος ποιητής εν 'Ελλάδι; —Αλλά εγώ απαντώ εις εκείνην την οποίαν εθέσατε. Ο μεγαλειώτερος ποιητής ως ποτών τον Σουρήν.

—Αλλά ο Σουρήν είνε ο μεγαλειώτερος ποιητής εν 'Ελλάδι; —Αλλά εγώ απαντώ εις εκείνην την οποίαν εθέσατε. Ο μεγαλειώτερος ποιητής ως ποτών τον Σουρήν.

—Αλλά ο Σουρήν είνε ο μεγαλειώτερος ποιητής εν 'Ελλάδι; —Αλλά εγώ απαντώ εις εκείνην την οποίαν εθέσατε. Ο μεγαλειώτερος ποιητής ως ποτών τον Σουρήν.

—Αλλά ο Σουρήν είνε ο μεγαλειώτερος ποιητής εν 'Ελλάδι; —Αλλά εγώ απαντώ εις εκείνην την οποίαν εθέσατε. Ο μεγαλειώτερος ποιητής ως ποτών τον Σουρήν.

—Αλλά ο Σουρήν είνε ο μεγαλειώτερος ποιητής εν 'Ελλάδι; —Αλλά εγώ απαντώ εις εκείνην την οποίαν εθέσατε. Ο μεγαλειώτερος ποιητής ως ποτών τον Σουρήν.

—Αλλά ο Σουρήν είνε ο μεγαλειώτερος ποιητής εν 'Ελλάδι; —Αλλά εγώ απαντώ εις εκείνην την οποίαν εθέσατε. Ο μεγαλειώτερος ποιητής ως ποτών τον Σουρήν.

—Αλλά ο Σουρήν είνε ο μεγαλειώτερος ποιητής εν 'Ελλάδι; —Αλλά εγώ απαντώ εις εκείνην την οποίαν εθέσατε. Ο μεγαλειώτερος ποιητής ως ποτών τον Σουρήν.

—Αλλά ο Σουρήν είνε ο μεγαλειώτερος ποιητής εν 'Ελλάδι; —Αλλά εγώ απαντώ εις εκείνην την οποίαν εθέσατε. Ο μεγαλειώτερος ποιητής ως ποτών τον Σουρήν.

—Αλλά ο Σουρήν είνε ο μεγαλειώτερος ποιητής εν 'Ελλάδι; —Αλλά εγώ απαντώ εις εκείνην την οποίαν εθέσατε. Ο μεγαλειώτερος ποιητής ως ποτών τον Σουρήν.

—Αλλά ο Σουρήν είνε ο μεγαλειώτερος ποιητής εν 'Ελλάδι; —Αλλά εγώ απαντώ εις εκείνην την οποίαν εθέσατε. Ο μεγαλειώτερος ποιητής ως ποτών τον Σουρήν.

—Αλλά ο Σουρήν είνε ο μεγαλειώτερος ποιητής εν 'Ελλάδι; —Αλλά εγώ απαντώ εις εκείνην την οποίαν εθέσατε. Ο μεγαλειώτερος ποιητής ως ποτών τον Σουρήν.

—Αλλά ο Σουρήν είνε ο μεγαλειώτερος ποιητής εν 'Ελλάδι; —Αλλά εγώ απαντώ εις εκείνην την οποίαν εθέσατε. Ο μεγαλειώτερος ποιητής ως ποτών τον Σουρήν.

—Αλλά ο Σουρήν είνε ο μεγαλειώτερος ποιητής εν 'Ελλάδι; —Αλλά εγώ απαντώ εις εκείνην την οποίαν εθέσατε. Ο μεγαλειώτερος ποιητής ως ποτών τον Σουρήν.

—Αλλά ο Σουρήν είνε ο μεγαλειώτερος ποιητής εν 'Ελλάδι; —Αλλά εγώ απαντώ εις εκείνην την οποίαν εθέσατε. Ο μεγαλειώτερος ποιητής ως ποτών τον Σουρήν.

—Αλλά ο Σουρήν είνε ο μεγαλειώτερος ποιητής εν 'Ελλάδι; —Αλλά εγώ απαντώ ει

Θὰ προβληθῇ

προσεχῶς

εἰς τὸν Κινηματογράφον

“ΠΑΛΛΑΣ,”

LA BATAILLE

(Η ΜΑΧΗ)

ΤΟΥ CLAUDE FARRER

ΜΕ ΤΟΥΣ

ΣΑΡΑ ΜΠΟΥΑΓΙΕ, ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑ

ΚΑΙ ΙΝΓΚΙΤΣΙΝΩΦ

Περιοδικὰ γιὰ κά-
θε σπίτι, γιὰ κάθε οί-
κογένεια.

Περιοδικὰ μοναδι-
κὰ γιὰ σᾶς καὶ γιὰ
τὰ παιδιά σας.

Περιοδικὰ γιὰ ὅ-
λον τὸν κόσμον εἴ-
νε τὸ «Μπουκέτο»
καὶ ἡ «Οἰκογένεια».

Τὸ σύνθημά σας λοι-
πὸν κάθε ἐβδομάδα
νὰ εἶνε:

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ